

1

ความลับช่องเขาขาด

นางซาคุเหมือนจะไม่สนใจปฏิกิริยาของคนอื่นๆ ที่มองเขาอยู่ นางซาโบกมือพร้อมกับกล่าวว่า

"กลับไป อยู่แถวนี้ไปก็ไม่มีประโยชน์"

เทพยงค์ไร้พ่ายได้ฟังถึงกับพุดอะไรไม่ออก นอกจากเดินตามนางซากลับไปที่ค่าย ซึ่งตั้งอยู่ห่างจากช่องเขาขาดเกือบ 1 กิโลเมตร

พอกลับมาয়ค่ายพัก นางซากก็หาเดินที่ออกมาทาง และมุดเข้าไปนอนจริงๆ พวกที่อยู่หน้าเต็นท์ก็พากันทำอะไรไม่ถูก

"หัวหน้าบ่อน ทำไมไปนอนแล้วอะ" เหนือขุนเขากล่าวขึ้น

"เขาบอกขงีบสักพักเพื่อหาหนทาง" เทพยงค์ไร้พ่ายกล่าวว่าน้ำเสียงแข็งๆ

"มันคงไปเข้าเฝ้าพระอินทร์"

เผ่าอีสานกล่าวแทรกขึ้น เพราะมันเป็นคำพุดของนางซากที่กล่าวอยู่บ่อยๆ

"เทพหนุ่มไปนอนแล้ว พวกเราจะเอาอย่างไรกันต่อ" เทพสามคาถามบ้าง

"จะทำอะไรได้ ก็แยกย้ายกันไปพักผ่อนสิ พวกเราจะรอคอยเทพหนุ่มออกมาบอกแผนการของเขาอีกที"

เทพยันต์ไร้พ่ายกล่าวตัดบท ทุกคนถอนใจเล็กน้อย ก่อนจะแยกย้ายกันไปคนละทาง

ภายในเค้นท์ที่พัก นางซานอนกระดิกเท้าใช้มือลูบคางตัวเอง

"หน้าช่องเขาเป็นลานโล่งแจ้ง ระยะห่างระหว่างพุ่มไม้ที่สามารถหลบซ่อนตัวกับช่องเขาที่สัตว์อสูรอยู่ห่างถึง 200 เมตร ใช้ระเบิดพลีชีพคงไม่เวิร์กแน่"

นางซากล่าวขึ้นเบาๆ

"เท่าที่มองด้วยสายตา และถ้าสมมุติว่าส่วนหนึ่งของสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจเป็นเงาจริงๆ มันก็ยังมีกันเยอะอยู่ดี ลำพังแค่ไม่กี่ตัวก็ลำบากแล้ว ถ้าเจอจำนวนหมาป่าปีศาจหลักสิบขึ้นไป ผู้เล่นบุกเข้าไปมีแค่ทางตายไม่มีทางรอด"

นางซาเริ่มวิเคราะห์ข้อมูล

"อืม...ใช้ช่องทางอื่นเข้ามาไปก็ไม่ได้ด้วยสิ เกมบังคับให้ผู้เล่นข้ามที่จุดนี้เท่านั้น" นางซาทำการวิเคราะห์ต่อเนื่อง นางซาลุกขึ้นมานั่งในเค้นท์

"มันต้องมีความลับบางอย่างซ่อนอยู่ เพียงแต่เรายังไม่รู้"

นางซากล่าวจบ เขาก็ขยับตัวไปหน้าประตูเค้นท์ เมื่อโผล่หน้าออกไป ก็ไม่มีใครอยู่แถวนี้แล้ว หลายคนก็พากันตั้งเค้นท์นอนพักเอาแรงเหมือนกัน เนื่องจากทุกคนรู้ว่าพวกเขาอาจจะได้ปะทะแตกหักกับสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจเร็วๆ นี้

นางซาพอมุดออกมาจากเค้นท์ เขาก็เคลื่อนร่างเข้าไปในป่าใกล้ๆ และใช้คัมภีร์ยันต์ส่งร่างแยกของเขาไปยังตำแหน่งที่เคยชুমคุกับเทพยันต์ไร้พ่าย ส่วนตัวเองก็เคลื่อนร่างกลับมาและเข้าไปนอนในเค้นท์ตามเดิม

ณ จุดชুমคุ

นางซาร่างแยกทำการจับคาสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจทุกฝั้ว ด้วยไอเทมกลิ้งส่องทางไกลที่ทำเนียนเอามาจากเทพยันต์ไร้พ่ายโดยไม่จ่ายเงิน

นางซายอมรับว่าคุไม่ออกจริงๆ ตัวไหนร่างจริง ตัวไหนร่างแยก แม้

จะป็นขึ้นไปคุดบนคั่นไม้ก็ยังคงไม่ออก แต่ฉางซาก็ไม่ยอมแพ้ เขายังคงเก็บรายละเอียคเล็กๆ น้อยๆ เพื่อนำข้อมูลไปวิเคราะห์ เขาไม่เชื่อว่าเกมจะไม่เปิดช่องว่างบางจุดเพื่อให้ผู้เล่นสามารถผ่านไปได้

เหตุผลที่ฉางซามั่นใจคือ มีร่างเงาอยู่ในกลุ่มของสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจ เพราะจำนวนของพวกมัน บางครั้งก็เยอะมากๆ แต่บางครั้งก็น้อยลงคือๆ ทั้งๆ ที่พวกมันก็ไม่ได้ขยับฝุ่่งไปไหน

เวลาผ่านไปนับชั่วโมง ฉางซาก็ยังไม่เห็นสิ่งผิดปกติ ฝุ่่งหมาป่าปีศาจยังคงทำคว่ความปกติของมัน ฉางซาถึงกับกุมขมับเมื่อไม่สามารถหาหนทางผ่านไปได้

ฉางซานั่งแข็งอยู่บนคั่นไม้ แต่อยู่ๆ เขาก็เห็นเงาตะคุ่มๆ สองร่างพุ่งออกมาจากป่าด้านหนึ่ง พวกมันทั้งสองร่างวิ่งผ่านฝุ่่งสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจไป โดยไม่มีอะไรเกิดขึ้น ฝุ่่งหมาป่าปีศาจเพียงมองพวกมันเท่านั้น

"เมื่อกี้ี้... ฉันทาฝาคไปหรือเปล่าวะ"

ฉางซารำพึงแล้วขยี้ตา ชั่วครู่เดียวก็เห็นร่างเงาตะคุ่มๆ อีกหลายร่างโผล่ออกมาจากป่า และวิ่งผ่านฝุ่่งสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจไปอีก ฉางซาเบิกตาแทบกลน

"นั่นมันสัตว์อสูรแมวป่าไม่ใช่หรือ"

ฉางซาร้องอุทานขึ้น เพราะเขาจำขนาดรูปร่างของพวกมันได้

"มันผ่านไปได้ไง" ฉางซาพูดกับตัวเอง

"อืม...พวกมันอาจเป็นเพื่อนกันก็ได้ คงไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร" ฉางซากล่าวรำพึง

"..."

"เดี๋ยวลี แมวกับหมาเป็นเพื่อนกัน คูมันแปลกๆ แฮะ" ฉางซาพูดพร้อมกับใช้มือลูบคาง

'โดยปกติ แมวกับหมา ถ้ามันไม่ได้อยู่ด้วยกันมาตั้งแต่เกิด เป็นไปไม่ได้ที่มันจะเป็นเพื่อนกัน'

ฉางซาคิดในใจ

"คงต้องล่ามันมาวิเคราะห์สักตัว" ฉางซาที่นอนในเตียงลุกขึ้นนั่ง ก่อนจะมุดออกไปนอนเตียง ซึ่งเวลานี้เฒ่าฮีสานได้ออกจากเตียงมานั่งคั่นน้ำชากิน

"ไอ้ตัวแสบ คีนแล้วหรือ" เฒ่าอีสานทักทาย

"ลุงๆ เทพยันต์ไร้พ่ายอยู่ไหน" ฉางชาถาม เฒ่าอีสานที่กำลังจะจับชาชะงัก กล่าวขึ้นว่า

"เอ็งเจอวิธีข้ามไปแล้ว?"

"ยังๆ ฉันต้องการให้เขาไปทำงานให้ฉันหน่อย เพราะเขาชำนาญพื้นที่แถวนี้" ฉางชากล่าวขึ้น เฒ่าอีสานพยักหน้าและกวักมือเรียกลูกสมุนคนหนึ่งให้ไปตามเทพยันต์ไร้พ่ายมาที่นี่

ห่านาที่ผ่านไป เทพยันต์ไร้พ่าย เทพสามตา และเหนือขุนเขาก็มาหาฉางชา ซึ่งนั่งรออยู่กับเฒ่าอีสาน

"นายต้องการให้ฉันไปทำอะไร" เทพยันต์ไร้พ่ายเอ่ยปากถามทันทีเมื่อเขานั่งลงฝั่งตรงข้าม

"ฉันอยากได้ซากสัตว์อสูรแมวป่าสักตัว"

ฉางชากล่าวขึ้น ทำให้ทุกคนทำหน้างมองฉางชาอย่างไม่เข้าใจ

"นายจะเอาไปทำอะไร" เทพสามตาเอ่ยปากถาม สีหน้าเขาเต็มไปด้วยคำถาม เช่นเดียวกับคนอื่นๆ แม้แต่เฒ่าอีสานก็ไม่เข้าใจ ฉางชาคิดจะทำอะไรกันแน่

"ฉันต้องการพิสูจน์บางอย่าง แต่ตอนนี้ยังบอกไม่ได้ พวกนายพอจะหาซากสัตว์อสูรแมวป่าให้ฉันได้ไหม"

ฉางชาตอบแล้วถามกลับ

"ได้!! แต่พวกฉันคงต้องใช้เวลาหน่อย สัตว์อสูรแมวป่าการจะฆ่ามันไม่ใช่เรื่องง่ายๆ เลย"

เทพยันต์ไร้พ่ายตอบ

"4 ชั่วโมงพอไหม" ฉางชาถามน้ำเสียงจริงจัง

"8 ชั่วโมงเป็นอย่างต่ำ" เทพยันต์ไร้พ่ายต่อรองเวลา ฉางชานิ่งคิดเล็กน้อยก็กล่าวขึ้นว่า

"ฉันต้องการซากที่สดใหม่และไม่เละจนเกินไป"

เทพยันต์ไร้พ่ายอึ้ง เขาหันไปพยักหน้าให้เทพสามตาและเหนือขุนเขา ทั้งสองก็พากันลุกขึ้นแล้วแยกไปทันที เทพยันต์ไร้พ่ายหันมามองฉางชาแล้วกล่าวขึ้นว่า

"นายพบเบาะแสที่จะทำให้พวกเราผ่านผู่หมาป่าปีศาจไปได้แล้ว"

สินะ"

"ใช่! แต่มันเป็นเบาะแสเพียงเล็กน้อย ฉันจะยังไม่บอกทุกคน จนกว่าฉันจะแน่ใจจริงๆ เท่านั้น" ฉางซากล่าวตัดบทจบ เขาก็ลุกขึ้นและเดินตรงไปยังเค้นท์ที่พักอีกครั้ง

"ฉันรู้สึกอึดอัดเขาช่างโง่ไม่รู้" เทพยันค์ไร้พ่ายกล่าวขึ้น เมาอีसानเหล่ตามองกล่าวขึ้นว่า

"เอ็งอึดอัดอะไรมัน"

"จะมีสักกี่คนใช้ชีวิตนอนแก้ปัญหา" เทพยันค์ไร้พ่ายกล่าวติดตลก

"เหอะๆ มันก็จริง" เมาอีसानตอบยี้มๆ

ณ จุดชุมนุม

ร่างแยกของฉางซายังคงแอบดูพฤติกรรมฝูงสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจต่อไป เพื่อหาข้อมูลเพิ่ม แต่เขาก็ไม่ได้อะไร นอกจากมีสัตว์อสูรแมวป่าอีกหลายตัว สามารถวิ่งฝ่าพวกมันได้ไปแบบชิวๆ ฉางซาก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน พวกมันไม่ได้วิ่งเร็วด้วย ถ้าหมาป่าปีศาจคิดจะโจมตี พวกมันไม่รอดแน่

"เฮ้อ! คงต้องรอซากของมันอย่างเดียวซะแล้ว"

ฉางซากล่าวขึ้น

"หือ...มีหมาป่าปีศาจสามตัวออกมาจากฝูง" ฉางซากล่าวขึ้นเบาๆ พวกมันทั้งสามตัวพากันวิ่งหายเข้าไปในป่า ฉางซาพบว่า พรึบตาที่มันออกจากช่องเขาขาด จำนวนของหมาป่าปีศาจที่เฝ้าหน้าช่องเขาลดลงอย่างน้อย 20 ตัว

"เป็นไปอย่างที่คิด ส่วนหนึ่งเป็นร่างเงาของพวกมัน"

ฉางซากล่าวยี้มๆ

ครึ่งชั่วโมงต่อมา สัตว์อสูรหมาป่าปีศาจทั้งสามตัวก็กลับมา พร้อมกับซากสัตว์อสูรแมวป่าสามตัว ฉางซาถึงกับอึ้ง และไม่เข้าใจการกระทำของพวกมัน

"เกิดอะไรขึ้นวะ ยิ่งดูยิ่งสับสน ไม่เข้าใจ ไม่เข้าใจสักนิด"

ฉางซากล่าวรำพึงกับตัวเอง ก่อนหน้านี้นี้สัตว์อสูรแมวป่าสามารถวิ่งผ่านฝูงพวกมันไปได้โดยไม่ถูกโจมตี แต่ตอนนี้สัตว์อสูรแมวป่ากลับถูกสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจไปล่ามาเป็นอาหารซะงั้น

"มันเป็นความสัมพันธ์แบบไหนกันแน่เนี่ย หรือปัญหาในการผ่านเส้นทางจะเกี่ยวกับช่วงเวลาของแต่ละวัน ซึ่งสามารถใช้เดินทางผ่านไปได้"

นางซาทำการวิเคราะห์ข้อมูลใหม่

"อืม...มีความเป็นไปได้แฮะ"

นางซากล่าวกับตัวเองแล้วรีบหิบบสมุคขึ้นมาจากบันทึกช่วงเวลาที่สัตว์อสูรแมวป่าวิ่งผ่านฝูงสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจไปก่อนหน้านี้ทั้งหมด นางซาจับบันทึกเสร็จร่างแยกของเขาก็หมดเวลาใช้งานพอดี นางซาที่อยู่ในเค้นท์จึงต้องส่งร่างแยกใหม่ออกไปปฏิบัติงานต่อ

เก้าชั่วโมงต่อมา

ที่เค้นท์พักของกิลด์สามราชนสวรรค์ และกิลด์เซียนเหยียบฟ้า เทพสามตากับเหนีอุณเขาก็นำซากสัตว์อสูรแมวป่าสองตัวที่ล่าได้มาให้แก่นางซา

"หัวหน้าบ่อน ใช้ได้ไหม พวกฉันพยายามฆ่ามันโดยให้ซากของมันบอบช้ำน้อยที่สุด" เหนีอุณเขาเอ่ยปากถาม นางซาใช้มือพลิกร่างของสัตว์อสูรแมวป่า เขาพยักหน้าหงิกๆ กล่าวขึ้นว่า

"ใช้ได้ ซากสมบูรณ์เยี่ยมมากๆ เอาละ! ฉันต้องการสมาธิ พวกนายห้ามถามอะไรฉันเด็ดขาด"

นางซากล่าวจบ เขาก็เริ่มอุ้มซากสัตว์อสูรแมวป่าขึ้นมาคมก่อนเป็นอันดับแรก

"อืม...กลืนตัวมันเหม็นมาก สงสัยไม่เคยอาบน้ำ"

นางซาพูดขึ้นเบาๆ ส่วนคนอื่นๆ ต่างหันไปมองหน้ากัน เฉาอัสานคันปากอยากจะถาม แต่เมื่อครุ่นนางซาได้ห้ามไว้แล้ว จึงได้แต่หุบปากและมองดูอย่างเคียว

นางซาเริ่มทำการสำรวจตามร่างกายของสัตว์อสูรแมวป่าอย่างละเอียด แต่เขาก็ไม่พบเห็นอะไรผิดปกติ หลังจากนั้นนางซาก็จางปากของมันเป็นขึ้น เพื่อคุนในช่องปากของมันว่ามีอะไรบ้าง

"ปากเหม็นฉิบหาย กินอะไรเข้าไปวะ"

นางซาบ่นต่อ

เมื่อพบว่าไม่มีอะไรในช่องปาก นางซาก็หิบบมีคัสันออกมาแล้วชำแหละร่างแมวป่าเป็นชิ้นๆ ด้านเทพยันต์ไร้พ่าย เทพสามตา และเฉา

อีสานต่างก็ตั้งใจดู แม้จะไม่รู้ว่านางซากำลังหาอะไรก็ตาม

นางซาส่งซากาสักหรือสูรแมวป่าตัวแรกเสร็จ เขาก็หยิบซากาสักหรือสูรแมวป่าตัวที่สองมาส่องต่อ ซึ่งผลที่ได้ก็เหมือนกันทุกอย่าง นางซาถอนใจเล็กน้อย เขาล้วงมือเข้าไปในกระเป๋า มิติ ทุกคนต่างมองด้วยความสนใจ

นางซาใช้มือคันในกระเป๋า มิติเล็กน้อยแล้วหยิบเครื่องปรุงออกมา

〇_〇 <<<<<<< สีหน้าของทุกคน

"เอ็งกำลังจะทำอะไรไอ้ตัวแสบ" เฒ่าอีสานในที่สุกก็หลุดปากถาม

"เตรียมทำอาหารเที่ยงกิน"

นางซาตอบหน้าตาย เทพยันต์ไร้พ่าย เทพสามตา เหนือขุนเขาและเฒ่าอีสานพากันอ้าปากค้าง

"นายจะกินมัน?" เทพยันต์ไร้พ่ายถามน้ำเสียงอึ้งๆ

"ใช่! ทั้งไปก็เสียของเปล่าๆ เคี้ยวพวกเรามาทำเนื่ออย่างกินกัน ฮ่าๆๆ ทำทางจะอร่อยเหาะ ฮ่าๆๆ" นางซาพูดพร้อมกับหัวเราะขำ

"หัวหน้าบ่อน เอาจริงหรือ" เหนือขุนเขาถามซ้ำ

"จริงสิ เอ่อ...คนของนายมีใครได้เรียนรู้คัมภีร์ปรุงอาหารไหม"

นางซาถาม เหนือขุนเขาพยักหน้าเล็กน้อยแล้วก็ร้องตะโกนเรียกผู้เล่นคนหนึ่ง ไม่นานผู้เล่นคนนั้นก็เข้ามาหา เมื่อนางซาแจ้งความจำนง ลูกสมุนกิลด์สามราชนัสนวรรค์ ก็รีบเนื้อแมวป่าที่นางซาแลไว้ รวมถึงเครื่องปรุงกลับไปทำอาหาร

เทพยันต์ไร้พ่ายมองหน้านางซากล่าวขึ้นว่า

"ผลการพิสูจน์ซากเป็นไงบ้าง"

นางซากลืนเล็กน้อยแล้วกล่าวขึ้นว่า

"กลิ่นไม่คืดเท่าไร แต่ไม่รู้เนื้อจะอร่อยหรือเปล่า บางทีอาจจะเหมือนปลา ร้า กลิ่นแย้แต่รสชาติเยี่ยม ฮ่าๆๆ"

"..."

"..."

=_ = <<<<<<< สีหน้าของทุกคน

นางซากล่าวจบ เขาก็ลุกขึ้นยืนบิดขี้เกียจ ก่อนจะกล่าวต่อไปว่า

"เนื้อสุกแล้ว ไปตามฉันท่ีเดินที่ด้วย ฉันทัวไปจับบะ"

ฉางซาโบกมือให้ทุกคนเสร็จ ก็เดินจากไปคือๆ เทพสามตาถอนใจ
เขาหันไปมองเทพยงค์ไร้พ่ายแล้วกล่าวขึ้นว่า

"เอาใจต่อ เขาเหมือนกับทำเล่นๆ แบบนี้มันเสียเวลาไปเปล่าๆ"

เจ้าอีसानปรายตามองเทพสามตากล่าวขึ้นว่า

"ทุกอย่างที่ไอ้ตัวแสบทำมีเหตุผล เพียงแต่มันไม่บอกออกมาเท่านั้น
เทพสามตา ถ้าเอ็งคิดจะถอนตัวก็ตามสบาย แต่ข้าและคนของข้าจะตาม
มันไปแน่นอน"

เทพยงค์ไร้พ่ายยิ้มให้เจ้าอีसानแล้วกล่าวขึ้นว่า

"อย่าไปถือสาเทพสามตานักเลยตาเจ้าอีसान พวกเราพร้อมหัวจมท้าย
กันมาขนาดนี้แล้ว ยังไงก็ต้องไปต่อด้วยกันจนถึงที่สุด"

เทพสามตาเห็นเทพยงค์ไร้พ่ายพูดแบบนี้ เขานอกจากถอนใจก็ทำ
อะไรไม่ได้อีก

ฉางซาพอเข้ามาในเค้นท์ เขาก็ล้มตัวลงนอน สักพักก็เอาแขนก่าย
หน้าผาก การพิสูจน์ซากสัตว์อสูรแมวป่า เขาไม่พบเบาะแสหรือเงื่อนไขที่
จะทำให้สัตว์อสูรแมวป่าเดินผ่านฝูงสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจไปได้เลย

ฉางซาหยิบสมุดบันทึกออกมาจากกระเป๋าமிติ เปิดดูช่วงเวลาที่สัตว์
อสูรแมวป่าสามารถวิ่งผ่านฝูงสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจไปได้ ผลการบันทึก
มากกว่า 9 ชั่วโมง พบว่า สัตว์อสูรแมวป่าวิ่งผ่านฝูงสัตว์อสูรหมาป่า
ปีศาจ 5 ครั้ง ในช่วงเวลาที่แตกต่างกัน

"ถ้าไม่ลองดู ก็ไม่มีทางรู้"

ฉางซาตัดสินใจพิสูจน์อะไรบางอย่างในที่สุด

ห่างจากเค้นท์ที่พักของกิลด์สามราชนสวรรค์และกิลด์เซียนเหยียบ
ฟ้า 1 กิโลเมตร กิลด์มังกรเพลิงได้ตั้งเค้นท์พักที่นี่ สมุนสามคนที่ออกไปสืบ
ข่าวเวลานี้ก็กลับมาแล้ว หม่าบ้าเพลิงที่นั่งรออยู่หน้ากองไฟเฝ้านามองทันที

"เป็นไงบ้าง" หม่าบ้าเพลิงถาม

"เป็นไปตามที่หัวหน้าคาดการณ์ พวกมันตั้งเค้นท์พักห่างจากช่องเขา
ขาดเกือบ 1 กิโลเมตรครับ"

สมุนคนหนึ่งรายงาน

"พวกมันมีการเคลื่อนไหวอะไรบ้าง" หม่าบ้าเพลิงถามต่อ

"มันทำอาหารกันครับ" ลูกน้องคนสนิตรายงาน
"ทำอาหาร? ในสถานการณ์แบบนี้เนี่ยนะ" หมาบ้าเพลิงร้องอุทาน
สีหน้าเหลือเชื่อ
"ครับ พวกมันกำลังย่างแมวป่ากิน" ลูกน้องรายงานต่อ หมาบ้า
เพลิงนั่งอิงไปหลายวินาที ก่อนจะกล่าวขึ้นว่า
"มีความเคลื่อนไหวอื่นไหม"
"ยังไม่มีครับ" ลูกน้องคนสนิตรายงานต่อ
"อืม...ท่าทางพวกมันยังคงหาวิธีข้ามช่องเขาขาดไปไม่ได้ ส่งคน
ติดตามการเคลื่อนไหวของพวกมันต่อไป จำไว้ว่าอย่าเข้าไปประชิดพวกมัน
เด็ดขาด ให้สอดแนมในระยะไกล" หมาบ้าเพลิงสั่ง
"ครับ" ลูกน้องคนสนิทรับคำสั่งเสร็จ ก็พาเพื่อนที่มาด้วยกันจากไป
ทันที

กิลด์ล่ายพยัคฆ์ที่กำลังเดินทางไล่หลังกิลด์มังกรเพลิงมาติดๆ

"พี่เหี้ยวบอกว่า ยังไงพวกมันก็ต้องหยุดพักที่ช่องเขาขาด หมายความว่ายังไงหรือ" นิ้วเดียวสังหารถาม
"เพราะปัญหามันอยู่ที่นั่น ฉันทันใจลึกๆ ถ้าพวกมันคิดจะข้ามไป
ก็ต้องใช้เวลาอยู่บ้าง"
เหี้ยวแดงตอบ
"งั้นพวกเราก็มีเวลาเหลือพอที่จะตามพวกมันทันสินะ" นิ้วเดียว
สังหารกล่าวขึ้น
"ถูกต้อง แม้พวกเราจะเดินทางไล่หลังหลายชั่วโมง ขอเพียงพวกเรา
ตามพวกมันถูกเส้นทาง ยังไงก็ทันแน่นอน" เหี้ยวแดงตอบย้ำๆ
"พี่เหี้ยวคิดว่า พวกมันจะพาเราข้ามช่องเขาขาดไปได้ไหม" สิงเทียน
เอ่ยปากถาม
"ไม่รู้สิ แต่เราต้องจับตาดูพวกมันอย่างใกล้ชิด" เหี้ยวแดงกล่าวขึ้น
"พวกมันคงไม่ให้พวกเราเข้าใกล้พวกมันง่ายๆ แน่ พี่เหี้ยวมีแผน
ไหม" สิงเทียนกล่าวขึ้นลอยๆ
"ง่ายๆ เราจะไปตั้งเฝ้าที่ใกล้ๆ กิลด์มังกรเพลิง หลังจากนั้นก็ส่ง
สายสืบไปจับตากิลด์สามราชาชั้นสวรรค์และกิลด์เขียนเหี้ยบฟ้า" เหี้ยว

แคงกล่าวขึ้น

"เป็นความคิดที่ดี ถ้าพวกเราพลาทรายละเอียดจากกิลด์สามราชน
สวรรค์และกิลด์เซียนเหยียบฟ้า เราก็ยังอาศัยการจับตากิลด์มังกรเพลิง
ได้" สิงเทียนกล่าวสนับสนุน

"พี่เหยี่ยว พบเบาะแสกิลด์มังกรเพลิงแล้ว"

ลูกสมุนคนหนึ่งวิ่งมาบอก

"พวกมันอยู่ที่ไหน" เหยี่ยวแคงถาม

"ห่างจากพวกเรา 300 เมตร และพวกมันตั้งเต็นท์ในป่าห่างจาก
ถนนใหญ่ 50 เมตร"

ลูกสมุนรายงาน เหยี่ยวแคงนั่งคิดเล็กน้อยก็กล่าวขึ้นว่า

"กิลด์มังกรเพลิงตั้งเต็นท์ห่างจากช่องเขาขาดเกือบ 2 กิโลเมตร
ดังนั้นมีโอกาสเป็นไปได้ว่ากิลด์สามราชนสวรรค์และกิลด์เซียนเหยียบฟ้า
คงตั้งเต็นท์ห่างจากช่องเขาขาดประมาณ 1 กิโลเมตร"

"ทำไมพี่เหยี่ยวคิดแบบนั้นล่ะครับ" นิวเคียวสังหารถาม

"เพื่อหลีกเลี่ยงการปะทะกับสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจโดยไม่จำเป็น
ระยะ 1 กิโลเมตร ถือว่าปลอดภัยจากการโจมตีของพวกมันในระดับหนึ่ง
นะสิ" เหยี่ยวแคงตอบ

"พี่เหยี่ยวจะให้ล่วงหน้าไปสืบข่าวกิลด์สามราชนสวรรค์และกิลด์
เซียนเหยียบฟ้าเลยไหมครับ"

ลูกสมุนคนเดิมถาม เหยี่ยวแคงส่ายหน้าแล้วกล่าวขึ้นว่า

"ยังไม่จำเป็น ตอนนี้เราจะเร่งเดินทางไปที่ถึงจุดพักของกิลด์มังกร
เพลิงก่อน"

เวลาผ่านไป 20 นาที

เหยี่ยวแคงและสมาชิกในกิลด์ลายพยัคฆ์ก็เดินทางมาถึงจุดตั้งเต็นท์
ของกิลด์มังกรเพลิง โดยเขาตั้งใจสั่งให้ตั้งเต็นท์ติดกับกิลด์มังกรเพลิง

หมาบ้าเพลิงที่นั่งอยู่ใกล้กองไฟรู้สึกหงุดหงิดอยู่บ้าง เมื่อฝ่ายตรง
ข้ามค้นรู้ว่า เขาใช้เส้นทางที่สามเดินทาง เหยี่ยวแคงปล่อยให้สมุนตั้งเต็นท์
ส่วนตัวเองกับสิงเทียนก็เดินเข้าไปยังค่ายพักของกิลด์มังกรเพลิง ลูกสมุน
หมาบ้าเพลิงต่างออกมาขวางกั้นไว้

"ปล่อยพวกมันเข้ามา"

หมาบ้าเพลิงสั่ง ลูกสมุนจึงเปิดทางให้โดยตี เหยี่ยวแดงและสิงเทียน เคินยัมเข้ามา พวกเขาเลือกนั่งฝั่งตรงข้ามกับเจ้าของบ้านซึ่งกำลังแสดง สีน้าหงุดหงิด

"นี่ไม่ถึงจะเจอกันเร็วขนาดนี้" เหยี่ยวแดงกล่าวขึ้น

"กิลด์ลายพยัคฆ์เป็นหมาหรือไง ถึงคมกลืนตามมาได้ถูกต้อง" หมาบ้าเพลิงกล่าวประชด สิงเทียนทางคิ้วกระตุกทันที เมื่อถูกเปรียบเทียบ เป็นหมา

"หึๆ ถ้าพวกนายเปรียบพวกฉันเป็นหมา พวกนายก็เป็นหมาเหมือนกัน เพราะสามารถตามกลืนกิลด์สามราชาสวรรค์และกิลด์เซียนเหยียบฟ้า ได้ก่อนพวกฉัน" เหยี่ยวแดงตอบยกย่อน

หมาบ้าเพลิงโยนท่อนไม้ลงไปในกองไฟ ก่อนจะกล่าวน้ำเสียงจริงจัง ขึ้นว่า

"ถามจริงๆ นายตามพวกฉันมาได้ยังไง"

"นายคิดว่าจะไงละ" เหยี่ยวแดงย้อนถามกลับยั้มๆ หมาบ้าเพลิงส่าย หนัากล่าวขึ้นว่า

"ฉันใช้ระเบิดควันบังตาพวกนาย นอกจากนี้ยังให้สมาชิกในกิลด์ ลบร่องรอยเส้นทางที่พวกฉันมาด้วย มันเป็นไปได้เลยที่นายจะตาม พวกฉันมาติดๆ"

"ถ้าฉันบอกว่าพวกเราโชคดีล่ะ" เหยี่ยวแดงกล่าวขึ้น

หมาบ้าเพลิงส่ายหน้า กล่าวว่า "ฉันไม่เชื่อ"

"ฮ่าๆ ในเมื่อนายอยากรู้ ฉันเฉลยให้ก็ได้ ก่อนที่นายจะโยนระเบิด ควัน คนของฉันไปซุ่มอยู่ตามเส้นทางทั้งสามแล้ว ไม่ว่านายจะใช้เส้นทาง ไหน พวกฉันก็รู้อยู่ดี" เหยี่ยวแดงตอบยั้มๆ

"เหอะๆ ถือว่านายร้ายกาจ" หมาบ้าเพลิงกล่าวว่าน้ำเสียงแข็งๆ เขา นิโกไม่ถึงเหยี่ยวแดงจะอ่านแผนการของเขาออก จึงส่งคนไปเฝ้าเส้นทาง ไว้ล่วงหน้า

"กิลด์สามราชาสวรรค์และกิลด์เซียนเหยียบฟ้าเป็นไงบ้าง" เหยี่ยว แดงถามเข้าประเด็น

"หึๆ อย่างหวังจะได้อะไรจากฉัน" หมาบ้าเพลิงตอบปฏิเสธทันที

"พวกเราควรร่วมมือกันเฉพาะกิจ นายเห็นว่ายังง" เหยี่ยวแดงเสนอ

"ฉันไม่สนใจข้อเสนอของนาย พวกนายกลับไปซะเถอะ" หมาน้ำเพลิงกล่าวตัดบท เพราะเขาคิดว่ากิลด์ลายพยัคฆ์ไม่มีทางร่วมมืออย่างจริงจัง ที่ผ่านมากิลด์ลายพยัคฆ์หักหลังคนอื่นมาหลายครั้งแล้ว หมาน้ำเพลิงจะไม่มีความไว้วางใจเกิดขึ้นกับตัวเองเด็ดขาด

เหยี่ยวแดงเห็นว่าแผนการของตัวเองไม่สำเร็จ เขาจึงชักชวนสิงเทียนกลับไปยังเต็นท์ที่พักของตัวเอง ซึ่งสมุนในกิลด์ได้ก่อกองไฟไว้รอแล้ว เหยี่ยวแดงนั่งลงตรงข้ามนิ้วเดียวสังหารที่กำลังใช้ไม้เขี่ยไฟเล่นอยู่

"มันไม่ยอมหลงกล เอาใจคอ" สิงเทียนกล่าวขึ้น

"เราคงต้องดำเนินการเอาเอง สิงเทียนรีบส่งคนไปสืบข่าวกิลด์สามราชนสวรรค์และกิลด์เซียนเหยียบฟ้า ถ้าพบอะไรผิดสังเกตุให้สายสืบแจ้งกลับมาทันที" เหยี่ยวแดงสั่ง

"ครับพี่" สิงเทียนตอบรับเสร็จ เขาก็เดินไปหาสมุนสามคนที่ป็นสายสืบ

"ลิโป้เป็นไงบ้าง" เหยี่ยวแดงหันหน้าไปถามนิ้วเดียวสังหาร

"เขาเริ่มจะทำใจได้บ้างแล้ว"

นิ้วเดียวสังหารตอบยิ้มๆ เหยี่ยวแดงถอนใจ ไม่ได้พุดอะไรอีก

จุดชุมนุมกันไม้สูง หน้าช่องเขาขาด

นางซาร่างแยกกำลังรอคอยอะไรบางอย่าง ดวงตาของเขาจับจ้องที่ป่าด้านซ้ายและด้านขวาตลอดเวลา

"รอมานาน พวกมันไปไหนหมดวะ" นางซาร่างแยกเริ่มบ่น

"ยังงั้นฉันก็หวังว่า ตัวเองจะคาดเดาถูกต้อง ไม่งั้นก็เท่ากับเริ่มต้นใหม่อีก" นางซากล่าวกับตัวเองจบ ที่ซายป่าห่างออกไป 100 เมตร นางซาก็เห็นสัตว์อสูรมะป้าฝูงหนึ่งโผล่ออกมา

"ฮ่าๆ พวกมันมาแล้ว"

นางซากล่าวน้ำเสียงยินดี เมื่อเห็นสัตว์อสูรมะป้าฝูงเริ่มวิ่งไปยังช่องเขาขาด นางซาก็กระโดดลงจากต้นไม้วิ่งตามไปด้วย เนื่องจากตำแหน่งที่นางซาอยู่ มันห่างจากช่องเขาขาดถึง 200 เมตร เขาจึงต้องวิ่งไล่หลังสัตว์อสูรมะป้าที่ระยะห่าง 100 เมตร แน่นอนนางซาไม่คิดว่าระยะห่างแค่นี้จะ

มีผลกระทบต่อช่วงเวลามากนัก

นางสาววิ่งได้แค่ 100 เมตร ก็เกิดเหตุไม่คาดฝันขึ้น

บรู๊วววๆ! บรู๊วววๆ! ผุ่งส์ตว์อสูรหมาป่าปีศาจพากันหอนรับกัน เป็นทอๆ นางสาวใจหายวบ เขาหยุดชะงักการวิ่งที่ระยะทาง 100 เมตร ก่อนจะถึงช่องเขาขาด

นางสาวเบิกตาโต เมื่อเห็นสค์ว์อสูรแมวป่าวิ่งผ่านช่องเขาไปเหมือน ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ในขณะที่เดียวกัน เขากำลังจะช่วย เมื่อเห็นสค์ว์อสูรหมาป่าปีศาจหลายสิบตัวกระโจนออกมาจากช่องเขา และมุ่งหน้ามาหา เขาอย่างรวดเร็ว

"ช่วยแล้ว"

นางสาวร้องอุทาน ยังไม่ทันที่นางสาวจะมีโอกาสเคลื่อนไหวหลบหนี รอบตัวเขาก็เต็มไปด้วยสค์ว์อสูรหมาป่าปีศาจแล้ว พรึบคาค่อมา พวกมัน ก็กระโดดเข้ามาขย้ำร่างแยกของนางสาวเป็นชิ้นๆ

นางสาวตัวจริงที่นอนในเตียงลุกขึ้นมานั่ง สีหน้าของเขาเปลี่ยนไป
เปลี่ยนมา

"บัดชบ ไม่เกี่ยวกับเวลา เราหลงทางอีกแล้ว" นางสาวกล่าวน้ำเสียง โมโห เวลาผ่านไปสักพัก นางสาวก็เริ่มตั้งสติใหม่ เขาไม่เคยยอมแพ้อะไร ง่ายๆ นางสาวยังคิดเสมอ ทุกปัญหามีทางออกของมัน

"หัวหน้าบ่อน เนื้อแมวสุกแล้ว"

เสียงร้องเรียกของหนือขุนเขาดังขึ้น นางสาวจึงมุดออกมาจากเตียง ที่พัก นางสาวเดินไปนั่งใกล้ๆ กองไฟ ดูเหมือนนอกจากผู้เล่นที่ปรุงเนื้อสค์ว์อสูรแมวป่าก็มีอีกไม่กี่คนที่กินมัน

"เนื้อสค์ว์อสูรแมวป่า รสชาติมันก็ไม่เลวเหมือนกันนะ"

หนือขุนเขาที่กำลังกินกล่าวขึ้น นางสาวหยิบชิ้นเนื้อขึ้นมากิน เขา พักหน้าเห็นด้วย ก่อนจะกล่าวขึ้นว่า

"เทพยตร์ไร้พ่ายกับเทพสามตา เพื่อนนายไม่มากินหรือ"

"ฮ่าๆ สองคนนั้นไม่ชอบของแปลก" หนือขุนเขาตอบ นางสาวมอง ชายมองขวา เมื่อไม่พบเห็นเฒ่าอีสานก็กล่าวขึ้นว่า

"เฒ่าอีสานไปไหน"

"นอนอยู่ในเตียง ข้าเผ่าฮีสานก็ขอผ่านเนื้อแมวป่าเหมือนกัน"
เหนื่อขุนเขาตอบ

นางซาเลิกถามแล้วหันไปนั่งกินเนื้อสัตว์อสุรแมวป่าอย่างในจาน ส่วน
จิตใจของเขาก็ตกไปให้ล่องลอยไปยังปากช่องเขาขาด

'ฉันไม่เชื่อว่าเจ้าแก้ปัญหาไม่ได้'

นางซาคิดในใจ ภาพของสัตว์อสุรแมวป่าพากันวิ่งออกมาจากปาก
ก่อนจะวิ่งผ่านผืนหญ้าป่าไป มันยังคงคิดอยู่ในความทรงจำของเขา
ตลอด นางซาทำการตรวจสอบภาพในความทรงจำอย่างละเอียดถี่ถ้วน
รอบ

"ฮ่าๆ กลิ่นมันหอม แตกต่างจากก่อนที่จะเอาเนื้อแมวป่ามาทำ
อาหารลิบลิบ น่าเสียดายไร้พ่ายกับสามตาไม่ได้ลองกิน ฮ่าๆ" เหนื่อขุนเขา
พูดจบก็หัวเราะชอบใจ นางซาที่นั่งวิเคราะห์ความทรงจำ อยู่ๆ ก็เบิกตาโต
'จริงสิ ยังเหลือบางอย่างที่เราไม่ได้ตรวจสอบ'

นางซาคิดในใจ เขารีบลุกขึ้นยืน

"เหนื่อขุนเขา ขอบใจมาก" นางซากล่าวจบ ก็รีบเดินกลับเตียงที่พัก
ไป เหนื่อขุนเขา มองนางซาอย่างงงๆ ไม่เข้าใจ

"หัวหน้าบ่อน มาขอบใจฉันทำไมเนี่ย"

เหนื่อขุนเขารำพึง ก่อนจะหันมาสนใจเนื้ออย่างในจานต่อ ด้านนางซา
ปรายตาตรวจสอบให้แน่ใจ เขาหาพุ่มไม้เหมาะๆ ใกล้กับเตียงที่พัก ก่อน
จะมุดเข้าไปแล้วใช้คัมภีร์ยันต์ปล่อยร่างแยกไปทำงานอีกครั้ง

หน้าช่องเขาขาด 100 เมตร

นางซาเสี่ยงบุกเข้าไปในพื้นที่ของสัตว์อสุรแมวป่า นางซาเลือกใช้เส้นทางบนต้นไม้ เพื่อความปลอดภัยของเขา นางซาจินหญ้าหอมรกรกเข้าไป
ด้วย เพื่อกลบกลิ่นของเขาไม่ให้สัตว์อสุรแมวป่าที่อาศัยอยู่บริเวณนี้รู้ตัว

นางซาทำการซ่อนตัวบนต้นไม้สูง ใกล้กับตำแหน่งที่เขาเห็นสัตว์อสุร
แมวป่าโผล่ออกมามากที่สุด

นางซาใช้ไอเท็มกล้องส่องทางไกลมองหาสัตว์อสุรแมวป่าที่อยู่บน
พื้นดินอย่างละเอียด

"เจอแล้ว!!"

นางซากล่าวด้วยน้ำเสียงยินดี เมื่อเขาเห็นสัตว์อสูรมะป้ากำลังกำลังเดินมาทางนี้ นางซาสังเกตอาการของมันอย่างละเอียด แต่ก็ไม่พบความผิดปกติ ไม่นานสัตว์อสูรมะป้าทั้งห้าตัวก็พากันวิ่งออกจากป่า และวิ่งผ่านฝูงสัตว์อสูรมะป้าปีศาจไป

"อืม...เราต้องย้อนรอยเส้นทางเดินของสัตว์อสูรมะป้ากลับไป"

นางซากล่าวจบ เขาก็เคลื่อนร่างไปตามคันไม้อีกครั้ง โดยมีเป้าหมายย้อนเส้นทางของสัตว์อสูรมะป้า นางซาเดินทางได้ 300 เมตร เขาก็หยุดชะงัก

"หึๆ เจอพวกมันอีกแล้ว ที่นี้มีเกือบ 10 ตัว"

นางซากล่าวขึ้นเบาๆ และใช้ไอเท็มกล้องส่องทางไกลส่องดูพวกมันอีกครั้ง

"หือ...พวกมันกำลังทำอะไร"

นางซากล่าวด้วยน้ำเสียงสงสัย ภาพที่เขาเห็นคือ สัตว์อสูรมะป้ากำลังเกลือกกลิ้งบนพื้น แต่เขาไม่ทราบแน่ชัด วัตถุประสงค์ของมันคืออะไร

"ดูไม่ออกแฮะ"

นางซากล่าวขึ้น เขาเฝ้าดูพวกมันต่อไปอย่างอยากรู้ เมื่อพวกมันทั้งหมดเกลือกกลิ้งร่างบนพื้นเสร็จ นางซาก็เห็นพวกมันรวมกลุ่มกันและมุ่งหน้าออกไปจากป่า นางซาไล่ตามพวกมันไปห่างๆ แล้วเขาก็พบว่าพวกมันทุกตัวพากันวิ่งผ่านช่องเขาขาดไป

นางซาคลี่ยัยออกมาทันที

"ในที่สุดเราก็เจอที่เด็ด ฮ่าๆ บนพื้นอาจจะมิดินหรือวัตถุบางอย่างที่ใช้หลอกจุมูกของสัตว์อสูรมะป้าปีศาจ พวกมันจึงผ่านช่องเขาขาดไปได้แบบชิวๆ ต้องกลับไปดูหน่อยแล้ว"

นางซาไม่รอช้ารีบกลับไปยังตำแหน่งเดิม ซึ่งสัตว์อสูรมะป้าเคยมาเกลือกกลิ้งร่าง นางซาพอเห็นร่างลงมาบนพื้น เขาก็ต้องผะ รีบเอามือปิดจุมูกไว้เพราะมันเหม็นมาก

"บัดซบ ขึ้นีหว่า"

นางซากล่าวเสียงดัง ในที่สุดเขาก็รู้แล้ว กลิ่นเหม็นที่ติดตัวจากสัตว์อสูรมะป้า มันก็คือกลิ่นเหม็นของขี้ที่มันมาเกลือกกลิ้งทุกครั้งนี้เอง ร่างแยกนางซามีประสาทรับกลิ่นเชื่อมโยงกับนางซาคัวจริงเช่นกัน แม้เขาอน

ภายในคืนที่ก็สามารถรับรู้กลิ่นของมันได้เหมือนกับเขาอยู่ในสถานที่เกิดเหตุ

"พระเจ้าช่วยกลัวทอด ถ้าจะผ่านช่องเขาเขาจะต้องกลิ้งร่างกับ
จี้หรือ"

นางซากล่าวขึ้นเบาๆ

"ไม่รู้มันจะได้ผลจริงไหม มีทางเดียวคือต้องลอง" นางซากล่าว
พร้อมกับนั่งลง

"เอวาะ ผ่านจี้มาเยอะแล้วจะไปกลัวอะไร" นางซากล่าวจบก็ทำ
เหมือนกับสัตว์อสูรแมวป่า เขาเลยไปเกลือกกลิ้งกับจี้สัตว์อสูรบนพื้น

นางซาวางจะเป็นลมให้ได้ เมื่อกลิ่นมันโชยออกมาจากร่างกาย
นางซานึกไปถึงกลิ่นที่ติดตัวของซากสัตว์อสูรแมวป่าที่เหนียวๆ และเทพ
สามตาเอามาให้พิสูจน์

"กลิ่นจี้จากตัวเราจะต้องแรงมากๆ และต้องมากกว่ากลิ่นที่เรา
สูดดมได้จากซากสัตว์อสูรแมวป่า"

นางซากล่าวจบ เขาก็เดินไปเกลือกกลิ้งกับกองจี้อีกกองที่อยู่ไม่ไกล
นัก นางซาคิดว่าในเมื่อสัตว์อสูรแมวป่ายังต้องมาเกลือกกลิ้งจี้เพิ่ม แสดง
ว่ากลิ่นที่จะทำให้พวกมันสามารถฝ่าฝูงสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจไปได้จะต้อง
แรงเป็นพิเศษ

นางซามองไปรอบตัว จี้สัตว์อสูรที่นี้น้อยมาก เพราะส่วนใหญ่ได้ถูก
ฝูงแมวป่านำไปใช้จนหมดแล้ว นางซาใช้มือโกยจี้เหนียวๆ บนพื้นขึ้นมาแล้ว
กลั่นหายใจหาไปที่ใบหน้า นางซาทำหน้าพะอืดพะอม แต่สั๊กพักก็เริ่มชิน

นางซาสำรวจตามร่างกาย เขาต้องมองให้แน่ใจว่าพื้นที่ส่วนใหญ่ของ
ร่างกายเต็มไปด้วยจี้จริงๆ

"ถึงเวลาต้องลองของขลังกันแล้ว"

นางซากล่าวจบ เขาก็มุงหน้าออกจากป่า นางซาค่อยๆ ก้าวเท้ามุ่งหน้า
ไปยังช่องเขาเขาทอดยาวๆ สัตว์อสูรหมาป่าปีศาจพอมันเห็นร่างของนางซา
พวกมันต่างก็ร้องเขาเขมึง หลายตัวลุกขึ้นยืน แต่สั๊กพักพวกมันก็นั่งลง

"เยี่ยม! เป็นไปอย่างที่เราคิด"

นางซาร้องอุทานด้วยความยินดี แต่การทดลองแค่นี้ยังไม่อาจฟันธง
ได้ เขาจะมั่นใจก็ต่อเมื่อเขาสามารถผ่านฝูงสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจไปได้
เท่านั้น

นางซาใช้เวลาเดินอยู่พักใหญ่ ในที่สุดเขาก็มายืนอยู่ต่อหน้าช่องเขา
ขาด สัตว์อสูรหมาป่าปีศาจอยู่ห่างจากเขาเพียง 10 เมตร

นางซาไม่รู้หรือก ตัวไหนร่างจริงตัวไหนร่างปลอมของพวกมัน เขา
เพียงรู้ว่าตรงหน้ามีสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจนับร้อยๆ ตัว นางซาก้าวเท้าเดิน
ต่อไปอย่างช้าๆ ท่ามกลางแรงกดดัน แม้จะเป็นร่างแยกของเขาก็ตาม

'ต้องผ่านพวกมันไปได้สิ' นางซาคิดในใจ

สัตว์อสูรหมาป่าปีศาจหลายตัวเดินเข้ามาใช้จมูกสูดดมร่างของเขา
ซึ่งนางซาก็หยุดเดินให้พวกมันได้ใช้จมูกพิสูจน์กลิ่นกันตามสบาย

นางซากล่าวว่าจะเดินผ่านฝูงของพวกมันไปได้ เขาก็ต้องเดินเกือบ 50
เมตร และเมื่อเขาหันหลังกลับไป นางซาก็ต้องนั่งอึ้ง เมื่อพบว่าสัตว์อสูร
หมาป่าปีศาจร่างเงามันหายไปหมด เหลือเพียงร่างจริงที่นอนเล่นอยู่แถว
นั้น 32 ตัว

นางซาเดินทางต่อไปอีกร้อยกว่าเมตร เขาก็พ้นช่องเขาขาด ด้านหลัง
พื้นที่ช่องเขาขาดคือป่าเงาปีศาจส่วนปลาย ซึ่งเทพยงค์ไร้พ่ายและคนอื่นๆ
ยังไม่เคยมาถึงแม้แต่ครั้งเดียว พวกเขาทุกคนคิดอยู่ที่ป่าเงาปีศาจส่วนกลาง

นางซาเอียงหูฟัง เขาได้ยินเสียงสัตว์อสูรหลายชนิดกำลังต่อสู้กัน
นางซาจึงมั่นใจว่าการที่เขาจะผ่านป่าเงาปีศาจส่วนปลายไปได้ต้องไม่ใช่
เรื่องง่ายแน่นอน

"เมื่ออยากจะไปต่อ แต่เรายังไม่รู้เลย ขีที่เรากำลังมันเป็นขีอะไร
คงต้องย้อนกลับไปเฝ้าคุซะแล้ว"

นางซากล่าวจบ เขาก็มุงหน้ากลับ ซึ่งนางซาก็เดินออกมาได้อย่างฉิว
ที่จริงนางซาอยากจะมีระเบิดฆ่าสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจให้หมด แต่เขาไม่
มั่นใจ พวกมันจะปล่อยให้เขาฝังระเบิดเพลิงไหม้ นอกจากนี้ เขายังไม่
คิดจะช่วยเหลือกิลด์มังกรเพลิงและกิลด์ลายพยัคฆ์ที่อาจจะตามมาทีหลัง

นางซาย้อนกลับไปหาบิงน้ำแล้วล้างขีออกจากตัว แม้จะยังมีกลิ่น
ๆ อยู่บ้าง แต่ก็ดีกว่าปล่อยให้มันติดอยู่บนร่างกาย นางซากลับไปซุ่มอยู่
ที่เดิมเกือบครึ่งชั่วโมง เขาก็เห็นสัตว์อสูรแมวปากลุ่มใหม่พากันมาเกลือก
กลิ้งขีที่นี้

ในขณะที่พวกมันกำลังเพลิดเพลินกับการเล่นขีบนพื้น อยู่ๆ ฝูงของ
มันก็แตกกระจายกันไปคนละทาง นางซาเองก็ตื่นตัวเช่นกัน

ไม่ก็อึดใจ นางซาก็พบสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจ 3 ตัวโผล่ออกมา พวกมันวิ่งมาคุ่มๆ สักพักก็จัดการทำธุระปลดทุกข์ของพวกมัน นางซาในที่สุดเขาก็รู้ที่มาของขี้บนพื้นจนได้

'บัดชบ น่าจะคิดออกตั้งนานแล้ว มันเป็นขี้สัตว์อสูรหมาป่าปีศาจ'

นางซารำพึงกับตัวเอง พวกมันทำธุระส่วนตัวไม่เกียติก็จากไป ส่วนสัตว์อสูรแมวป่าก็พากันมาเล่นขี้ต่อ นางซานั่งดูพวกมันจนกระทั่งร่างแยกของเขามหมดฤทธิ สลายหายไปในาอากาศอาตุ

ที่พักของกิลด์สามราชนสวรรค์และกิลด์เขียนเหยียบฟ้า

นางซาลืมตาโผลงอยู่ในเค้นท์ที่พัก ตอนนี้เขาสามารถแก้ปัญหาฝูงสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจที่เฝ้าช่องเขาขาดได้แล้ว แต่ก็ยังมีปัญหาใหม่มาเยือนเขา

"ทำไมถึงวะ ขี้ไม่เพียงพอกับการใช้"

นางซากล่าวขึ้น เท่าที่นางซาทดสอบ ขี้สดใหม่พร้อมใช้ 1 กองใช้ได้ 1 คน สัตว์อสูรหมาป่าปีศาจมีแค่ 32 ตัว แถมขี้ของมันก็ต้องไปแชร์กับฝูงแมวป่าอีก

"หวังว่า...จะมีแหล่งขี้ที่อื่นอีก"

นางซากล่าวจบ เขาก็มุดออกจากเค้นท์แล้วเดินไปหาเฉาอี้ซานกับเหนีอุนเขาที่กำลังนั่งเล่นอยู่หน้ากองไฟ ทั้งสองหันมามองนางซาพร้อมกัน

"ฉันรู้วิธีข้ามช่องเขาขาดแล้ว"

นางซากล่าวขึ้น ทำให้เหนีอุนเขาและเฉาอี้ซานตื่นตะลึง

"จริงหรือหัวหน้าป่อน"

เหนีอุนเขาถามซ้ำ

"จริงสิ แต่พวกเราก็มีปัญหาบางอย่างที่จะต้องแก้ไขก่อน ดังนั้นนายไปถามเทพยงค์ไร้พ่ายกับเทพสามคามา ฉันไม่อยากจะบอกหลายรอบ"

นางซากล่าวจบ เหนีอุนเขาก็พุ่งไปที่เค้นท์ของสองหนุ่มรากับสายลมไม่ถึงหนึ่งนาที่ เทพยงค์ไร้พ่ายและเทพสามคาก็ใช้สุดยอดวิชาตัวเบามาโผล่ที่หน้ากองไฟ

"ฮ่าๆ ฉันมั่นใจ นายจะไม่สร้างความผิดหวังให้แก่ฉัน"

เทพยงค์ไร้พ่ายกล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงยินดี เพราะการผ่านป่าเงา

ปีศาจส่วนกลางไปได้ มันก็เท่ากับเพิ่มความหวังที่จะเจอคัมภีร์มากขึ้น

"อย่าเพิ่งดีใจนัก ถ้านายไคยีนวิธีข้ามช่องเขาขาด นายอาจจะต้องเสียใจก็ได้" นางซากล่าวยิ้มๆ

"ไม่มีทาง ฉันรับได้ทุกอย่าง บอกวิธีข้ามมาเลย" เทพยันต์ไร้พ่ายตอบ

นางซากลากตามองทุกคน ก่อนจะกล่าวขึ้นว่า

"เงื่อนไขการผ่านช่องเขาขาดคือ ชีส์ตรีอสูรหมาป่าปีศาจ"

"ชีว์?"

ทั้งสี่คนร้องอุทานขึ้นอย่างพร้อมเพรียงกันโดยไม่ได้นึกหมาย เมื่อตั้งสติได้ เฉ่าฮีสานก็กล่าวขึ้นว่า

"อธิบายให้มันชัดเจนหน่อย"

นางซากลี้น้อยเล็กน้อย

"ทุกคนจะต้องใช้ชีส์ตรีอสูรหมาป่าปีศาจทาตัว ถึงจะผ่านไปได้ และไม่ใช่การทาเล่นๆ จะต้องทาที่แบบจริงจังบนตัว" นางซาอธิบาย เล่นเอาเทพยันต์ไร้พ่าย เทพสามตา เหนือขุนเขา และเฉ่าฮีสานเงิบกริบ

"เคียวลี นายรู้ได้ยังไงว่าชีส์ตรีอสูรหมาป่าปีศาจสามารถนำทุกคนผ่านช่องเขาขาดได้" เทพสามตาดั้งข้อสงสัย เพราะเขามั่นใจว่านางซาไม่ได้ออกไปจากค่าย แล้วเขารู้ได้ยังไงว่าเอาชีมาทาร่างกายแล้วจะผ่านช่องเขาขาดได้ คำถามของเทพสามตาทำให้ทุกคนต่างก็หันหน้ามามองนางซากันหมดเพื่อขอคำตอบ

"ฉันได้รับสัญญาณภาพจากพระอินทร์" นางซาตอบ

"..."

"..."

=_<<<<<< สีน้าทุกคน

"ไม่เชื่อ?" นางซากล่าวขึ้น คนทั้งสี่นั่งเงิบไม่ตอบ หรือไม่มีอะไรจะพูดก็ไม่รู้ นางซาถอนใจแล้วกล่าวขึ้นว่า

"นั่นตามมา จะพาไปดูหลักฐานที่ฉันได้รับจากท่าน"

นางซากล่าวจบ เขาก็พาทั้งสี่คนกลับไปยังจุดที่เขาเคยซ่อนตัว ในขณะที่นางซาพาคนทั้งสี่ไปยังจุดหลบซ่อน นางซาไม่รู้เลยว่ามีคนจากกิลด์ลายพยัคฆ์และกิลด์มังกรเพลิงลอบติดตามพวกเขามาด้วย เพราะการ

เคลื่อนไหวของระดับหัวหน้ากลุ่ม สร้างความดึงดูดใจให้แก่หมาบ้าเพลิง และเหี้ยวแดงมาก พวกเขาจึงสั่งให้ประทับติด

เวลาผ่านไปสักพัก

เทพยงค์ไร้พ่าย เทพสามตา เหนือขุนเขา และเฉาอี้ซานก็ได้เห็น สัตว์อสูรแมวป่าวิ่งผ่านฝูงสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจ

"ฉันก็เคยเห็นสัตว์อสูรแมวป่าวิ่งผ่านช่องเขาขาคามาก่อนเหมือนกัน พวกเราต่างเข้าใจว่าพวกมันเป็นพันธมิตรกัน นายพาเรามาดูพวกมัน ต้องการจะสื่อถึงอะไร"

เทพยงค์ไร้พ่ายถาม ฉางซากล้วยก็กล่าวขึ้นว่า

"ตามฉันมาดูอะไรก่อน"

ฉางซาพาทุกคนย้อนกลับไปที่ส้วมสาธารณะของสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจ แต่ละคนต่างเอามือปิดจมูกไว้ เมื่อได้กลิ่นไม่น่าพิสมัยเหล่านี้

"กลิ่นนี้มันคุ่นๆ โหมเทพสามตา"

เหนือขุนเขากล่าวขึ้น

"หึ! มันเป็นกลิ่นบนซากร่างของสัตว์อสูรแมวป่าที่พวกนายเอามาให้ฉันไง" ฉางซาเฉลย เทพสามตาเบิกตาโต เช่นเดียวกับคนอื่นๆ ตอนนี้นักคนเริ่มเข้าใจแล้ว ทำไมสัตว์อสูรแมวป่าถึงข้ามผ่านช่องเขาขาดได้

"เมื่อทุกคนเข้าใจต้นสายปลายเหตุแล้ว เราก็มาพูดถึงปัญหาเรื่องจี้กัน" ฉางซากล่าวขึ้น

"ปัญหาเรื่องจี้? แค่อำนาจที่ตัวก็ผ่านไปได้แล้วไม่ใช่หรือ มันจะมีปัญหาอะไรอีก"

เทพสามตาถาม พร้อมกับมือการพะอืดพะอมไปด้วย

"ฉันเคยบอกทุกคนไปแล้ว การจะคบค้าผูกหมาป่าปีศาจได้ จะต้องหาจี้แบบจริงๆ จังๆ ใส่ร่างกาย แต่จำนวนจี้ที่นี้ มันมีไม่เพียงพอต่อความต้องการของพวกเรา" ฉางซาตอบ

เทพยงค์ไร้พ่ายเข้าใจคำพูดของฉางซาจึงกล่าวขึ้นว่า

"พวกเราจำเป็นต้องหาพวกมันมาเพิ่มสินะ"

"ถูกต้องนะคร้าบบบ พวกนายคุ้นเคยกับที่นี้มาพอสมควร รีบส่งคนของนายไปหาจี้หมาป่าปีศาจซะ ถ้าปล่อยไว้นานบางทีก็ลึกลับมั่งกรเพลิง

และกิลด์ลายพักษ์อาจจะตามมาทัน และพวกเราจะเสียโอกาสเป็นผู้นำ"

นางซากล่าวเข้าประเด็น เหนือขุนเขาเนิ่งคิดเล็กน้อยแล้วหันไปมอง เทพสามตา ก่อนจะกล่าวขึ้นว่า

"ดูเหมือนพวกเราจะเคยเจอสถานที่แบบนี้"

"ใช่...จำได้แล้ว ฉันกับเหนือขุนเขาเคยพบเจอสถานที่แบบนี้ในป่า มันอยู่ห่างจากที่พักของพวกเราประมาณครึ่งกิโลเมตร กลิ่นที่นั่นแรงกว่าที่นี้เยอะ" เทพสามตากล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงยินดี

"เยี่ยม! มันต้องเป็นกองขี้ที่ใหญ่มากแน่ๆ"

นางซากล่าวขึ้น

"โอเค กลับคืนที่ที่พัก พวกเราจะออกเดินทางไปยังที่นั่นทันที" เทพยันค์ไร้พ่ายกล่าวตัดบท หลังจากนั้นทุกคนก็รีบเดินทางกลับที่พักอย่างเร่งด่วน

สายสืบของกิลด์มังกรเพลิงและกิลด์ลายพักษ์ ได้เห็นสัตว์อสูร แมวป่าวิ่งผ่านฝูงสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจ นอกจากนี้พวกเขายังได้เห็นสัตว์อสูรแมวป่าเกลือกกลิ้งกับขี้ก่อนจะบุกผ่านไปด้วย พวกเขาเมื่อได้พิสูจน์จุดเกลือกกลิ้งขี้ รวมถึงเห็นสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจมาขี้ สายสืบจากทั้งสองกิลด์ก็เข้าใจปริศนาผ่านช่องเขาขาดจนได้

พวกเขาต่างรีบรายงานกลับไปค่ายพักของตัวเองในทันที

กิลด์มังกรเพลิง หมาบ้าเพลิงเมื่อได้รับรายงาน แม้จะตื่นตะลึงอยู่บ้าง แต่เขาก็รีบสงบสติไว้

"ต้องใช้ขี้สัตว์อสูรหมาป่าปีศาจทาร่างกายหรือ แล้วเราจะเอาขี้สัตว์อสูรหมาป่าปีศาจเยอะๆ มาจากไหนวะ"

หมาบ้าเพลิงรำพึงกับตัวเอง หลังจากได้รับรายงานจากสายสืบ

"หัวหน้า คอนออกไปสำรวจรอบๆ แถวนี๊ ผมไปเจอมูลสัตว์อสูรขนาดใหญ๋ ไม่รู้จะใช่ของสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจหรือเปล่า"

ลูกน้องคนสนิทกล่าวขึ้น หมาบ้าเพลิงดีใจมาก เขารีบก่ล่าวขึ้นเสียงดังลั่น

"จะใช้หรือเปล่า ค่อยว่ากันใหม่ ตอนนี้สิ่งคนของพวกเรารีบเก็บคืนที่ พวกเราจะไปตำแหน่งที่นายพุดถึงทันที"

2

สงครามแย่งสมบัติ

กิลด์ลายพยับคัมที่อยู่อีกไกลๆ กัน เห็นกิลด์มังกรเพลิงเก็บเต็นท์ที่เกิดความตื่นตัว สิ่งที่ยืนพอได้ฟังจากสายสืบก็รีบวิ่งเข้าไปหาเหยี่ยวแดงและนิ้วเดียวสังหารที่กำลังเครียด เมื่อเห็นหมาบ้าเพลิงกำลังเก็บเต็นท์ที่ไม่รู้จะไปไหน

"พี่เหยี่ยว เรารู้วิธีผ่านช่องเขาขาดแล้ว" สิ่งที่ยืนรีบพูดขึ้น

"จริงหรือ บอกมาเร็วเข้า" เหยี่ยวแดงถามด้วยน้ำเสียงรีบร้อน

สิ่งที่ยืนก็รีบอธิบายอย่างรวบรัด เหยี่ยวแดงแม้จะตกใจกับวิธีการผ่านด่านช่องเขาขาดอยู่บ้าง แต่เขาก็รีบสั่งให้ทุกคนเก็บเต็นท์ที่พังเช่นกัน เป้าหมายของเหยี่ยวแดงในเวลานี้ เขาต้องชิงกองขี้ให้ได้ก่อนหมาบ้าเพลิง

กิลด์สามราชันสวรรค์และกิลด์เซียนเหยียบฟ้า ภายใต้การนำทางของเทพสามตาและเหนือขุนเขา ในที่สุดเขาก็มาถึงสถานที่เป้าหมาย กลิ่นที่โชยออกมา ฉางซาถึงกับตาสว่างวูบ

"เยี่ยม...กลิ่นได้ ที่นี่แหละ มีขี้กองโค"

ฉางซาเพิ่งจะกล่าวจบ ทุกคนก็เห็นคบไฟไฟล่อออกมาจากอีกฝั่งของป่า

"กิลด์มังกรเพลิง"

เทพยงค์ไร้พ่ายร้องอุทาน

"บัคซบ ด้านหลังของพวกมันยังมีกิลด์ลายพยัคฆ์อีก" เหม่าอัสานกล่าวเสียงดัง

"รีบกระจายกำลังคน ปกป้องพื้นที่แถวนี้ไว้ด้วยชีวิต" เทพยงค์ไร้พ่ายร้องตะโกน ผู้เล่นทั้งกิลด์สามราชนสวรรค์และกิลด์เซียนเหยียบฟ้าก็กรูกันออกไปด้านหน้า แต่ก็ถูกขวางกั้นไว้ด้วยคนของกิลด์มังกรเพลิง

หมาบ้าเพลิงเห็นร่างออกมาอยู่ด้านหน้าของเหล่าลูกสมุน เขาคลี้อยัมประกาศเสียงดังทันที

"พวกฉันพบก่อน จี้แถวนี้เป็นสมบัติของกิลด์มังกรเพลิงแล้ว"

"บัคซบ พวกฉันพบมันก่อน จี้แถวนี้ควรเป็นสมบัติของกิลด์สามราชนสวรรค์ต่างหาก ทุกคน! อย่าให้ใครเอาจี้ไปได้" เหนือขุนเขาคำรามกิลด์ลายพยัคฆ์เห็นกิลด์มังกรเพลิงและกิลด์สามราชนสวรรค์กำลังกล่าววาทะแย้งสมบัติจี้กัน เขี่ยแววแดงก็ฉวยโอกาสทองในทันที

"สมาชิกกิลด์ลายพยัคฆ์ ไม่ต้องสนใจพวกมัน รีบชิงจี้เร็วเข้า"

เขี่ยแววแดงร้องตะโกนดังลั่น

"บัคซบ จี้ของฉัน พวกนายห้ามแตะต้อง" หมาบ้าเพลิงคำราม

"ไม่รู้วีย์! ในเมื่อไม่ได้เขียนชื่อคิดไว้ ใครก็เอาไปได้" นิ้วเดียวสังหารพุดพร้อมกับกระโดดลอยตัวเข้าไปในกองจี้

"รีบสกัดกิลด์ลายพยัคฆ์ไว้อีก! อย่าให้พวกมันเอาไปได้" หมาบ้าเพลิงร้องตะโกนด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด เทพยงค์ไร้พ่ายเห็นเขี่ยแววแดงลุยกันแล้ว เขาก็รีบร้องตะโกนขึ้นทันที

"พวกเราลุย!!!"

สิ้นเสียงเทพยงค์ไร้พ่าย แต่ละคนก็พุ่งเข้าหากองจี้ที่ยังเหลืออยู่

"อ้าว! รอช้าด้วย" เหม่าอัสานกล่าวจบก็เห็นร่างไล่ตามเทพยงค์ไร้พ่ายไปติดๆ แต่ทั้งสองคนก็ถูกหมาบ้าเพลิง และเขี่ยแววแดงพุ่งออกมาสกัดไว้

เหนือบุนเขานุกเข้าประชิดขี้อองใหญ่ไค้ก่อน เขาหัวเราะเสียงดังลั่น

"ฮ่าๆ กองนี้เป็นของฉันแล้ว"

เหนือบุนเขากล่าวจบ เขาก็พุ่งร่างลงเกลือกกลิ้ง เมื่อหันไปเห็นเทพ

สามตากำลังปะทะกับสิงเทียณ เหนือขุนเขาที่ใช้มือกอบโกยจี๊ขึ้นมา

"เทพสามตาจับสมบัติ"

เหนือขุนเขาร้องตะโกนดังลั่น พร้อมกับโยนจี๊ไปในอากาศ เทพสามตาก็กำลังปะทะกับสิงเทียณก็เห็นร่างขึ้นสูง พร้อมกับกางแขนออก แต่...คันมีอุปสรรคมาขัดขวาง

"ฮ่าๆ ขอบใจเหนือขุนเขา จี๊ต้องเป็นของฉันท่างหาก"

นิ้วเดียวสังหารหัวเราะจบบร่างเขาก็พุ่งตัดหน้าเทพสามตาไปเพียงไม่กี่เมตร จี๊ที่เหนือขุนเขาโยนมาก็ทะยานพุ่งเข้าไปปะทะหน้าอกของนิ้วเดียวสังหารพอดี

"บัคซบ!"

เหนือขุนเขาสบถคำแล้วรีบใช้มือโกยจี๊บนพื้นใหม่ แต่เขาก็ทำไม่สำเร็จ เพราะมีผู้เล่นกิลด์ลายพยัคฆ์คนอื่นบุกเข้ามาโจมตีเสียก่อน

เหตุการณ์กำลังซุลมุนวุ่นวายอย่างหนัก ฉางซาไม่อยากแย่งจี๊จึงเคลื่อนร่างถอยหลังออกมาก่อน

"หึๆ พวกนี้ บ้าอย่างไรสติ"

ฉางซากล่าวจบ เขาลอยตัวขึ้นไปนั่งบนคันไม้สูงๆ เพื่อนั่งดูสงครามแย่งจี๊ที่ไม่เคยเกิดขึ้นในยุทธภพและไม่เคยเกิดขึ้นในเกมไหนๆ มาก่อน

"กิลด์มังกรเพลิงกับกิลด์ลายพยัคฆ์นี้มันร้ายจริงๆ ตามทันภายในวันเดียว"

ฉางซาบ่น ตามแผนการของเขา เขาประเมินไว้ว่ากิลด์มังกรเพลิงและกิลด์ลายพยัคฆ์จะต้องใช้เวลาอย่างน้อย 2 วันในการติดตามพวกเขา แต่พวกนี้กลับใช้เวลาแค่เพียงวันเดียว

"พวกมันทั้งสองกิลด์คงรู้ว่าฉันใช้ช่องทางที่ 3 เดินทาง พวกมันจึงไม่ได้สูญเสียเวลาไป"

ฉางซากล่าวขึ้น ส่วนความลับที่กิลด์ลายพยัคฆ์และกิลด์มังกรเพลิงรู้ว่าขี้สคว้อสุรหมาป่าปีศาจคือสิ่งที่จะทำให้ผ่านช่องเขาขาดได้นั้น คงเป็นเพราะทั้งสองกิลด์ส่งสายสืบมาหาข่าว ฉางซามั่นใจว่าเขาพลาดในขณะที่พาเทพยันต์ไร้พ่าย เทพสามตา เหนือขุนเขา และเหล่าอีสานไปคู่วิธีการผ่านด่านช่องเขาขาดนั่นเอง

ในสนามต่อสู้

"พวกนายอย่าให้พวกมันลงไปใกล้กับขี้สิ หออะไรมาเก็บขี้เร็ว"

หมาบ้าเพลิงร้องตะโกนสั่งจบ เหล่าสมุนที่มีดั่งไส้วัดตูดก็พากัน
หุบออกมา แล้วใช้มือกอบโกยขี้ลงไปไว้ในถัง เหนือขุนเขาเมื่อครู่นี้ เขา
ถูกก่อกวนจึงเอาคืนบ้าง ด้วยการกระโดดไปเตะจนถึงวัดตูดบิใส่ขี้กระจาย
ด้านเหยี่ยวแดงและสิงเหียนก็บุกเข้าไปทำลายถังขี้ของกิลด์มังกร
เพลิงเหมือนกัน ทำให้หมาบ้าเพลิงที่กำลังรับมือกับเทพยงค์ไร้พ่ายโมโห
มาก

"พวกนายมันหน้าไม่อาย ฉันจะจำไว้ พวกนายมันทำลายถังขี้ของฉัน"

หมาบ้าเพลิงกล่าวเสียงดัง

เผ่าอีसानพยายามช่วยลูกสมุนก่อน ตัวเองจึงยังไม่มีขี้คิดตัวมาก
นัก แต่เมื่อนึกถึงนางซาขึ้นมาได้ เผ่าอีसानจึงรีบปรายตามองหา แต่ก็ไม่
พบนางซาอยู่ในบริเวณกองขี้

"ไอ้เทพหนุ่มมันหายไปไหนวะ"

เผ่าอีसानบ่นอุบ ก่อนจะเคลื่อนร่างออกมาจากสนามรบที่ซุลมุน
เผ่าอีसानกวาดสายตาไปรอบๆ อีกครั้ง ก็เห็นไอ้ตัวแสบมันนั่งไขว่ห้างอยู่
บนกิ่งไม้พร้อมกับหัวเราะขำไปด้วย

"กูมันทำ"

เผ่าอีसानกล่าวจบ ก็เคลื่อนร่างเข้าไปได้ต้นไม้ที่นางซานั่งอยู่

"ไอ้ตัวแสบ ถ้าเอ็งไม่รีบหา เอ็งจะไม่ได้ขี้แน่ไว้ย!"

เผ่าอีसानเอ่ยปากเตือนสติ นางซาปรายตามองเผ่าอีसान เขาคลี
ย้มเล็กน้อย

"ฉันไม่ได้ขี้แล้วไง"

นางซาข้อนถาม

"เอ็งไม่ได้ขี้ เอ็งก็ข้ามไปไม่ได้นะสิ" เผ่าอีसानตอบ

"ไม่มีปัญหา ฉันข้ามไปที่หลังก็ได้ ฉันไม่รีบ ฮ่าๆ ฉันมั่นใจ ค่อยให้
ฉันนั่งอยู่เฉยๆ ที่นี่อีก 10 วัน ทุกคนก็ต้องรอฉัน ฮ่าๆ" นางซาตอบยั้มๆ
เผ่าอีसानเพิ่งจะนึกขึ้นไปได้ นางซามันเป็นคนนำทาง ถ้าไม่มีมัน ค่อยให้
แย่งขี้ได้อันดับหนึ่ง มันก็ไม่มีความหมาย ในเมื่อไอ้ตัวแสบมันยังไม่ข้ามไป

เผ่าอีसानถอนใจอย่างเซ็งๆ

"วันหลัง ถ้าเอ็งจะมาแผนนี้ สะกิดบอกข้าด้วยนะไว้ย!"

เผ่าอีสานบนอุบ

"ฮ่าๆๆ ขอโทษทีลุง ฉันไม่คิดว่าเรื่องมันจะเป็นแบบนี้"

นางซากล่าวยิ้มๆ เผ่าอีสานมองหน้านางซาที่นั่งยิ้มอยู่บนคันไม้
ก่อนจะกล่าวต่อไปว่า

"เอ็งมีแผนจะทำยังไงต่อ"

"ฮ่าๆๆ ฉันว่าจะนอนเล่นที่นี่สัก 2-3 วัน"

นางซาตอบ ทำเอาเผ่าอีสานตาเหลือก

"เอ็งจะให้พวกมันแช่ขี้ 2-3 วัน"

เผ่าอีสานร้องอุทาน

"หือ...มันน้อยไปหรือ จัน 10 วันก็แล้วกัน ฮ่าๆๆ" นางซาพูดพร้อม
กับหัวเราะชอบใจ

"เอ็งมันเกรียนได้โล่งจริงๆ"

เผ่าอีสานบนพึมพำ

"ฮ่าๆๆ เลิกบ่นเป็นคนแก่เถอะลุง คุณากมันๆ ค้านหน้ากันดีกว่า"

นางซากล่าวตัดบทจบ ก็หยิบขนมออกมาจากกระเป๋ามีติ ตอนแรกก็คิด
จะเปิดถุงกิน แต่พอได้กลิ่นขี้โซยมา นางซาจึงทำหน้าปู้เลี่ยนแล้วเก็บขนม
เข้าไปไว้ในกระเป๋ามีติตามเดิม

ในสนามรบยังคงซุลมุนุ่นวาย ทั้งสี่ก็ลัดค่างพยายามทำให้ร่างกาย
ตัวเองถูกขี้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เทพยันต์ไร้พ่ายเห็นกองขี้สดใหม่ ยังไม่มี

ใครไปรบกวน คงตาเขาวาวโรจน์ รีบทะยานร่างพุ่งเข้าหาด้วยความเร็วสูง

หมาบ้าเพลิงและเหี่ยวแคงพบกองสมบัติขี้พร้อมกับเทพยันต์ไร้พ่าย
มีหรือพวกเขาจะปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามชิงไปต่อหน้าต่อตา

"รับหมัด"

หมาบ้าเพลิงร้องตะโกน

"กินบาทาไปซะ"

เหี่ยวแคงร้องตะโกนพร้อมกับกระโดดถีบ เทพยันต์ไร้พ่ายขมวด
คิ้ว เขาพลิกตัวถีบเท้าใส่เหี่ยวแคงและออกหมัดชกสวนกลับไปหาหมาบ้า
เพลิงกลางอากาศ

ตูม! เสียงปะทะดังสนั่นหวั่นไหว ร่างของเทพยันต์ไร้พ่ายกระเด็น
ย้อนกลับ เช่นเดียวกับเหี่ยวแคงและหมาบ้าเพลิง พอเท้าของทั้งสามคน

สัมผัสพื้น ก็ทะยานเข้าหากองขี้ที่อยู่ห่างออกไปไม่กี่ไกล

"แบบนี้ต้องเจอท่าไม้ตาย สโลว์ร่าง!!"

หมาบ้าเพลิงคำรามพร้อมกับพุ่งตัวสโลว์ไปตามพื้น

"นายคิดว่าทำเป็นคนเดียวหรือ"

เหยี่ยวแดงในจังหวะนี้ ก็พุ่งร่างสโลว์ตัวไปตามพื้นเช่นเดียวกัน เทพยันต์ไร้พ่ายก็เลือกพุ่งมาจากอีกเส้นทาง

"บัคซบ พวกนายมันเลย!!! เลียนแบบท่าของฉันท"

หมาบ้าเพลิงกล่าวด้วยน้ำเสียงโมโห เทพยันต์ไร้พ่ายกับเหยี่ยวแดงไม่สนใจฝ่ายตรงข้าม เพราะสองหนุ่มได้พุ่งเข้าใกล้กองขี้ที่ยังไม่มีใครได้สัมผัสมัน

"พวกนายอย่าหวังจะได้มันไป ฉันทจะทำลายมันซะ!!"

หมาบ้าเพลิงออกหมัดหวิดเข้าไปเต็มที เทพยันต์ไร้พ่ายกับเหยี่ยวแดงถึงกับเบิกตาโต ไม่คิดว่าหมาบ้าเพลิงจะบ้าทำลายกองขี้ทั้ง

ตุ้ม!! หมัดอัคกระแทกเข้าไปในกองขี้ พริบตาขี้กองใหญ่ก็สาครกระจาย หมาบ้าเพลิงตั้งใจไม่ให้ขี้ไปถูกใครๆ กองขี้จึงถูกเหวี่ยงออกไปยังตำแหน่งที่ไม่มีคน

"ฮ่าๆ ขอบใจหมาบ้าเพลิง" เทพสามตาเห็นร่างผ่านไปรับกองขี้ที่ถูกชัคออกมา

"อย่าหวังจะได้ขี้ไปง่ายๆ" สิ่งที่ย่นกระโดดลอยตัวคว่ำขาหลังของเทพสามตาไว้ ขี้ที่หมาบ้าเพลิงเหวี่ยงหมัดอัคจึงลอยผ่านหน้าเทพสามตาไปอย่างน่าเสียดาย

ความซุ่มนุ่นวายยังคงดำเนินต่อไป นางชานั่งดูสักพักก็เริ่มเบื่อๆ เขาจึงกระโดดลงมาจากต้นไม้

"ลุง ฉันทจะกลับไปจุดที่เราตั้งเต็นท์นะ"

นางซากล่าวขึ้น

"เอ็งจะกลับไปทำไม"

เผ่าฮีสานถาม นางซาหาวนอน ก่อนจะกล่าวขึ้นว่า

"ฉันท่วงแล้ว ขอตัวไปนอนก่อนนะ บอกพวกเขาด้วย อย่ารบกวนฉันทนอนน"

นางซาโบกมือให้เผ่าฮีสานเสร็จ ก็เดินจากไปหน้าตาเฉย เผ่าฮีสาน

สายหน้าแล้วหันไปมองกลุ่มผู้เล่นสี่กลุ่มที่กำลังแย่งชิงกันอย่างดุเดือด

"พวกเรามันเป็นไอ้โง่กันทั้งนั้น"

เม้าอีसानกล่าวด้วยน้ำเสียงแข็งๆ

หนึ่งชั่วโมงผ่านไป

การปะทะก็สงบลง เนื่องจากสมบัติขนาคมหิมาที่กองบนพื้นได้ถูกผู้เล่นจัดการไปหมดแล้ว หมาบ้าเพลิงประสบความสำเร็จที่สุด ทัวร่างกายของเขาตั้งแต่หัวจรดปลายเท้าล้วนเต็มไปด้วยขี้

"ฮ่าๆๆ ข้าชนะ"

หมาบ้าเพลิงระเบิดเสียงหัวเราะดังกึกก้อง

"ชิ! รีบนับจำนวนชิ กลุ่มพวกเราใครไม่มีชิ" เหนือขุนเขาร้องตะโกนถาม ทุกคนจึงเริ่มมองหาพรรคพวกของตัวเองซึ่งมันมองยากมาก เนื่องจากมีขี้ติดเต็มตัวไปหมด

"เป็นไงบ้าง ลิโป้"

เหยี่ยวแดงหันไปถามลิโป้ ที่เป็นคนดูแลสมาชิกระดับล่าง

"ยังไม่สมบูรณ์ 3 คน แต่ถ้าขุดเอาขี้บนพื้นมาทา พวกเราน่าจะผ่านไปได้แบบชิวๆ"

ลิโป้แสดงความเห็น

ด้านเทพยงค์ไร้พ่าย เห็นเม้าอีसानมีขี้ติดตามตัวน้อยมากจึงเดินเข้ามาแล้วกล่าวขึ้นว่า

"เม้าอีसान ทำไมตัวสะอาดแบบนี้"

"ฮ่าๆๆ ไอ้แกอีसानไม่มีขี้ งานนี้ได้ไปหลังสุดแน่นอน ฮ่าๆๆ"

หมาบ้าเพลิงหัวเราะชอบใจ

เหยี่ยวแดงมองเม้าอีसानกล่าวขึ้นว่า

"เม้าอีसानช่วยลูกน้องมากจนลืมช่วยตัวเองเลยหรือ ฮ่าๆๆ น่าเห็นใจ ฮ่าๆๆ"

เม้าอีसानเดินสายหน้าเข้ามาประชิดทั้งสามคน ก่อนจะใช้นิ้วจิ้มไปที่หน้าผากเรียงตัวไปที่ละคน พร้อมกับกล่าวขึ้นว่า

"พวกเอ็งมัน โง่ โง่ แล้วก็โง่"

เทพยงค์ไร้พ่ายถูกนิ้วจิ้มใส่หน้าผากเป็นคนสุดท้ายกะพริบตาปริบๆ

กล่าวขึ้นว่า

"หมายความว่ายังง"

"ในขณะที่พวกเอ็งเล่นขี้ ไอ้เทพหนุ่มมันกลับไปนอนได้ชั่วโมงหนึ่งแล้ว"

เผ่าอีสานเฉลย เทพยันต์ไร้พ่าย หมาบ้าเพลิง และเหยี่ยวแดงเฟิงจะนึกเรื่องสำคัญขึ้นมาได้ ทั้งหมดได้แต่นิ่งเงียบเป็นเป่าสาก

"หึๆ เงียบกันเลย สมองเล่นกันแล้วหรือ โอ้! ความคิดเอาชนะบังตาจนลืมหมด น่าสงสารจริงๆ ข้าจะบอกให้พวกเอ็งรู้ไว้ ไอ้เทพหนุ่มมันบอกจะนอนเล่นที่นี้อีกสัก 2-3 วัน"

เผ่าอีสานกล่าวจบ สามหนุ่มพากันอ้าปากค้าง

"เคียวว นี่ฉันต้องแช่ขี้ 3 วันหรือ"

หมาบ้าเพลิงถามสีหน้าตกใจ เทพยันต์ไร้พ่ายเอามือจับขมับพร้อมกับถอนใจ

"บัคซบ ถูกไอ้เทพหนุ่มสารเลวเล่นงานอีกแล้ว"

สิงเหียนกล่าวจบ เขาก็นั่งลงบนพื้นอย่างอ่อนอกอ่อนใจ เหนื่อยจนเขาเดินเข้ามาหาเทพยันต์ไร้พ่ายแล้วกล่าวขึ้นว่า

"พวกเรากลับไปหาหัวหน้าบ่อนกันเถอะ"

"เฮ้อ!" เทพยันต์ไร้พ่ายถอนใจยาว ก่อนจะโบกมือสั่งให้เหล่าสมุนตามมา เช่นเดียวกับเผ่าอีสาน หมาบ้าเพลิงกับเหยี่ยวแดงก็เดินตามมาด้วย เผ่าอีสานจึงหันไปมอง

"พวกเอ็งตามมาทำไมวะ ชนะไม่ใช่หรือ รีบข้ามไปสิ ชิวๆ"

เผ่าอีสานเอ่ยปากไล่ หมาบ้าเพลิงและเหยี่ยวแดงหมดคำพูด จึงได้แต่เงียบเสียง ทั้งสองคนรู้ดี ถ้าฉางซาผู้มีแผนที่ในมือไม่นำทาง มันก็ไม่มีทางที่พวกเขาจะไปถึงเป้าหมายแน่นอน การที่พวกเขาแย้งกัน เพราะต่างก็เข้าใจว่า จะต้องไล่ตามฉางซาไปติดๆ แต่สุดท้ายไอ้คนนำทางดันไม่รีบไปกับพวกเขาซะงั้น

ทุกคนใช้เวลาไม่นานนัก ก็กลับมาถึงบริเวณที่พักเก่าของกิลด์สามราชันสวอร์ดและกิลด์เซียนเหยียบฟ้า หลายคนยกคบไฟขึ้นส่องหา แต่ก็ไม่พบเห็นที่ที่พักของฉางซาอยู่แถวนี้

"บัคซบ มันหายไปไหนแล้ว" หม่าบ้าเพลิงคำราม

"ฮ่าๆ สงสัยกิลด์สามราชนัสนวรรค์กับกิลด์เซียนเหยียบฟ้าจะถูกลอกแล้ว ฮ่าๆ"

เหยี่ยวแดงกล่าวขึ้น

"พวกเอ็งสองตัว นอกจากโง่แล้ว ตอนนี้คำก็ยังบอดอีกต่างหาก"

เผ่าฮีสานกล่าวเสียงดัง พร้อมกับชี้นิ้วขึ้นไปบนต้นไม้ ทุกคนต่างเงยหน้ามองขึ้นไป ทั้งหมดจึงเห็นเปลญวนห้อยอยู่บนต้นไม้สูง ส่วนด้านข้างก็มีข้อความว่า 'ห้ามรบกวน กำลังนอน ใครอยากไปก่อนเชิญตามสบาย'

คนที่อ่านข้อความพากันหน้าซีดกันหมด

"โอ้! หัวหน้าบ่อนไม่น่าแกล้งกันแบบนี้เลย" เหนือขุนเขากล่าวเบาๆ ส่วนคนอื่นๆ ก็ไม่มีอะไรจะพูด

"ฉันยังเหลือข้ออยู่ คาเผ่า บอกมันลงมาหาซะ"

หม่าบ้าเพลิงกล่าวขึ้น เพราะเขายังมีขี้นางส่วนอยู่ในถังวัตถุบออีกพอสมควร

"เอ็งคกภาษาไทยหรือ มันเขียนบอกว่าอย่าปลุกมัน"

"ถ้าไม่ปลุก จะข้ามไปได้ไง" หม่าบ้าเพลิงถาม

"อ้าว! เอ็งทงี้เสร็จแล้ว ก็ข้ามไปก่อนสิ มารอมันทำไม"

เผ่าฮีสานถามกลับ ทำเอาหม่าบ้าเพลิงพูดอะไรไม่ออก สิ่งเขียนที่คิดจะฆ่าฉางซามาตั้งแต่ต้น มองขึ้นไปบนเปลญวนด้วยความแค้นเคือง แม้เขาอยากจะทำอะไรก็ไม่ได้ เพราะที่นั่นมียอดฝีมือฝ่ายตรงข้ามมากเกินไป

ลิโป้ก็มีการแบบเดียวกับสิ่งเขียน เขาจึงมองเปลญวนจนตาแทบถลน เขาไม่คิดว่าตัวเองจะพ่ายแพ้แก่คนคนนี้นี่ครั้งแล้วครั้งเล่า ถ้าเขามีโอกาสเขาจะทำต่อสู้กับคนคนนี้อีกแน่นอน

เหยี่ยวแดงมองดูเปลญวนในความรู้สึกที่แตกต่างออกไปจากคนอื่นๆ เขารู้สึกว่าฉางซาเป็นคนฉลาดมากๆ เขาแก้สถานการณ์ที่ยากลำบากภายในเวลาไม่ถึง 1 วัน เหยี่ยวแดงเคยนำคนมาที่นี่ เขาใช้เวลาถึง 1 เดือน ยังไม่สามารถแก้ไขปริศนาออก เขาเคยสงสัยสัตว์อสูรมาวัวป่าเช่นกัน และเขาก็จับมันมาพิสูจน์ แต่ก็ไม่ได้อะไร สุดท้ายจึงต้องย้อนกลับไปยังเส้นทางอื่น ซึ่งคูมีความหวังกว่า

เทพยงค์ไร้พ่ายค่อนข้างท้อแท้และไม่ค่อย เขาคิดว่าตัวเองฉลาดแล้ว แต่เมื่อมาเทียบกับนางชา เขาคุยค้อยกว่าเยอะ ในขณะที่ทุกคนถูกรุ่นไปด้วยอารมณ์เดือด แต่คนที่เอือมเขินและมีสติที่สุดกลับเป็นนางชา ถ้าเขาหยุดคิดสักนิด เขาก็ไม่จำเป็นต้องแย่งชิงกลับมาบ้าเพื่องและเหยี่ยวแดงให้เปลืองตัว

"เอละ แยกย้ายกันไปพักผ่อน ใครอยากผ่านไปก่อนก็เชิญ ข้าจะพาลูกสมุนไปอาบน้ำละ"

เหล่าอีสาณกล่าวตัดบท เพราะตัวเองรู้จักนางชาดี ถ้ามันไม่ไป หว่านล้อมยังงี้ มันก็ไม่ไปอยู่ดี เทพยงค์ไร้พ่ายก็หมดคำพูด เขามองไปยังเหล่าสมุนสีหน้าแข็งๆ

"หาที่ตั้งเต็นท์เดอะพี" นี่เดียวสังหารกล่าวขึ้น

"ไม่ไหวมั้งลิโป้ ขึ้นตั้งเต็นท์แล้วเข้าไปนอนในเต็นท์ทั้งสภาพนี้ คงใช้เต็นท์ได้แค่ครั้งเดียวแล้วต้องโยนทิ้งวะ"

เหยี่ยวแดงตอบด้วยน้ำเสียงเปื้อๆ สิงเทียนพยายามนึกหาวิธีแก้เผ็ดนางชา สุดท้ายก็นึกขึ้นได้กับแผนการหนึ่ง เขาจึงเอาไปปรึกษากับเหยี่ยวแดง

"หา!? นายบอกให้พวกเราข้ามไปก่อน แล้ววางระเบิดคัคหลังพวกมัน"

เหยี่ยวแดงร้องอุทาน

"มันจะไหวหรือสิงเทียน พวกเราไม่รู้เส้นทางนะ" นี่เดียวสังหารกล่าวขึ้น

"เรื่องนี้แก้ปัญหามันยาก ถ้ามีทางแยกเราก็จุ่มจู่ ถ้าไม่มีทางแยกเราก็ค้นล่าหน้าพวกมันไป ที่สำคัญเราไม่ต้องมานั่งแช่ซัปดาห์วันๆ เกิดมันแกล้งพวกเราไม่เดินทาง 3 วัน พวกเราจะอยู่กันยังงี้"

คำพูดของสิงเทียน ทำให้เหยี่ยวแดงและนี่เดียวสังหารเริ่มเห็นคิ้วย

"งั้นทำตามแผนการสิงเทียน" เหยี่ยวแดงกล่าวตัดบท สิงเทียนพยักหน้า ก่อนจะแยกตัวไปพูดคุยกับลูกสมุนในกิลด์ ซึ่งแต่ละคนก็มีความยินดี เพราะไม่อยากนั่งแช่ซัปดาห์แล้ว

การเคลื่อนไหวของกิลด์ลายพยับหมอกทำให้กิลด์สามราชนสวรรค์และกิลด์มังกรเพลิงตื่นตัว หม่าบ้าเพลิงมองดูเหยี่ยวแดงแล้วกล่าวขึ้นว่า

"นายจะข้ามไป?"

"ใช่...ฉันไม่อยากจะนั่งแช่แบบนี้" เหยี่ยวแดงตอบแล้วรีบพาลูกสมุนในกิลด์เดินผ่านไป

หมาบ้าเพลิงนั่งใช้ความคิดบ้างทันที

'อืม...ไปก่อนก็ไม่เลวเหมือนกันแฮะ จะได้ไม่ต้องมานั่งแช่ให้เสียอารมณ์ ส่วนจะตามพวกมันต่ออย่างไรก็ไม่แน่ว่ามีปัญหา เราแค่ไปรอพวกมันในเส้นทางด้านหน้าเท่านั้น จริงสิ! เราจะได้แก้แค้นเรื่องระเบิดกับพวกกิลด์สามราชนัสนวรรค์ กิลด์เขียนเหยียบฟ้าและไอ้หนุ่มเวรนั่นด้วย'

หมาบ้าเพลิงเริ่มวางแผนในใจ แล้วเขาก็ตัดสินใจจะรออีกยี่สิบนาทีเพื่อไม่ให้เหยี่ยวแดงและเหล่าสมุนเขาเย้ยเขาได้ว่าเลียนแบบพวกมัน

หลังจากครบกำหนดเวลา หมาบ้าเพลิงก็โบกมือเรียกสมุนคู่ใจเข้ามาสั่งงาน ไม่นานหมาบ้าเพลิงก็นำสมุนในกิลด์ไล่ตามกิลด์ลายพยัคฆ์ไปเช่นกัน กิลด์สามราชนัสนวรรค์มองตามไปอย่างงงๆ

"พวกมันตัดสินใจเดินทางล่วงหน้า พวกเราจะทำอย่างไรต่อดี หรือจะนั่งแช่ ไม่ไปล้างออกแบบนี้"

เทพสามตากล่าวขึ้น

"ถ้าไปล้างออก พรุ่งนี้จะเอาขี้ที่ไหนมาทาตัว" เหนือขุนเขาถาม

"โอ้ย! ปวดหัว" เทพยันค์ไร้พ่ายบ่น

"พวกนายไปล้างตัวเถอะ" เสียงนางซาพูดลงมาจากเปลญวน ทั้งสามต่างหันขวับขึ้นไปมองด้านบน

"นายยังไม่นอนหรือ"

สามหนุ่มร้องอุทานขึ้นมาพร้อมกัน

"เยี่ยมเลย หัวหน้าบ่อนก็แค่กลับไปตำแหน่งที่เราไปดูหลักฐานแล้วอาศัยขี้ที่นั่น พวกเราก็ข้ามไปได้ทุกคนแล้ว" เหนือขุนเขากล่าวด้วยน้ำเสียงยินดี

"อย่าฝันหวานขนาดนั้น เฒ่าอีสานพาคนไปล้างตัวหมดแล้ว ขี้ที่นั่นไม่มีทางเพียงพอ"

เทพยันค์ไร้พ่ายตอบน้ำเสียงแข็งๆ

"หึๆ พวกนายไปล้างตัวเถอะ ไว้วันหลังค่อยเดินทางก็ได้"

นางซากล่าวขึ้นอีกครั้ง

"นายกก็พุงง่ายนี่ พวกเราแย่งจีมาหากันแทบตาย แต่กลับไม่ได้ใช้มันเลย นายคิดว่ามันยุติธรรมกับพวกเราแล้วหรือ" เทพสามคาบ่น

"ฮ่าๆ นายเสียค่ายมันหรือไง เชื่อดัน!!! ล้างทิ้งไปเถอะ ดันคิดว่าจีเมื่อครู่อาจจะมีปัญหาอยู่บ้าง" ฉางซาพุดจบ เล่นเอาสามหนุ่มเบิกตากว้าง เทพยันต์ไร้พ่ายรีบกล่าวขึ้นว่า

"นายหมายความว่ายังงี้หรือ"

"ฉันคิดว่ากองขี้นั่น อาจจะไม่ใช่ขี้สัตว์สุรประเภทเดียวกันทั้งหมด"

ฉางซาตอบ เทพยันต์ไร้พ่ายใช้มือลูบคางพักหน้าหงิกๆ กล่าวขึ้นว่า

"จริงด้วย ดันเห็นกองขี้บางกอง รู้สึกมันแตกต่างกันเยอะ งั้นก็หมายความว่า ไอ้พวกที่ข้ามไปก่อนอาจจะมีคนเคี้ยงนะสิ"

"ถูกต้อง" ฉางซาตอบสั้นๆ

"ฮ่าๆ น่าสนใจจริงๆ ฉันไปแอบดูพวกมันคิดว่า ฮ่าๆ"

เหนือขุนเขากล่าวจบก็แผ่นไปเป็นคนแรก เทพสามคาบ่นไม่ไหวก็วิ่งตามไปอีกคน เทพยันต์ไร้พ่ายถอนใจ เขาหันไปมองเหล่าสมุนและสั่งให้ทุกคนพากันไปอาบน้ำ เพราะมันไม่มีประโยชน์ที่จะวัดดวง มันไม่คุ้มจริงๆ ที่จะเสี่ยงให้คนในกิลด์ระดับลคตั่ง 10 ระดับ

ฉางซาตื่นขึ้นมาเพราะเสียงโวยวายด้านล่าง เมื่อทุกอย่างเงียบสงบลง ฉางซาก็กลับไปเข้าเฝ้าพระอินทร์อีกครั้ง

ก่อนหน้านี้นหลายนาที่

กิลด์ลายพยับคัมได้เดินทางมาถึงชายป่าหน้า ห่างจากช่องเขาขาด 200 เมตร พวกเขารวมกลุ่มกันแล้วเดินออกมากลางที่โล่ง เมื่อเดินไปถึงระยะ 100 เมตร ผุ่งสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจก็พากันลุกขึ้นยืนจ้องดูทุกคนด้วยดวงตาเขม็ง

"มันจะได้ผลไหมเนี่ย" นิวเคียวสังหารกล่าวน้ำเสียงตื่นเต้น ไม่ต่างจากลูกสมุนคนอื่น ๆ

"นอกจากมันยืนนิ่งๆ ก็ไม่มีปฏิกิริยาอะไร มันน่าจะได้ผล" สิงเทียนตอบ

"ค่อยๆ เดินต่อไป"

เหยี่ยวแดงสั่งเสร็จ ทุกคนก็ขยับไปอย่างช้าๆ เมื่อเข้าใกล้ระยะยี่สิบ

เมตรสุดท้าย เขี้ยวแดงก็เริ่มหน้าเสียว เมื่อเห็นฝูงสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจหลายตัวกระโจนออกมาหน้าช่องเขาขาด พวกมันวิ่งเข้ามาคมกลืนจากร่างเขี้ยวแดงเป็นคนแรก เขาจึงหยุดชะงักร่างให้มันคมกลืน

'เยี่ยม มันเดินผ่านฉันไปแล้ว' เขี้ยวแดงรำพึงในใจ แต่ชั่วครู่เดียวเขี้ยวแดงก็สะดุ้งโหยง

กรร!

"โอ๊ย! หัวหน้าช่วยด้วย โอ๊ยๆ อ้ากกก" เสียงร้องของเหล่าสมุน 3 คนที่ด้านหลัง เขี้ยวแดงจึงหันไปมองด้วยสายตาตื่นตะลึง เขาไม่มีโอกาสช่วยเหลือลูกทีม พริบตาสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจยี่สิบตัวก็รุมขย้ำทั้งสามคน จนร่างกลายเป็นแสงหายไป

เขี้ยวแดงทำอะไรไม่ได้นอกจากส่งสัญญาณมือให้คนที่รอครีบเดินทางกันต่อ ทั้งหมดเดินผ่านช่องเขาขาดมาอย่างไม่พอใจ เพราะการผ่านช่องเขาครั้งนี้ไม่สมควรจะมีใครตาย

"บัคซบ ทำไมพวกมันจึงโจมตีทั้งสามคน" สิงเทียนกล่าวขึ้น

"ฉันมั่นใจ แล้วฉันก็ได้เช็คละเอียดแล้ว ทั้งสามคนแทบไม่มีจุดที่ไม่ได้ทำขี้เลย"

ลิโป้กล่าวยืนยัน เขี้ยวแดงนั่งคิดอยู่นาน ในที่สุดเขาก็รู้คำตอบ

"บางที ขี้กอนั่นอาจจะไม่ใช่สัตว์อสูรหมาป่าปีศาจทั้งหมด"

"หา!?"

ลิโป้ สิงเทียน และนิ้วเดียวสังหารร้องอุทานขึ้นพร้อมกัน

"ไม่จริงมั้ง" สิงเทียนกล่าวขึ้น

"มันเป็นไปได้มากที่สุด ลูกสมุนเราทั้งสามคน ร่างกายที่ทาขี้ आजจะผสมขี้ของสัตว์อสูรอื่นมากเกินไป มันจึงกลบกลิ่นขี้ของสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจจนเหลือน้อย"

"บัคซบ พวกเราต้องเสียคนไปอีกแล้ว"

สิงเทียนบ่นอุบ

"แม้จะเป็นความซวยของพวกเรา แต่กิลด์ที่ตามมาก็ต้องซวยเหมือนกัน ตอนนี้ต้องมาคิดว่า กิลด์ไหนจะซวยที่สุด แต่ค่าเฉลี่ย 3 คน สำหรับกิลด์เราถือว่าน้อยมากๆ"

เขี้ยวแดงกล่าวขึ้นลอยๆ แต่ก็ไม่มีใครตั้งใจสักคน เนื่องจากกิลด์

ตัวเองมีคนตายนั่นเอง

ด้านเหนือขุนเขาและเทพสามตาสะครอยตามกิลด์มังกรเพลิงไป

คิดๆ ไม่นานก็มาถึงชายป่า หมาบ้าเพลิงเวลานี้สั่งให้ลูกสมุนจัดแถว 4 แถว เพื่อข้ามผ่านช่องเขาขาด การจัดแถวใช้เวลาไม่ถึงนาที พวกเขาก็เริ่มเดินไปที่ช่องเขาขาด เมื่อผ่านระยะ 80 เมตร สองหนุ่มก็เริ่มลั่นระทิก

"หึๆ จะมีใครเคี้ยงไหม ขอให้เป็หมาบ้าเพลิงเถอะ" เหนือขุนเขา กล่าวขึ้นเบาๆ

แต่เมื่อผ่าน 100 เมตรไปได้ ผุ่งสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจก็เพียงลุกขึ้น ยืนมอง แต่ไม่ได้วิ่งเข้ามาโจมตี ทำให้เหนือขุนเขาต้องทำหน้าที่

"อะไรกัน หัวหน้าบ่อนเคาผิคแน่ๆ ้วยรุ่นเซ็งเลย"

"ยังๆ รอคุดูก่อน ระยะไกลขนาดนี้ พวกมันยังแยกไม่ออกหรอก เพราะกลิ่นมันผสมกัน" เทพสามตากล่าวขึ้น

"อืม...ถูกของนาย" เหนือขุนเขา กล่าวจบ ทั้งสองก็เฝ้ารอคุดูต่อไป

หมาบ้าเพลิงนำสมุนเข้ามาในระยะ 20 เมตร เขาก็เริ่มประสบ ปัญหาเดียวกับกิลด์ลายพยัคฆ์ ผุ่งหมาป่าปีศาจกระโจนเข้ามาหาพวกเขา หมาบ้าเพลิงถูกตรวจสอบกลิ่นเป็นคนแรก เมื่อพวกมันไม่สนใจเขา หมาบ้าเพลิงก็ถอนใจยาว

แต่เขาก็ดีใจได้ไม่นาน สมุนในกิลด์ 5 คนก็ถูกโจมตีอย่างรวดเร็ว หมาบ้าเพลิงคิดจะเข้าไปช่วยเหลือ แต่ลูกสมุนคนอื่นเข้ามาตั้งแขนไว้แล้ว บอกให้รีบจากไป

"เกิดอะไรขึ้นนะ"

หมาบ้าเพลิงกล่าวด้วยน้ำเสียงเจ็บใจ ส่วนสองหนุ่มที่ซุ่มดูสะใจ มาก พวกเขาหัวเราะจนท้องคัดท้องแข็ง ทั้งสองคนมั่นใจ กิลด์ลายพยัคฆ์ ก็ประสบความสำเร็จไม่ต่างกัน เพียงแค่ไม่รู้จะเคี้ยงกันไปที่คน

"ถ้าหัวหน้าบ่อนไม่เกรียน พวกเราคงช่วยกันแล้ว"

เหนือขุนเขา กล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงยินดี

"ฮ่าๆๆ ไปบอกข่าวดีกับเทพยันค์ไร้พ่ายเถอะ ฮ่าๆๆ" เทพสามตา หัวเราะชอบใจ สักพักสองหนุ่มก็รีบเดินทางกลับทันที

กิลด์มังกรเพลิงในที่สุดก็วิ่งผ่านออกมาจากช่องเขาขาด ทั้งหมดเดินได้สักพักก็เห็นกิลด์ลายพยัคฆ์ที่ได้จัดการอาบนํ้าล้างขี้ก้นออกหมดแล้ว ตอนนี้กำลังนั่งพักกันอยู่ สิงเทียนเห็นกิลด์มังกรเพลิง เขาก็รีบลุกขึ้นยืนเดินเข้าไปหา

"หมาบ้าเพลิง กิลด์นายตายไปกี่คน ของฉันตายไปแค่สามคนวะ"

สิงเทียนกล่าวขี้มๆ เพื่อหักหน้าหมาบ้าเพลิง

"พวกฉันไม่มีคนตายว้ย!" หมาบ้าเพลิงคำรามหน้าแดงก่ำ สิงเทียนยิ้มมองผ่านร่างหมาบ้าเพลิงไปแล้วใช้นิ้วนับเหล่าสมุนของกิลด์มังกรเพลิงจนครบ ก็หัวเราะแล้วกล่าวขึ้นว่า

"ฮ่าๆ ไม่ต้องอายหรอก ตายไปแค่ 5 คนเอง ฮ่าๆ"

"บัคซบ หุบปากไปเลยสิงเทียน พวกนายตาย 3 กับฉันตาย 5 มันก็แตกต่างกันไม่กี่คนหรอก" หมาบ้าเพลิงคำรามด้วยความโกรธ

"โอเค โอเค ไม่สะกิดแผลนายก็ได้ แล้วไอ้กิลด์สามราชนั้สวรค์มันตามมาไหม" สิงเทียนถามต่อ

"ไม่รู้ บางทีอาจจะตามมาพรงนี้" หมาบ้าเพลิงตอบ

"เยี่ยม ยิ่งชี้แจง กลิ่นมันก็น้อยลง พวกมันจะตายเพิ่มอีกมาก ฮ่าๆ"

สิงเทียนระเบิดเสียงหัวเราะออกมา

"ที่นายพูดมาหมายความว่ายังงั้วะ" หมาบ้าเพลิงถาม

"ชี้ที่พวกเราเอามาหาตัว มันผสมกับขี้สัตว์อสูรอื่นด้วย คนของฉันกับคนของนายถึงตายยังงั้ละ" สิงเทียนเฉลย หมาบ้าเพลิงจึงถึงบางอ้อ เขาเน่้งคิดแล้วก็กล่าวขึ้นว่า

"น่าเสียดายกิลด์เซียนเหยียบฟ้า พวกมันไปล้างตัวกันหมดแล้ว"

"แล้วยังงั้ トラบไคที่มันไม่รู้ข้อเท็จจริง พวกมันก็อาจกลับไปเอาขี้ที่จุดเดิมอีกครั้ง ผลสุดท้ายพวกมันก็ต้องมีคนตายอยู่ดี ฮ่าๆ"

สิงเทียนกล่าวจบ เขาก็เดินจากไป สักพักหมาบ้าเพลิงก็เห็นกิลด์ลายพยัคฆ์พากันลุกขึ้นยืน และออกเดินทางกันต่อ ส่วนกิลด์มังกรเพลิง ส่งคนไปหาแหล่งน้ำแถวนี้ก่อน เพราะกิลด์ลายพยัคฆ์สามารถล้างตัวได้ แสดงว่าแถวนี้ต้องมีแหล่งน้ำอยู่

นิ้วเดียวสังหารเห็นกิลด์มังกรเพลิงออกมาจากช่องเขาขาดก่อนก็อดเสียใจไม่ได้

"น่าเสียดาย กิลด์ที่จะโดนแผนกับดักระเบิดของพวกเขา คงหนีไม่พ้นกิลด์มังกรเพลิง"

นิ้วเคียวสังหารกล่าวขึ้น

"ตามจริงฉันก็อยากจะให้กิลด์สามราชนสวรรคตกับกิลด์เซียนเหยียบฟ้าโดนนะ แต่ถ้าจะเป็นกิลด์มังกรเพลิง หึๆ ฉันก็ไม่ขัดข้องหรอก เพราะยังไงพวกมันทุกกิลด์ สุดท้ายก็ยังเป็นศัตรูกับพวกเราอยู่"

เหยี่ยวแดงตอบย้ำๆ

ในขณะที่กิลด์ลายพยัคฆ์เดินจากไป ลูกสมุนคนสนิทคนหนึ่งที่ยังไม่ได้ไปอาบน้ำก็ขยับเข้ามาหาหมาบ้าเพลิงพร้อมกับกล่าวขึ้นว่า

"หัวหน้า วางระเบิดกันที่นี้เลยไหมครับ"

"ไม่! มันใกล้เกินไป ไอ้เทพหนุ่มนั่น มันอาจจะรู้ตัวและสั่งคนมาตรวจสอบ เราต้องทิ้งระยะห่างไปสักนิดค่อยวางระเบิด หึๆ"

หมาบ้าเพลิงกล่าวน้ำเสียงหมายมั่น

ในเงามืดห่างออกไปไม่ไกลนัก ร่างแยกของนางซานังซุ่มอยู่บนต้นไม้อย่างเงิบๆ เขารู้แผนการของกิลด์ลายพยัคฆ์กับกิลด์มังกรเพลิงแล้ว เขาจึงคลี่ขี้ออกมา

สำหรับนางซา เขาไม่เคยเปิดโอกาสให้ศัตรูโจมตีก่อน เขาไม่เคยประมาท เขาผ่านมาแล้ว 12 เกมก่อนหน้านี้ เขามีประสบการณ์ถูกโจมตีและถูกหักหลังมาหลากหลายรูปแบบ หรือจะเรียกง่ายๆ ว่า เจ็บมาเยอะก็ได้ แต่ประสบการณ์เหล่านี้ ก็ทำให้เขาแข็งแกร่งขึ้นในทุกๆ เกม

"ดูเหมือนกิลด์ลายพยัคฆ์คิดจะเล่นงานกิลด์มังกรเพลิง ส่วนกิลด์มังกรเพลิงก็คิดจะเล่นงานฉัน หึๆ"

นางซากล่าวเบาๆ พริบตาเขาก็เห็นร่างผ่านไปยังต้นไม้อื่น แล้วไล่ตามกิลด์ลายพยัคฆ์ไป ด้วยระดับพื้นฐานร่างแยก ในขอบเขตคัมภีร์ยันต์ขั้น 2 ร่างแยกจะมีระดับพื้นฐานที่ 57 ระดับพื้นฐานของนางซาตัวจริงปัจจุบันคือ 53 นางซาไม่กลัวเกรงการปะทะ และมั่นใจว่าร่างแยกของเขาสารพัดหลบหนีการโจมตีของผู้เล่นระดับ 60 ได้

เสียงร้องของสัตว์อสูรทำให้การเดินทางของนางซาล่าช้าลงไม่น้อย เพราะจำเป็นจะต้องสำรวจจุดพื้นที่ก่อน เขาจึงจะกล้าเคลื่อนร่างผ่านไป นางซาขังเคาไม่ออกมีสัตว์อสูรประเภทไหนในป่าเงาปีศาจส่วนปลาย แต่

เขาก็มั่นใจว่าพวกมันคงไม่อ่อนแอกว่าหมาป่าปีศาจแน่นอน

ตามแผนที่ที่สืออาคุได้ระบุชัดเจน เมื่อผ่านป่าเงาปีศาจส่วนกลางได้ให้เดินไปตามเส้นทางหลักอีก 5 กิโลเมตรจะพบทางแยกอีก 13 ทาง แต่เส้นทางซึ่งแผนที่ที่สืออาคุระบุเจาะจงให้ไปคือเส้นทางที่ 6

นางซาในที่สุดก็ไล่ตามกิลด์ลายพยัคฆ์ทัน ดูเหมือนเสียงสัตว์อสูรทำให้พวกเขาเดินทางช้าลงและเน้นระวังตัวมากยิ่งขึ้น นางซาไม่กล้าเข้าไปใกล้จึงใช้ไอเท็มกล้องสอดแนมระยะไกล

"อืม...พวกมันหยุดเดินทางแล้วแฮะ"

นางซากล่าวเบาๆ สักพักเขาก็เห็นลิโป้เริ่มพาเหล่าสมุนฝั่งระเบิดบนพื้นถนน นางซาอมยิ้ม เขาไม่รอการวางระเบิดของผู้เล่นกิลด์ลายพยัคฆ์ แต่นางซาหาเครื่องหมายตำแหน่งที่เขาซ่อนไว้ หลังจากนั้นก็รีบเคลื่อนร่างอ้อมป่าไปอยู่ด้านหน้าแทน เป้าหมายของเขาก็คือการมองหาสัตว์อสูรเด็ดๆ

นางซาเคลื่อนร่างไปเพียง 500 เมตร เขาก็หยุดชะงักการเดินทางและเอียงหูฟัง

อู๊ๆๆ อู๊ๆๆ นางซาได้ยินเสียงร้องของสัตว์อสูร ดูเหมือนพวกมันจะอยู่ห่างออกไปไม่ไกลนัก

"เสียงร้องแบบนี้ ท่าทางจะเป็นสัตว์อสูรหมาป่าแฮะ"

นางซาเคลื่อนร่างต่อไปแบบเงียบๆ ในที่สุดเขาก็พบสัตว์อสูรหมาป่าฝูงหนึ่ง ร่างของพวกมันมีสีดำทั้งตัว แต่ละตัวยาวประมาณ 2 เมตร หนักไม่เกินตัวละ 1 ตัน พวกมันมีเขี้ยวยาว และร่างของมันมีควันสีดำลอยขึ้นมาตลอดเวลา

นางซานั่งดูพวกมัน ชั่วครู่เดียวเขาก็เห็นสัตว์อสูรหมาป่าตัวหนึ่งเคลื่อนร่าง ความเร็วของมันไม่ได้แตกต่างจากหมาป่าปีศาจเลย และที่โหดร้ายต่อผู้เล่นมากๆ คือ มันสามารถแยกร่างได้นับสิบร่าง

"อืม...เราจะเอาฝูงหมาป่าไปเล่นงานกิลด์ลายพยัคฆ์ยังไฉะเนี่ย"

นางซาเริ่มคิดแผนการ เขากวาดตามองหาหนทาง เมื่อเห็นจำฝูงหมาป่าปีศาจที่มีขนาดใหญ่ที่สุด กำลังยืนหลบอยู่ในใต้ต้นไม้ใหญ่ และด้านข้างของมันก็มีพุ่มไม้อยู่ด้วย นางซาจึงเกิดไอเดียปัจจุบันทันด่วน นางซาคลี่ยิ้มออกมา

'ต้องเข้าไปประชิดตัวมันให้ได้ หวังว่ามันจะไม่เห็นเรา'

นางซาคิคิดในใจ หลังจากนั้น เขาอาศัยความหนาติบของคันไม้สูงๆ ในการเคลื่อนไหว นางซาเคลื่อนร่างไม่กี่ครั้งก็มาขึ้นอยู่บนคันไม้ เห็นอร่างของจำเริญสัตว์อสูรหมูป่าปีศาจ นางซาค่อนข้างสบายใจ เมื่อเห็นเป็นช่วงเวลาพักผ่อนนอนหลับของพวกมัน ดังนั้นสัตว์อสูรหมูป่าปีศาจจึงไม่ได้สนใจสิ่งรอบข้างมากนัก

นางซาใช้ไอเท็มกล้องส่องทางไกลมองหาศัตรูบนทางสัญจรเกือบครึ่งชั่วโมง ในที่สุดเขาก็เห็นผู้เล่นกิลด์ลายพยัคฆ์ในระยะ 100 เมตร นางซารีบเก็บกล้องใส่ในกระเป๋า มิติแล้วเคลื่อนตัวลงไปในพุ่มไม้ด้านล่างอย่างเงิบเงิบ ในอดีตเกมที่ผ่านมา เขาเคยใช้ทักษะนี้ลอบสังหารผู้เล่นที่ไล่ฆ่าเขามานับพันๆ คนแล้ว

'หึๆ ฉันไม่ได้ใช้ไม้ตายนี้มานาน หวังว่าเกมนี้มันจะใช้ได้ผลดี'

นางซาคิดในใจ และเริ่มคำนวณการก้าวเดินของกลุ่มผู้เล่นกิลด์ลายพยัคฆ์ แน่แน่นอนเขาจะต้องคำนวณให้ถูก ไม่งั้นสัตว์อสูรหมูป่าปีศาจอาจจะไม่เห็นพวกเขา หรือกิลด์ลายพยัคฆ์อาจจะหลบหนีทัน

'ระยะ 60 เมตร โกลไป'

'ระยะ 40 เมตร โกลไป'

'ระยะ 30 เมตร โอเค!!!'

นางซาในพุ่มไม้ยิ้มเหี้ยมแล้วยกมือด้านขวาขึ้นช้าๆ นางซาเกร็งกำลังส่งไปที่นิ้วเค็มที่ เขามองไปยังกันของจำเริญสัตว์อสูรหมูป่าปีศาจตัวใหญ่ที่ยืนอยู่นอกพุ่มไม้สีหน้าสนุกสนาน

'ท่าไม้ตายลับ คชนิที่ลงชุด' นางซาคิดในใจเสร็จ เขาก็แทงนิ้วเสียบเข้าไปในรูกันของสัตว์อสูรหมูป่าปีศาจอย่างรวดเร็ว

"ก๊ากๆ" สัตว์อสูรหมูป่าปีศาจร้องลั่นด้วยความตกใจ ร่างของมันทะยานออกไปที่หน้าถนนสัญจรหลัก เหล่าสมุนของมันก็พากันตื่นตัวลุกขึ้นยืนกันหมด ส่วนนางซารีบหกดแขนเข้าไปหลบในพุ่มไม้เหมือนเดิม

ด้านเหยี่ยวแดง เขาได้นำพาสมุนเข้ามาใกล้สัตว์อสูรหมูป่าปีศาจในระยะ 20 เมตรแล้ว เมื่อได้ยินเสียงร้องและเห็นสัตว์อสูรตัวใหญ่โผล่พรวดพราดออกมาจะทันหัน พวกเขาก็หยุดชะงักการเดินทาง

"สัตว์อสูรหมูป่าปีศาจระดับ 64 เครียมจุโจม"

"บัคซบ ทุกคนระวังตัวไว้" เหยี่ยวแดงร้องไวววาย สัตว์อสูรหมูป่า

ปีศาจเข้าใจว่า มันถูกโจมตีโดยผู้เล่นกลุ่มนี้ มันจึงส่งเสียงร้องด้วยความโกรธ ชั่วครู่เดียวเหล่าสมุนในฝูงก็โผล่ขึ้นมาบนถนนเกือบยี่สิบตัว เขี้ยวแดงใจหายวาบ

"ไม่ต้องกลัว มันแค่หมู"

สิงเทียนร้องตะโกนบอกทุกคน แต่เสียวินาทีต่อมา สิงเทียนก็ต้องกลืนน้ำลาย เมื่อเห็นสัตว์อสูรหมู่ป่าปีศาจตัวหนึ่งแยกร่างออกเป็นสิบร่าง

"ช่วยแล้ว มันเป็นเหมือนสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจ!! วิ่งย้อนกลับไปเร็วเข้า"

เหยี่ยวแดงร้องตะโกนบอก สัตว์อสูรหมู่ป่าปีศาจดูเหมือนจะโกรธจัด พวกมันวิ่งกรูกันเข้าหาผู้เล่นกิลด์ลายพยัคฆ์หวังจะฆ่าให้ตายในทันที แต่ผู้เล่นกิลด์ลายพยัคฆ์คงเตรียมตัวมาดี พอเหยี่ยวแดงสั่งให้ถอย พวกเขาก็ถอยแน่

เนื่องจากสมาชิกในกิลด์บางคนถูกฆ่ามาแล้วสองครั้ง ทำให้ระดับพวกเขาตกลง วิชาตัวเบาที่อ่อนค้อยลง เมื่อเจอนักวิ่งลมกรคอย่างหมู่ป่าปีศาจ ไม่นานพวกเขาก็เริ่มพลาดท่า

ตูม!! "อ้ากกก" สมุนกิลด์ลายพยัคฆ์สองคนถูกฟุ้งชนจนกระเด็นขึ้นไปบนท้องฟ้าแล้วร่วงตกลงมาบนพื้นคังโครม สัตว์อสูรหมู่ป่าปีศาจแยกกลุ่มออกไปโจมตีทันที ส่วนพวกที่เหลือก็ไล่กวาดกิลด์ลายพยัคฆ์ต่อไป

"อ้ากกก"

เสียงร้องอันโหยหวานของผู้เล่นกิลด์ลายพยัคฆ์ มันคือเสียงคนตรีสำหรับนางขา ซึ่งเวลานี้กำลังยืนมองนิ้วตัวเองอย่างภาคภูมิใจ

"หึๆ ทักษะลับ ไม่ว่าจะผ่านมาก็เกมๆ มันก็ยังใช้ได้ผลดี ฮ่าๆ"

นางขาล่าวกับตัวเอง

ห่างจากตำแหน่งที่กิลด์ลายพยัคฆ์อยู่ 1 กิโลเมตร

กิลด์มังกรเพลิงกำลังจะมักเขม้นวางระเบิดขนาดใหญ่หลายจุดหวังสร้างความเสียหายให้แก่กิลด์สามราชาชั้นสวรรค์และกิลด์เซียนเหยียบฟ้าเต็มที

"วางให้ดีๆ นะ พวกเราต้องเล่นงานพวกมันให้ตายชั่วๆ"

หมาบ้าเพลิงกล่าวเสียงเหี้ยม

"ไม่ต้องห่วงครับ ถ้าะเปิดทำงานพวกมันและแน่นอน"

ลูกสมุนคนสนิทกล่าวขึ้น

"ดี...ถ้าสำเร็จ กลับไปเมืองยันต์พวกนายทุกคนจะได้รับรางวัล
อย่างงามแน่นอน"

หมาป่าเพลิงกล่าวเสียงดัง ทำให้เหล่าสมุนมีกำลังใจมาก

กิลด์ลายพยัคฆ์เวลานี้กำลังวิ่งหนีกันสุดฝีเท้า

เหยี่ยวแดง สิงเทียน นั้วเคียวสังหาร คัดสินใจส่งผู้เล่นในกิลด์หนี
ไปก่อน ส่วนพวกเขาสามคนจะปะทะกับสัตว์อสูรหมู่ป่าปีศาจเพื่อชะลอ
การรุกรานของพวกเขา

เหยี่ยวแดงหมุนอาวุธคู่มือฟันใส่สัตว์อสูรหมู่ป่าปีศาจ แต่เขากลับ
ฟันถูกเพียงอากาศธาตุ ร่างของพวกเขาหายไปที่หน้าต่อตาเขาหลาย
ครั้ง เหยี่ยวแดงคัดสินใจโจมตีสัตว์อสูรหมู่ป่าปีศาจทุกตัวที่พุ่งเข้าหาเขา
ตูม! เหยี่ยวแดงทำสำเร็จ สัตว์อสูรหมู่ป่าปีศาจตัวหนึ่งกระเด็น แต่การพุ่ง
ชนของมันทำให้เหยี่ยวแดงต้องกระเด็นไปเหมือนกัน

นั้วเคียวสังหารใช้คัมภีร์ร่างอสูร เปลี่ยนร่างเป็นหมียักษ์ตัวคกรงเล็บ
โจมตี พลังของหมียักษ์กับสัตว์อสูรหมู่ป่าปีศาจพอๆ กัน แม้จะถูกพุ่งชนนั้ว
เคียวสังหารก็ไม่กระเด็น นั้วเคียวสังหารพยายามพุ่งเข้าหาสัตว์อสูรหมู่ป่า
ปีศาจ หวังฉีกร่างมันให้เป็นชิ้นๆ แต่ความเร็วมันแตกต่างกันมาก เขาจึง
เป็นฝ่ายถูกรุกรมมากกว่า

ด้านสิงเทียนก็กำลังรับมือกับสัตว์อสูรหมู่ป่าปีศาจสองตัวมือเป็น
ระวิง โชคดีที่พวกมันใช้กรงเล็บไม่ได้เหมือนหมาป่าปีศาจ ไม่งั้นเขาคง
งานหนักกว่านี้มาก

เหยี่ยวแดงกับเจ้าฝูงสัตว์อสูรหมู่ป่าปีศาจปะทะกันหลายรอบแล้ว
ตัวนี้มีกำลังมาก แม้แต่เขาก็ไม่อาจปะทะกับมันได้ตรงๆ เหยี่ยวแดงปราย
ตามองคูสิงเทียน และนั้วเคียวสังหาร

"รีบเผ่นตามคนอื่นๆ ไปเร็ว"

เหยี่ยวแดงร้องตะโกนบอก ทั้งสามหนุ่มก็รีบเคลื่อนย้ายร่าง สิงเทียน
เพิ่งจะนึกอะไรขึ้นมาได้ เขาจึงหันไปมองเหยี่ยวแดงที่วิ่งตามหลังมา

"พี่เหยี่ยวจำได้ไหม พวกเราวางระเบิดไว้ที่ไหน"

คำถามของสิงเทียนทำให้เหยี่ยวแดงตกใจ

"ฉันไม่รู้" เหยี่ยวแดงตอบ

"ช่วยแล้ว! คนอื่นก็คงไม่รู้เหมือนกัน" สิงเทียนกล่าวขึ้น

"บ้างจริง รีบตามไปเร็วเข้า"

เหยี่ยวแดงแหกปากร้องลั่น แล้วใช้ทักษะวิชาตัวเบาพุ่งแสวงหาสิงเทียนและนิ้วเคียวสังหารไปอย่างรวดเร็ว ส่วนปากก็ร้องตะโกนให้ลูกสมุนที่วิ่งอยู่ด้านหลังสุ่ให้หยุดวิ่งก่อน

"บัคซบ พวกเขาไม่ได้ยิน"

เหยี่ยวแดงสบถคำและพยายามเร่งฝีเท้าขึ้น แต่สัตว์อสูรหมู่ป่าปีศาจที่ขวางหน้า มันไม่ยอมให้เขาเร่งฝีเท้าหนีไปง่ายๆ พวกมันใช้ร่างเงาปีศาจรุ่โจมตีสู่เขา จนเหยี่ยวแดงต้องลดความเร็ว

"โอ้โวยยย!"

เหยี่ยวแดงร้องตะโกนน้ำเสียงไม่สบายอารมณ์

ปึ่ม! อยู่ๆ ก็มีเสียงระเบิดดังกึกก้อง แแรงระเบิดทำให้การต่อสู้ของเหยี่ยวแดงและสัตว์อสูรหมู่ป่าปีศาจหยุดชะงักไปชั่วขณะ เหยี่ยวแดงไม่รู้ว่าคณของเขาตายไปเท่าไร แต่จากเสียงร้องโหยหวนของสมุนนับสิบคนเหยี่ยวแดงถึงกับหน้าซีด

ณ ตำแหน่งที่กิลด์มังกรเพลิงกำลังวางระเบิด

พวกเขาตื่นตกใจมากเมื่อเห็นพื้นที่ระเบิด มันอยู่ห่างจากพวกเขาไปไม่ถึง 300 เมตร

"มันเกิดอะไรขึ้นครับหัวหน้า" ลูกสมุนคนสนิทรีบถาม

"ไม่รู้สิ" หม่าบ้าเพลิงตอบ

"หัวหน้า มีตัวอะไรก็ไม่รู้ กำลังมุ่งหน้ามาทางพวกเรา" ลูกสมุนคนหนึ่งร้องตะโกน หม่าบ้าเพลิงจึงคืนตัว

"หา!? ด้านพวกมันเต็มที อย่าให้พวกมันเตะสลักระเบิดเด็ดขาด"

หม่าบ้าเพลิงร้องตะโกนบอกเสียงดัง

"สัตว์อสูรหมู่ป่าปีศาจ ระดับ 55 เตรียมจู่โจม"

"สัตว์อสูรหมู่ป่าปีศาจ ระดับ 55 เตรียมจู่โจม"

เสียงคอมพิวเตอรืในหัวดังถี่ขึ้น ดูเหมือนการระเบิดของกับดักกิลด์

ลายพยัคฆ์จะทำให้พวกมันตื่นตกใจ พวกมันจึงวิ่งหนีมาตามถนนสัญจรหลักนับพันตัว

"อ้ากกก...ด้านไม่ไหวแน่ แผ่นหินเร็วๆ เข้า ไม่งั้นพวกเราจะตายกันหมด"

หมาบ้าเพลิงแหกปากร้องดังลั่น สมาชิกในกลุ่มต่างก็รู้จำนวนระเบิดที่ฝังไว้เป็นอย่างดี พวกเขารีบเคลื่อนร่างหนีกันไปคนละทาง

บึ้มมม!!! เสียงระเบิดดังสะท้านไปทั่วป่าอีกครั้ง นางซาที่อยู่ห่างออกไป 1 กิโลเมตรถึงกับตกใจ เขาสามารถมองเห็นเปลวเพลิงทะยานขึ้นไปบนท้องฟ้าสูงหลายเมตร นางซาอดหัวเราะขำไม่ได้ที่เห็นทั้งสองกิลด์ชวยกับระเบิดของตัวเอง

เหยี่ยวแดง สิงเทียน และนิวเดียสังหารที่ตัดสินใจแยกย้ายกันหลบหนีเข้าไปในป่า ก็ทำหน้างมเหมือนกัน แต่สักพักทั้งสามคนก็เดาออกได้ว่าเกิดอะไรขึ้น ต่างจึงมีสีหน้าสลด แผนการวางระเบิดผิดพลาดไปหมด ซ้ำร้ายยังทำให้กิลด์ตัวเองชวยอีกด้วย

บริเวณที่พักของกิลด์สามราชันสวรรค์และกิลด์เซียนเหยียบฟ้า

เสียงระเบิดจากระเบิดของกิลด์มังกรเพลิงดังก้องกังวานมาจนถึงที่นี่

เฒ่าฮีสาน เทพยันต์ไร้พ่าย เหนือขุนเขาและเทพสามคาหันไปมองหน้ากัน

"พวกเอ็งได้ยินเสียงระเบิดเหมือนข้าไหมวะ" เฒ่าฮีสานเอ่ยปากถาม

"ได้ยินสิ ไม่รู้พวกมันใช้ระเบิดโจมตีศัตรูอะไร" เทพสามคากล่าวขึ้น

"ใช้ระเบิดเขอะขนาดนี้ สงสัยไปเจอของแข็งเข้าแล้ว ฮ่าๆ โชคดีจริงๆ พวกเราไม่ไปก่อน ไม่งั้นคนที่เจอของแข็งคงเป็นพวกเรา ฮ่าๆ" เหนือขุนเขาหัวเราะชอบใจ

เทพยันต์ไร้พ่ายหันไปมองเปลวของนางซาบนต้นไม้แล้วเขาก็พบว่า นางซาไม่ได้นอน แต่เขากำลังนั่งและคลี่ขม้อย่างสนุกสนาน

'เขารู้หรือ มันเกิดอะไรขึ้น'

เทพยันต์ไร้พ่ายคิดในใจ

ในป่าเงาปีศาจส่วนปลาย

นางซาที่อยู่บนต้นไม้ค่อนข้างตื่นตัว ดูเหมือนสัตว์อสูรที่นี่มีไม่น้อยทีเดียว โดยเฉพาะสัตว์อสูรหนูปีศาจ พวกมันมีจำนวนมาก เวลาที่พวกมันวิ่งรวมกลุ่มกันไปตามพื้นดิน พวกมันเหมือนกับคลื่นน้ำสีดำขนาดใหญ่ พื้นของพวกมันแหลมคมมากๆ นางซาเห็นสัตว์อสูรหนูป่าปีศาจสองตัวถูกรุมกัดจนเหลือแค่กระดูก ภายในเวลาไม่ถึง 1 นาทีด้วยซ้ำ

"ทำไมมันโหดจังวะ"

นางซารำพึงเบาๆ เขาพยายามคิดหาวิธีการต่อสู้กับฝูงสัตว์อสูรหนูปีศาจ แต่เขาก็คิดไม่ออก ด้วยจำนวนที่มากมายของมัน สัตว์อสูรหนูปีศาจสามารถฆ่าสัตว์อสูรได้ทุกตัว แม้แต่หมาป่าปีศาจก็ไม่ใช่คู่มือของมัน

ห่างจากตำแหน่งที่นางซาอยู่ 100 เมตร เหนือขุนเขา สิ่งเทียม และเหยี่ยวแดงแยกย้ายกันชุมนุมหลบบนต้นไม้คนละต้นเช่นกัน ฝูงสัตว์อสูรหนูปีศาจทำให้พวกเขาต้องขนพองสยองเกล้า ไม่กล้าเคลื่อนไหว

บริเวณที่ใกล้คัมภีร์เพลิงเคียววงระเบิด ปัจจุบันมีความเสียหายเป็นบริเวณกว้าง ในรัศมี 50 เมตรรอบทิศทางลั่นถูกระเบิดเพลิงทำลายเป็นจุด ผู้รอดชีวิตจากการระเบิดมีเพียง 6 คน แต่พวกเขาก็ได้รับบาดเจ็บทั่วทั้งตัว โชคดีเกิดเพลิงไหม้ป่าบางจุด จึงทำให้ฝูงสัตว์อสูรหนูปีศาจไม่เข้ามาในบริเวณนี้ ไม่งั้นทั้ง 6 คนที่บาดเจ็บ คงไม่พ้นถูกฆ่าตาย

หมาบ้าเพลิงถูกระเบิดแขนหัก พลังป้องกันตัวลดลงมากกว่าครึ่ง เขามีบาดเจ็บทั่วตัว และห่างออกไปไม่กี่ไกลก็มีร่างของเหล่าสมุนอีก 5 คน กำลังคืบคลานลุกขึ้นมาจากพื้นดิน เมื่อเห็นเศษซากร่างสัตว์อสูรหนูปีศาจที่ถูกกระเบิดตายนั้นบ่อยๆ ตัว หมาบ้าเพลิงถึงกับสยิวกาย

หมาบ้าเพลิงพอได้สติ เขาก็รีบกล่าวขึ้นว่า

"ใครรอดชีวิต รีบหนีขึ้นที่สูงด่วน สัตว์อสูรหนูปีศาจไม่มีเพียงแค่นี้แน่ๆ"

"โอ๊ย! หัวหน้า ผมขาหักทั้งสองข้าง เคลื่อนไหวไม่ได้ครับ" สมุนคนสนิทคนหนึ่งกล่าวขึ้นเสียงดัง

"คนที่ร่างกายสมบูรณ์ ช่วยเพื่อนที่ขาหักก่อน" หมาบ้าเพลิงรีบสั่งการ ผู้คนที่บาดเจ็บแต่ไม่ได้แขนขาหักก็รีบพาเพื่อนที่ขาหักขึ้นไปนั่งพักบนต้นไม้

หมาบ้าเพลงกินน้ำยาเพิ่มพลังเพื่อฟื้นฟูแขนที่หักเสร็จ เขาก็รีบเห็นร่างขึ้นไปบนต้นไม้บ้าง หมาบ้าเพลงรู้สึกเจ็บปวดใจ เขาคาดไม่ถึงจริงๆ ระเบิดที่ตัวเองคิดจะเล่นงานกิลด์สามราชันสวรรค์และกิลด์เซียนเหยียบฟ้า สุดท้ายมันดันย้อนกลับมาเล่นงานกลุ่มตัวเอง

"กิลด์ลายพยัคฆ์"

หมาบ้าเพลงคำราม สีหน้าโกรธแค้น เหตุที่หมาบ้าเพลงโมโหกิลด์ลายพยัคฆ์ เนื่องจากระเบิดที่กิลด์ลายพยัคฆ์เป็นคนวาง มันเป็นจุดเริ่มต้นความสูญเสียของเขานั่นเอง

"หัวหน้า พวกเราจะทำยังไงต่อกันดี"

ลูกสมุนคนสนิทที่รอดชีวิตถาม

"พวกเราจะยังไม่เดินทางไปไหน เราจะรอจนกว่าสมาชิกที่ตายจะฟื้นขึ้นมาก่อน"

หมาบ้าเพลงกล่าวขึ้น

"หัวหน้า มีบางคนตายไป 3 ครั้งแล้วนะครับ" ลูกสมุนคนเดิมกล่าวขึ้น หมาบ้าเพลงถึงกับพูดอะไรไม่ออก เพราะการตาย 3 ครั้ง มันหมายถึงระดับลดลง 30 ระดับ ลูกสมุนเขาบางคนระดับ 55 ปัจจุบัน เมื่อฟื้นขึ้นมาเขาจะมีระดับพื้นฐานเพียง 25 ซึ่งไม่อาจต่อสู้ที่นี่ได้อีกต่อไป

"เมื่อพวกเขาฟื้นขึ้นมา ให้พวกเขากลับเมืองยันค์"

หมาบ้าเพลงตอบ ในเกมจ้าวยุทธจักรมีวิธีการกลับเมืองหลายวิธี หนึ่งในวิธีเหล่านั้นก็คือ ใช้หินคริสตัลกลับเมืองยันค์ หินคริสตัลราคาต่อก้อนคือ 5 ล้านเหรียญเงินยูหยวน 1 ก้อนส่งกลับได้ 1 คน

การใช้หินคริสตัล เพียงกำหนดไว้ในมือ 15 นาที ผู้เล่นก็จะถูกส่งกลับไปยังเมืองยันค์โดยอัตโนมัติ และเนื่องจากหินคริสตัลมีราคาแพงจึงไม่ค่อยมีใครใช้กัน

3

ปาเงาปีศาจส่วนปลาย

เวลาผ่านไปครึ่งชั่วโมง ร่างแยกของนางซาสลายหายไป นางซาได้ส่งร่างแยกของตัวเองข้ามช่องเขาขาดก่อนหน้ากิณฑ์ลายพยัคฆ์นานพอสมควร ร่างแยกจึงมีเวลาไม่มากนัก

นางซาที่นอนบนเปลญวนลืมหูลืมตาตื่นขึ้นมา เหตุการณ์ทุกอย่างหลังช่องเขาขาดยังวนเวียนอยู่ในความทรงจำของเธอ

"การจะข้ามปาเงาปีศาจส่วนปลาย ไม่ง่ายเลย"

นางซารำพึงออกมา หลังจากนั้นนางซาก็นอนต่อ คืบอีกทีก็ตอนเช้าของวันใหม่แล้ว นางซากระโดดลงมาจากต้นไม้ เทพยันต์ไร้พ่าย เหนือขุนเขา เทพสามตา และเม่าอีसानนั่งรออยู่หน้ากองไฟแล้ว

เม่าอีसानพอดเห็นนางซานั่งลงก็กล่าวขึ้นว่า

"วันนี้เอ็งมีแผนอะไรไหม"

นางซายกไหล่ กล่าวขึ้นว่า

"ถ้าจะให้ปลอดภัยกันทุกคน วันนี้คงต้องไปเก็บขี้ใส่ถังวัดดูคืบกัน และต้องคัดเอาเฉพาะขี้หมาปาปีศาจของแท้ ขี้ปลอมไม่เอา"

"หมายความว่า เราจะอยู่ที่นี้อีก 2-3 วันหรือ"

เทพสามคาถาม

"ใช่! นอกจากนายจะสามารถหาชีห์มาป้าปีศาจจากที่อื่นได้ แต่นายต้องจำไว้อย่าง ถ้านายพลาดเอาชีห์มาผิด คนของนายอาจจะตายเวลาผ่านช่องเขาขาด"

ฉางซาตอบยิ้ม

"โอเค ทำตามเทพหนุ่มบอก พวกเราต้องการความชั่วร้ายที่สุด และไม่ควรเสียผู้เล่นจากการข้ามช่องเขาขาด"

เทพยันต์ไร้พ่ายกล่าวขึ้น เทพสามคา และเหนือขุนเขาเห็นผู้นำกลุ่มได้ตัดสินใจแล้ว พวกเขาก็ไม่ขัดข้องอะไรอีก

ฉางซาเมื่อไปถึงถึงลึกลับลึกลับและลึกลับมังกรเพลิง เขาก็อดยิ้มออกมาไม่ได้ เพราะคนพวกนั้นจะต้องทนทรมาณรอเขาอีกหลายวัน เฉาอี้ซานแอบเห็นรอยยิ้มของฉางซาก็ก่่าขึ้นว่า

"เอ็งยิ้มอะไรวะ ขำรู้สึกเอ็งต้องไปทำชั่วมาแน่ๆ"

"อ้าว! ลุง เปลี่ยนอาชีพมาเป็นหมอตั้งแต่เมื่อไหร่ แค่เห็นรอยยิ้มของฉัน ลุงก็คุ่ออกแล้ว เทพจริงๆ"

ฉางซาพูดพร้อมกับหัวเราะขำ

"เอ็งหลอกคนอื่นได้ แต่หลอกข้าไม่ได้หรอก เสียอย่างเคียว ข้าคุ่อไม่ออก เอ็งไปทำอะไรไว้"

เฉาอี้ซานกล่าวขึ้น ฉางซาไม่ได้ตอบอะไรกลับ เขาเพียงแต่ยิ้มๆ และหยิบอาหารกระป๋องออกมาเปิดกิน เฉาอี้ซานก็เลิกถามไปโดยอัตโนมัติ

เทพยันต์ไร้พ่ายมองทั้งสองคนสลับไปมา เขาได้แต่ถอนใจ เพราะตามความคิดเฉาอี้ซานกับเทพหนุ่มไม่ทัน

เวลาผ่านไปสองวัน ในที่สุดลึกลับสามราชาสวรรค์และลึกลับเซียนเหยียบฟ้าก็สามารถเก็บชีส์สัตว์อสูรหามาป้าปีศาจได้เพียงพอกับความต้องการของทุกคน

แน่นอนตลอดสองวันนี้ ฉางซายังคงข้ามช่องเขาขาดไปติดตามคุ่อลึกลับลึกลับและลึกลับมังกรเพลิงตลอด ผู้เล่นของทั้งสองลึกลับที่ไปต่อไม่ได้และถูกส่งตัวกลับเมืองยันต์มีเกือบครึ่ง แต่ละลึกลับจึงเหลือกำลังพลไม่มากเหมือนเคย

การเดินทางช่องเขาขาดใช้เวลาไม่นาน เมื่อผ่านช่องเขาขาดมาได้

เทพยงค์ไร้พ่ายก็หันมามองนางซากล่าวขึ้นว่า

"เราควรล้างตัวออกก่อนไหม"

"ไม่! เราจะไปทั้งแบบนี้แหละ ฉันคิดว่ากลิ่นตัวของสัตว์อสูรหมาป่าปีศาจจะทำให้สัตว์อสูรที่นี่กลัวบ้าง ดังนั้นพวกมันจะออกห่าง และไม่โจมตีพวกเรา"

นางซาตอบ ในความคิดของนางซา สัตว์อสูรหมาป่าปีศาจอยู่ห่างโซ่ด้านบนสุด การสร้างอาณาเขตของหมาป่าปีศาจคือการฉีและถ่ายมูล เขาจึงเสี่ยงใช้วิธีนี้ แน่نون...ถ้ามันไม่ได้ผลก็ตัวใครตัวมัน

ระหว่างทางมีเสียงร้องของสัตว์อสูรดังออกมาเป็นระยะๆ นางซาซื้อหอยถุก ไม่มีสัตว์อสูรตัวไหนโผล่ออกมาเล่นงานพวกเขาเลยแม้แต่ตัวเดียว

นางซาแม้จะสบายใจเรื่องสัตว์อสูร แต่เขาก็ไม่ประมาทเรื่องการวางระเบิด นางซาไม่รู้ในช่วงเวลาที่เขาไม่ได้จับตาดูกิลด์ลายพยัคฆ์และกิลด์มังกรเพลิง ทั้งสองกิลด์ได้แอบวางระเบิดไว้ไหม ดังนั้นเขาจึงให้เหนือขุนเขาพาสมุนหลายคน ไปทำการตรวจสอบเส้นทางด้านหน้าอย่างละเอียดคืบ

เผ่าฮีสานหันมามองนางซาแล้วกล่าวขึ้นว่า

"เอ็งคิดว่าพวกมันจะวางระเบิดเตรียมฆ่าพวกเราหรือ"

"ไม่รู้สิ อะไรก็เกิดขึ้นได้"

นางซาตอบยิ้มๆ เทพสามศาสด่ายหน้าแล้วกล่าวขึ้นว่า

"ถ้ามันวางระเบิดพวกเรา พวกมันเองก็จะเดินทางช้าลงอีก ฉันไม่คิดว่าพวกมันจะวางระเบิดพวกเรานะ"

"แต่ฉันเห็นต่างจากนายนะ ในขณะนี้พวกมันทั้งสองกิลด์กำลังอ่อนแอลงเรื่อยๆ และต้องการชิงคัมภีร์สี่ธาตุ พวกมันจึงมีแรงจูงใจที่จะวางแผนคัดกำลังของพวกเรา เพื่อให้พวกมันมีโอกาสได้คัมภีร์สี่ธาตุมากยิ่งขึ้น"

เทพยงค์ไร้พ่ายให้ความเห็น ซึ่งข้อสันนิษฐานของนางซาก็ถูกต้อง ทุกคนเดินทางได้เพียง 2 กิโลเมตร เหนือขุนเขาก็ร้องโวยวายขึ้น

"ทุกคนถอยออกห่าง ด้านหน้ามีกับดักระเบิด"

เผ่าฮีสานสุดหยาใจลึกๆ และกล่าวขึ้นว่า

"ไอ้เทพหนุ่ม เอ็งเคาแมนจริงๆ...อ้าวว มันหายไปไหนแล้ววะ"

เผ่าอีสานมองหา แล้วก็พบว่าไอ้ตัวแสบมันแผ่นหนีไปเกินระยะ 30 เมตรเรียบร้อย ส่วนคนอื่นๆ ยังไม่ได้ขยับตัวหนีแม้แต่คนเดียว เทพสามตาเห็นฉางซาแผ่นในเวลาใกล้เคียงกับเผ่าอีสานพูด เขาถึงกับครางออกมา

"สถิลหนีขึ้นเทพจริงๆ"

ฉางซาไม่สนใจใคร เขาแผ่นออกมายืนอยู่ห่างจากจุดวางระเบิดในระยะ 60 เมตร เขายังจำความสูญเสียของกิลด์มังกรเพลิงได้ดี ดังนั้นเขาจะไม่ตกเป็นเหยื่อ ถ้าเหนือขุนเขาภูระเบิดพลาต

เผ่าอีสานวิ่งตามมาหาฉางซา ก่อนจะกล่าวด้วยน้ำเสียงแข็งๆ ขึ้นว่า "เอ็งจะรีบหนีไปไหนวะ"

"ฮ่าๆ ของแบบนี้ชักเข้าไม่ได้หรอกลุง" ฉางซาตอบสบายๆ เทพสามตาได้โอกาสจึงกล่าวแค้นขึ้นว่า

"นายไปเรียนวิชาหนีมาจากไหน ฉันทอยากไปฝึกบ้างจัง"

"ฉันไปฝึกกับพระอินทร์มา ท่านไม่รับศิษย์เพิ่มละ เสียใจด้วย"

ฉางซาตอบด้วยหน้าตาจริงจัง เล่นเอาเทพสามตาพูดอะไรไม่ออกเหนือขุนเขามีความชำนาญด้านระเบิดพอสมควร เขาใช้เวลาภูระเบิดเพียงครึ่งชั่วโมงก็หอบลูกระเบิดมากกว่า 80 ลูกกลับมาหาทุกคน

"นี่มัน...คิดจะล้างโคตรพวกเราเลยนะเนี่ย"

เผ่าอีสานคราง

"บัดซบ กิลด์ไหนวะ ที่คิดจะฆ่าพวกเรา" เทพสามตาคำราม เพราะด้วยจำนวนระเบิด ถ้าพวกเราไปเตะจนสลักหลุด ทั้งกลุ่มไม่เหลือรอดสักคนแน่นอน

"ไอ้เทพหนุ่ม เอ็งคิดว่าด้านหน้ามันจะวางระเบิดไว้อีกไหม" เผ่าอีสานกล่าวขึ้น

"ไม่รู้สิ ฉันเคาใจพวกมันไม่ออกเหมือนกัน"

ฉางซาตอบขี้มุก

หลังจากหยุดสนทนากันสักพัก ทุกคนก็เริ่มเดินทางกันต่อ แต่เป็นการเดินทางที่ช้ามากๆ เพราะทุกคนต่างก็ระวังกันเต็มที่ แต่ทุกคนก็ไม่พบระเบิดอีก จนกระทั่งใกล้จะถึงเส้นทางแยก 13 เส้นทาง ทุกคนก็เริ่มชะลอความเร็ว เมื่อเห็นกิลด์ลายพยัคฆ์และกิลด์มังกรเพลิงคัดร่อยู่อ้างหน้า

ทั้งสองกิลด์ก็เลยจะถูกฉวยโอกาสให้เล่ห์ซำร่อยเค็ม พวกเขากำลังส่งคนไปประจำทั้ง 13 เส้นทาง ส่วนหมาบ้าเพลิงกับเหยี่ยวแดง เดินยืมออกมาจากกลุ่มของตัวเอง

"พวกเอ็งมารอพวกข้าทำไมวะ ผ่านมาตั้งสองวัน น่าจะไปไกลแล้ว"
เผ่าอิสานเปิดศึกน้ำลาย

"พอตีบรรยาอากาศแถวนี้มันดี ฉันก็เลยหยุดพักก่อน" หมาบ้าเพลิงตอบ เทพสามตาคงหงุดหงิดเรื่องระเบิดไม่หาย เขาจึงกล่าวขึ้นว่า

"ไอ้บรรลัยตัวไหนมันวางระเบิดวะ"

"ฉันเองแหละ ฉันคิดจะฆ่าสัตว์อสูรหมู่ป่าปีศาจแก้แค้น ขอโทษที่ทำให้พวกนายต้องเคืองครั้น"

หมาบ้าเพลิงยอมรับหน้าขึ้นตาบาน เล่นเอาเทพสามตาและอีกหลายคนทางคิ้วกระตุก

"หมาบ้าเพลิง จำไว้ อย่าเผลอ! ฉันเล่นนายถึงตายแน่"

เทพยันต์ไร้พ่ายกล่าวข่มขู่

"ฮ่าๆ พวกนายก็เช่นกัน ทุกครั้งที่มีโอกาส ฉันจะฆ่าพวกนายแน่นอน" หมาบ้าเพลิงตอบเสียงเหี้ยม ฉางซาไม่อยากไปขัดคอใคร เขาจึงยืนอยู่เฉยๆ เท่านั้น

เหยี่ยวแดงเห็นฉางซายืนอยู่ไม่ไกล เขาจึงเดินเข้ามาหาแล้วกล่าวขึ้นว่า

"ฉันคงต้องประเมินนายใหม่เสียแล้ว"

"ค้านไหน" ฉางซาถาม

"ทุกค้าน นายฉลาดกว่าที่เห็น บางทีในกลุ่มคนที่มาหาสมบัติ นายเป็นคนที่น่ากลัวที่สุด"

เหยี่ยวแดงตอบ

"ฮ่าๆ นายคิดมากเกินไปแล้ว จนถึงตอนนี้ ฉันยังคงต้องเป็นผู้ตามของทุกคน ยกตัวอย่างกับคักเมื่อครู่ ถ้าไม่ได้เห็นอุณเฑาะพบบเห็นเข้า บางทีฉันอาจจะไปพบ NPC เรียบร้อยแล้ว"

ฉางซาตอบ เหยี่ยวแดงยิ้มเหี้ยม พริบตาเขาก็พุ่งหมัดซ้ายออกมาต่อยที่หน้าอกฉางซา ทำให้อีกฝ่ายกระเด็นลอยไปในอากาศทันที

"ไอ้ตัวแสบ!!" เผ่าอิสานร้องอุทานด้วยความตกใจ ไม่คิดอยู่ๆ

เหยี่ยวแดงจะโจมตีกะทันหัน

เทพยงค์ไร้พ่ายกับเหื่อนขุนเขาโกรธมาก พวกเขาระเบิดพลังยุทธ และพุ่งเข้าโจมตีเหยี่ยวแดงอย่างรวดเร็ว เพื่อป้องกันไม่ให้นางซาถูกโจมตีซ้ำ ส่วนร่างนางซาที่ถูกอัคปลิวกระเด็น อยู่ๆ เขาก็พลิกตัวตีลังกา ก่อนจะหย่อนเท้าถึงพื้นอย่างฉิวๆ

หมัดของเทพยงค์ไร้พ่ายและเหื่อนขุนเขาเหวี่ยงออกไปอย่างคึกคัก เหยี่ยวแดงหนีไม่ทัน จึงจำเป็นต้องออกหมัดคู่ปะทะไว้ คุม! คุม! ร่างเหยี่ยวแดงกระเด็นไปในทันที สิ่งเทียบกันนิ้วเดียวสังหารที่ระวางตัวอยู่แล้ว จึงรีบเคลื่อนร่างมาสมทบ

"กล้าโจมตีหัวหน้าบ่อนหรือ ตาย!!!"

เหื่อนขุนเขากระโดดลอยตัวเข้าถีบในจังหวะต่อเนื่อง สิ่งเทียบเคลื่อนร่างล้ำหน้าเหยี่ยวแดงออกมาแล้ว เขาก็รีบยิงหมัดออกไปเต็มแรง คุม! หมัดกับเท้าปะทะกันเสียงดังสนั่น ทั้งสองต่างกระเด็นย้อนกลับไปด้วยเค็ม

เผ่าอีสานวิ่งมาดูนางซาอย่างรวดเร็ว

"ไอ้ตัวแสบ เป็นยังไงบ้าง"

เผ่าอีสานเอ่ยปากถาม แต่เมื่อเห็นนางซายังคงยิ้มเป็นปกติ เผ่าอีสานก็ทำหน้าประหลาดใจ

"เทพหนุ่มเป็นอะไรมาไหม" เทพยงค์ไร้พ่ายถามขึ้นบ้าง

"ฉันไม่เป็นไร" นางซาตอบ หมาบ้าเพลิงมองนางซาด้วยสีหน้าตื่นตะลึงอยู่บ้าง

"เหลือเชื่อ! หมัดเมื่อครู่ เขาหลบได้ยังไง ถ้าเป็นผู้เล่นปกติกระอักเลือดไปเรียบร้อยแล้ว"

หมาบ้าเพลิงกล่าวขึ้นลอยๆ

"เขาเคลื่อนไหวออกห่างฉัน ในเสี้ยววินาที"

เหยี่ยวแดงกล่าวขึ้น เขาเองก็ตกใจมากเหมือนกัน หมัดของเขาที่เหวี่ยงออกไป มันไม่ได้ปะทะกับหน้าอกนางซาแม้แต่น้อย ที่ร่างนางซากระเด็นเป็นเพราะเขาใช้วิชาตัวเบาตีร่างถอยหลังเอง

นางซาจ้องมองเหยี่ยวแดง

"ฉันจะจำไว้ นายโจมตีฉัน"

นางซากล่าวจบ เขาก็เดินจากไปคือๆ เฒ่าอีสานรีบกล่าวว่า
"เอ็งจะไปไหนวะ"

"เส้นทางก่อนนะสิ ใครอยากจะทำตามมากก็ตามสบาย"

นางซาตอบโดยไม่หันมามอง เฒ่าอีสาน เทพยันต์ไร้พ่าย และเหล่า
สมุนก็รีบตามไปเป็นขบวน

นางซาไม่ได้สนใจ เขาเดินผ่านเข้าไปในเส้นทางที่ 6 ทันที ส่วน
หมาบ้าเพลิง เมื่อรู้เส้นทางแล้ว เขาก็รีบส่งถอนกำลังสมุนที่ไปเฝ้าเส้นทาง
ต่างๆ เช่นเดียวกับเหยี่ยวแดง

เหยี่ยวแดงที่เดินคู่กับสิงเทียน อยู่ๆ ก็กล่าวขึ้นว่า

"นายเห็นแล้วใช่ไหม มันหลบการโจมตีของฉันทัด นั่นเป็น
สัญญาณของคนที่ผ่านมาเยอะ ถ้านายจะฆ่ามัน นายจะเล่นๆ ไม่ได้"

"หึๆ ฉันทว่า มันฟลุคมากกว่า" สิงเทียนกล่าวขึ้น

"นายกำลังประมาท" เหยี่ยวแดงกล่าวขึ้น

นางซายังโหล่ กล่าวว่า "นายไม่ต้องเป็นกังวลไป ฉันทจะใช้หนูฆ่ามัน
ต่อให้มันหลบเก่งขนาดไหน ฉันทก็ฆ่ามันได้อยู่ดี" เหยี่ยวแดงเห็นฝีมือการ
ยิงธนูของสิงเทียนมาเยอะ แม้แต่ยอดฝีมือระดับสูงยังไม่รอด เขาจึงไม่พูด
อะไรต่ออีก

นางซาเมื่อนำทุกคนผ่านเข้าไปในช่องทางที่ 6 ไม่นานสภาพ
แวดล้อมก็เริ่มเปลี่ยนแปลงไป ที่นี่ไม่ได้มีคิมมิดเหมือนเส้นทางที่ผ่านมา
บรรยากาศรอบตัวจะคล้ายกับวันที่มีเมฆคำปกคลุมท้องฟ้าเท่านั้น

เส้นทางที่ทุกคนต้องผ่านไป จะเป็นทางขึ้นเนินเขาที่ทอดยาวไปด้าน
หน้า ป่าบริเวณนี้เป็นป่าโปร่ง มีต้นไม้ใหญ่ขึ้นไม่เรียงชิดติดกัน สองข้าง
เส้นทางสัญจรหลักมีบ่อน้ำเล็กๆ หลายแห่ง นางซาปรายตามองไปด้านหน้า
เขาพบเห็นภูเขาสูงอยู่ห่างออกไปประมาณ 5 กิโลเมตร

เทพยันต์ไร้พ่ายพอจำภาพในแผนที่ได้ เขาจึงเดินเข้ามาประจบ
นางซาแล้วกล่าวว่า

"ภูเขาด้านหน้าเป็นจุดสิ้นสุดป่าเงาปีศาจส่วนปลายแล้วใช่ไหม"

"ใช่!" นางซาตอบรับ

"เออ...พวกเราควรไปล้างตัวก่อนหรือไปในสภาพนี้ดี" เทพยันต์ไร้

พ่ายถาม

"ไปล้างตัวเถอะ" นางซาตอบสั้นๆ เมื่อมีคำสั่งให้ทำความสะอาดตัวเอง เหล่าสมุนทั้งกิลด์สามราชนสวรค์ และกิลด์เซียนเหยียบฟ้าต่างโห่ร้องอย่างยินดี เพราะรำคาญกลิ่นขี้มานานมากแล้ว

นางซาล้างตัวในบ่อน้ำเสร็จ ก็ขึ้นมานั่งพัก เฉ่าอีसानขยับเข้ามาหากล่าวขึ้นว่า

"ข้อตกลงลับของพวกเรา พอมีโอกาสสำเร็จไหมวะ"

"ไม่รู้สิลุง แ่ถ้ามีจังหวะดีๆ ฉันไม่พลาดแน่นอน" นางซาตอบ เฉ่าอีसानปรายตามองกิลด์มังกรเพลิง และกิลด์ลายพยัคฆ์ ซึ่งนั่งรอพวกเขาอยู่ห่างออกไปไม่ไกล

"เฮ้อ! ไ้อ้วกกาฝาก ไม่รู้จะทำยังไงกับพวกมันดี"

เฉ่าอีसानกล่าวก่อนขึ้นลอยๆ นางซามองไปยังป่าโปร่งด้านหน้าแล้วกล่าวก่อนว่า

"เส้นทางด้านหน้า อาจจะมีอันตรายมาก การมีพวกมันเป็นกาฝาก บางครั้งมันก็ไม่ได้แย่นัก เราจะอาศัยพวกมันช่วยด้านศัตรูด้วย"

เฉ่าอีसानจ้องมองสิ่งเทียมนที่ใช้สายคาโศก มองมายังนางซา ชั่วครู่ เฉ่าอีसानก็เกิดความตื่นตัว รีบหันมามองนางซาแล้วกล่าวก่อนว่า

"เอ็งต้องระวังตัวไว้ สิ่งเทียมนมันมีเป้าหมายที่เอ็ง"

"ฉันรู้ได้สัักพักแล้ว"

นางซาตอบน้ำเสียงสบายๆ

"เอ็งอย่าประมาทมันนะโว้ย! ข้าเคยบอกเอ็งไปแล้ว ฝีมือยิงธนูของมัน ไม่ใช่จะหลบกันได้ง่ายๆ"

เฉ่าอีसानเอ่ยปากเตือน นางซาหัวเราะเหี้ยๆ ในลำคอ กล่าวก่อนว่า

"ฉันคิดจะเชือดมันก่อนที่มันจะเชือดฉัน"

คำพูดของนางซา เฉ่าอีसानถึงกับอึ้งไปเหมือนกัน สิบนาทีก่อนมา นางซาก็อพาทุกคนออกเดินทาง เมื่อเดินทางได้ประมาณ 2 กิโลเมตร นางซาพบว่าพวกเขากำลังเดินขึ้นเนินซึ่งเป็นพื้นที่ลาดเอียงมากขึ้น

หลังจากเดินทางเข้าสู่กิโลเมตรที่ 3 ทุกคนก็เริ่มตื่นตัว และใช้มือจับอาวุธเตรียมพร้อม เมื่อทุกคนได้เห็นคราบบงูทั้งบนพื้นดินและบนต้นไม้ตามจุดต่างๆ

เท่าที่ทุกคนสังเกตด้วยสายตา พวกมันคือสัตว์อสูรขนาดเล็ก ตัวใหญ่สุดไม่เกิน 2 เมตร แต่ที่ทุกคนกลัว เพราะคราบมันมีจำนวนมากมาย

"ฟ่อๆ ฟ่อๆ ฟ่อๆ สวบ สวบ สวบๆ" เสียงคำราม และเสียงเลื้อยของมันดังออกมาจากป่าโปร่ง ทุกคนพากันเกร็ง เพราะเสียงมันไม่ได้มีตัวเดียว มันดังมาจากหลายๆ ทิศทาง

"เตรียมพร้อมรับการปะทะ"

เทพยงค์ไร้พ่ายร้องตะโกนขึ้น ฉางซาที่อยู่ด้านหน้าสุดก็เคลื่อนร่างกายมาอยู่กลางกลุ่มทันที กิลด์ลายพยัคฆ์ และกิลด์มังกรเพลิงก็ส่งลูกสมุนให้พร้อมรบเช่นกัน

ไม่นาน...ทุกคนก็เห็นสัตว์อสูรสีค้ำับพันๆ ตัว กำลังเคลื่อนย้ายร่างกายตรงเข้ามาหาพวกเขา พริบตาเสียงในหัวของทุกคนก็ดังถี่ขึ้น

"สัตว์อสูรค่าปีศาจระดับ 51 เตรียมจู่โจม"

"สัตว์อสูรค่าปีศาจระดับ 52 เตรียมจู่โจม"

"สัตว์อสูรค่าปีศาจระดับ 50 เตรียมจู่โจม"

การปรากฏตัวของสัตว์อสูรค่าจำนวนมาก สร้างความหวาดผวาให้แก่ทุกคน ผู้เล่นแต่ละคนรีบปล่อยยันต์ออกมา เฒ่าอีสานรีบใช้ไม้ตายโจมตีก่อน

"มังกรคะนองนา"

เฒ่าอีสานปล่อยยันต์ที่เค็ดเข้าโจมตี มังกรโปร่งแสงพุ่งทะยานเข้าไปทำลายฝูงสัตว์อสูรค่า พวกมันหลายร้อยตัวกระเด็นไปตามแรงโจมตี แต่อีกหลายพันก็ยังคงบุกเข้ามา

เหล่าสมุนของเฒ่าอีสานไม่รอช้า รีบส่งยันต์โจมตีสนับสนุนต่อเนื่อง

"คลื่นเพลิง"

"กระสุนเพลิง"

"กระสุนลม"

ตูม ตูม ตูม!!! เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว สัตว์อสูรค่าหลายร้อยตัวกระเด็น แต่พวกมันก็ยังไม่ตาย ชั่วครู่เดียวพวกมันก็เกาะกลุ่มบุกเข้าโจมตีใหม่

"ร้อยศรสายฟ้า"

เทพสามตาเลือกใช้ไม้ตายตัวเองเช่นกัน ฉางซามองดูศรสายฟ้านับ

ร้อย ที่พุ่งเข้าหาสัตว์อสูรรูคำ บี้ม บี้ม บี้ม!!! เสียงระเบิดดังถึยิบ สัตว์อสูรรูคำบางตัวเริ่มบาคเจ็บ แต่พวกมันก็ไม่มีทีท่าว่าจะหยุดบุก พวกมันยังเลื้อยเข้ามาอย่างต่อเนื่อง

ห่างจากกิลด์สามราชันสวรรค์และกิลด์เซียนเหยียบฟ้าไม่มาก

หมาบ้าเพลิง เหยี่ยวแดง และเหล่าลูกสมุนกำลังโจมตีใส่สัตว์อสูรรูคำหลายพันตัวที่กำลังมุ่งหน้าโจมตีพวกเขาเช่นกัน

"บัคซบ! เยอะขนาดนี้ จะฆ่ามันหมดได้ไงวะ"

หมาบ้าเพลิงบ่นอุบ คัมภีร์ยันต์ถูกนำออกมาใช้อย่างต่อเนื่อง แม้พวกเขาและสมุนจะฆ่าสัตว์อสูรรูคำได้บางส่วน แต่ด้วยจำนวนของพวกมันที่มีมาก ฆ่าเท่าไรก็ไม่หมด สุดท้ายพวกมันก็บุกเข้ามาประชิดตัวได้สำเร็จ ผู้เล่นจึงถูกบังคับให้ต้องหันมาใช้อาวุธปะทะกับพวกมันในระยะประชิด

"ทุกคนระวังให้ดี อย่าให้ถูกมันกัดได้"

เหยี่ยวแดงร้องตะโกนเตือนเหล่าสมุน

สัตว์อสูรรูคำปีศาจ นอกจากมันจะแยกร่างได้หลายร่างแล้ว พวกมันยังมีพิษอีกด้วย ทุกคนที่โจมตีไม่อาจจะหวังผลโจมตีถูกร่างมัน 100 เปอร์เซ็นต์ ทุกคนเพียงอาศัยโชคในการโจมตีเท่านั้น

ฝูงสัตว์อสูรรูคำเริ่มบุกเข้าโจมตีเหล่าผู้เล่นมากขึ้น ฉางซาเคลื่อนร่างออกห่างจากกลุ่มผู้เล่น และหยิบหอกเหล็กคำออกมาควงสร้างเป็นเกราะหอรอบตัว

สัตว์อสูรรูคำที่พุ่งเข้าโจมตีฉางซาล้วนถูกกระแทกปลิวกระเด็นไปคนละทาง ฉางซาไม่ได้ใช้แรงมากนัก เพราะเขาเน้นป้องกันตัวเอง ไม่ได้เน้นโจมตีสัตว์อสูรรูคำให้ตาย

'จะผ่านพวกมันไปได้ยังไง'

ฉางซาเริ่มหาวิธีการ แต่ไม่ว่ามองไปทิศทางไหน ล้วนเห็นพวกมันบุกเข้ามาอย่างต่อเนื่อง ฉางซามั่นใจว่าอีกไม่นานมันต้องยึดพื้นที่จนเขาไม่มีที่ยืนแน่ๆ

ฉางซาตัดสินใจเหินร่างขึ้นไปบนต้นไม้และไต่ระดับความสูงขึ้นไปเรื่อยๆ บนต้นไม้ก็มีสัตว์อสูรรูคำเช่นกัน เพียงแต่พวกมันมีไม่มากเท่าด้านล่าง เมื่อมาถึงปลายยอดต้นไม้ เขาก็หยุดยืนสำรวจภูมิประเทศ

"ถัดจากนี้ไปจะเป็นการลงเนินเขา"

นางซากล่าวขึ้น ปรายตามองดูการบุกขึ้นเนินมาของฝูงสัตว์อสูรรูปร่างอึกนั๊บแสนตัว เขาถึงกับถอนใจ การคิดจะฆ่าสัตว์อสูรรูปร่างนี้ มันเป็นไปได้เลย

"จะผ่านไปยังไม่ถึงครึ่ง"

นางซากล่าวพร้อมกับใช้สมองครุ่นคิดอย่างหนัก

"เนินลาดลงหรือ อืม...อาจจะยังพอมีหนทางอยู่ เวลามีน้อย คงต้องลองดูแล้ว"

นางซากล่าวจบ เขาก็เหินร่างลงจากต้นไม้แล้วเคลื่อนร่างฝ่าวงล้อมของสัตว์อสูรรูปร่างไปยังต้นไม้ขนาดคนโอบต้นหนึ่ง นางซาสะบัดหอกโจมตีต้นไม้อย่างรวดเร็ว

ตูม! ต้นไม้หักโค่นลงมาด้วยการโจมตีเพียงครั้งเดียว เฉ่าฮีสานและเทพยงค์ไร้พ่ายปรายตามองนางซาอย่างสงสัย แต่พวกเขาก็ไม่ได้มีสมาธิมองนานนัก เพราะต้องรับมือกับสัตว์อสูรรูปร่างที่โจมตีเข้ามารอบทิศทาง

นางซาควางหอกโจมตีฝูงสัตว์อสูรรูปร่าง และใช้หอกตัดต้นไม้เป็นท่อนขนาดใหญ่ เมื่อได้จังหวะก็เตะท่อนไม้ที่มีความยาวสองเมตร กระเด็นขึ้นไปอยู่บนยอดเนินเขา

พริบตาต่อมา นางซาก็บุกแยกจากกลุ่ม ทะยานไล่ตามท่อนไม้ใหญ่ที่เขาเตะออกไป เฉ่าฮีสานและเทพยงค์ไร้พ่ายเห็นนางซากำลังบุกขึ้นไปบนเนินเขาคนเดียว ทั้งสองต่างก็ร้องเสียงหลง

"ไอ้เทพหนุ่ม อย่าโง่เง่า กลับมาที่กลุ่มเร็วเข้า เอ็งกำลังฆ่าตัวตายนะโว้ย!"

เฉ่าฮีสานร้องเตือน

"เทพหนุ่มกลับมา นายคนเดียวฝ่าไปไม่ได้หรอก เราใช้ยุทธวิธีตั้งรับฆ่าพวกมันให้หมดแล้วค่อยเดินทางกันต่อ"

เทพยงค์ไร้พ่ายร้องตะโกนบอก นางซาสาละหันหน้าทันที

"ฉันกำลังจะทดลองอะไรบางอย่าง แผนตั้งรับของนายไม่ได้ผลแน่ๆ เพราะยังมีฝูงสัตว์อสูรรูปร่างอีกจำนวนมากกำลังขึ้นเนินมาที่นี่ และอีกไม่นานทุกคนจะต้องตาย"

นางซาร้องตะโกนบอกจบ เขาก็ควงหอกเปิดทางบุกฝ่าสัตว์อสูรรูปร่าง

ทะลุขึ้นไปบนเนิน

"ลุงคูไว้ ถ้าฉันทำสำเร็จก็ให้ทำตาม"

นางซากล่าวจบ เขาก็ตะเท้าไปที่ท่อนไม้ขนาดใหญ่ ปรึบตามันก็พุ่งลงจากเนิน นางซาเห็นร่างไล่ตามไปคึกๆ เมื่อเท้าสัมผัสท่อนไม้ขนาดคนโอบ นางซาก็รีบยื่นทรงตัวให้คึกๆ ท่อนไม้พุ่งลงจากเนินเร็วมาก ตอนแรกนางซาคิดว่าจะพบฝูงสัตว์อสูรรูปร่างพุ่งขึ้นมาฉก แต่จริงๆ กลับมีไม้ก่ตัว

"อึปปี้ อึชู่ ฮ่าๆ"

นางซาแหกปากร้องด้วยความยินดี เฒ่าฮีสานกับเทพยงค์ไร้พ่ายเวลานี้เห็นร่างขึ้นมาคู่นางซาบนต้นไม้สูง ทั้งสองคนอ้าปากค้าง

"วิธีแผลงๆ ของมันใช้ได้ผลแฮะ"

เฒ่าฮีสานกล่าวว่าจบก็กระโดดลงไปเบื้องล่างเตรียมเลียนแบบนางซา เทพยงค์ไร้พ่ายก็ทำเช่นเดียวกัน ดูเหมือนหมาบ้าเพลิงและเหยี่ยวแดงจะเห็นวิธีการของนางซา ชั่วครู่ต่อมาจึงเกิดศึกสงครามแย่งชิงต้นไม้ขึ้น

เมื่อเฒ่าฮีสานกับเทพยงค์ไร้พ่าย เห็นกิลด์มังกรเพลิงและกิลด์ล่ายพยัคฆ์แย่งต้นไม้กับลูกสมุนของตัวเอง ก็เกิดความไม่พอใจอย่างรุนแรง

"ไอ้หมาบ้าเพลิง อย่ายุ่งกับคนของข้า"

เฒ่าฮีสานที่กำลังรับมือกับฝูงสัตว์อสูรรูปร่างเข้าไปขัดขวางหมาบ้าเพลิงที่คิดจะแย่งต้นไม้กับลูกน้องเขาคนหนึ่ง หมาบ้าเพลิงหัวเราะแล้วกล่าวขึ้นว่า

"ต้นไม้ต้นหนึ่งคักได้ตั้งหลายท่อน ขอแบ่งหน่อยไม่ได้หรือไง"

"ไม่ได้"

เฒ่าฮีสานปฏิเสธเสียงแข็ง หมาบ้าเพลิงยิ้มเหี้ยม ต้นไม้บริเวณนี้มีน้อยมากๆ จนไม่เพียงพอต่อการใช้งาน ดังนั้นเขาจึงตัดสินใจปะทะกับเฒ่าฮีสานเพื่อแย่งชิงต้นไม้ต้นนี้

"ไม่ให้ก็คงต้องแย่งกันแล้ว"

หมาบ้าเพลิงบุกเข้าโจมตีเฒ่าฮีสานก่อน ทั้งสองต่างปะทะกันอย่างดุเดือด ในขณะที่ยกกันทั้งสองคนก็ต้องระวังสัตว์อสูรรูปร่างที่โจมตีเข้ามาตลอดเวลาด้วย

เวลาผ่านไปห้านาที

ท่อนไม้ที่นางชาใช้ลงมาจากเนินเขาก็จอดที่ด้านล่างของเนิน นางชา มองซ้ายมองขวา เมื่อไม่พบเห็นสัตว์อสูรรูปร่างค้ำบริเวณนี้ เขาก็กระโดดลงจาก ท่อนไม้ นางชาปรายตากลับไปมองบนเนินเขาแล้วก็พบว่ายังไม่มีใครใช้วิธี ของตนลงมาจากเขาสักคน นางชาถึงกับเกาศีรษะ

"ฉันทำให้ดูแล้ว ทำไมไม่ทำตามนี่ย"

นางชาบ่น แต่เขาหาวิธีไม่ว่าบนเนินเขากำลังปะทะกันอย่างดุเดือด เพื่อแย่งต้นไม้ และเหตุที่ไม่มีใครตามนางชาลงมาก็เพราะกิลด์สามราชัน สวรรค์และกิลด์เซียนเหยียบฟ้าได้คัดท่อนไม้มารวมกันไว้ เป้าหมายของ พวกเขาคือต้องการเดินทางพร้อมกัน และถ้าใครพลาคะได้ช่วยเหลือ กันทัน

นางชามอง เลิกสนใจคนที่จะตามมา เขามองไปด้านหน้าก็เห็นภูเขา ที่เป็นสัญลักษณ์ทางออกจากป่าเงาปีศาจส่วนปลาย มันอยู่ห่างออกไป ไม่นไกลนัก นางชาคลี่ขี้อย่างเจ้าเล่ห์

"โอกาสทองมาถึงแล้ว ฮ่าๆ คัมภีร์สี่ธาตุจ๋า ปามาแล้วจ๋า"

นางชากล่าวจบ เขาก็รีบเคลื่อนร่างต่อไปทันที

นางชาวิ่งผ่านช่องภูเขาที่เต็มไปด้วยต้นไม้ ลึกเข้าไปได้ 100 เมตร เขาก็พบแม่น้ำขวางอยู่ โดยริมฝั่งแม่น้ำมีเสาปูนทั้งหมด 12 ต้น นางชา ปรายตามองข้ามแม่น้ำไป เขาก็เห็นถ้ำแห่งหนึ่ง และการจะเข้าไปในถ้ำ ไม่มีวิธีอื่น นอกจากต้องข้ามแม่น้ำไปเท่านั้น

แม่น้ำแห่งนี้ มีความกว้างประมาณ 500 เมตร ส่วนสีของน้ำดูปกติ คล้ายไม่มีพิษมีภัยอะไร

"มันจะง่ายไปไหมนี่ย"

นางชาพูดกับตัวเอง ก่อนจะขยับเข้าไปนั่งที่ริมฝั่งแม่น้ำ นางชา ทดลองเอานิ้วจุ่มลงไป เพื่อทดสอบพิษและอุณหภูมิของน้ำ เมื่อพบเป็นน้ำ ปกติเขาก็กระโดดลงไป

ตูม!!!

ชั่วครูเดียวที่นางชาเผลอหัวขึ้นมาเหนือน้ำ ในหัวของนางชาก็มีเสียง คอมพิวเตอร์ดังขึ้นว่า

"สัตว์อสูรปลาชีวิตปีศาจระดับ 58 เตรียมจู่โจม"

"สัตว์อสูรปลาชีวิตาจะดับ 58 เตรียมจุ๋โจม"

นางซาทกใจรีบแผ่นขึ้นจากน้ำ ตั้งแต่มีเสียงคอมพิวเตอร์รายงาน
คำว่าสัตว์อสูรแล้ว นางซาไม่สนใจด้วยซ้ำว่ามันเป็นสัตว์อสูรอะไร แต่ถึง
กระนั้น เมื่อนางซาเห็นนิ้วของตัวเอง เขาก็ร้องลั่นป่า

"อ้ากกก มันกินนิ้วครูแล้ว"

นิ้วชี้ของนางซาถูกกินไปหนึ่งข้อ ทำให้เลือดฟุ้งกระเด็นออกมา นางซา
รีบหาน้ำยาเพิ่มพลังมากินทันที

"บัดขบ ปลาชีวิตาอะไรวะ โหดดิบหาย จำไว้เลยว่าออกไปโลก
ภายนอกเมื่อไหร่ จะไปซื้อพวกเริงมาทอคกินให้หายแค้น"

นางซากล่าวอาฆาตไว้ หลังจากได้สติ นางซาก็เริ่มเดินสำรวจเสา
ทั้ง 12 ต้น เพราะเธอคิดว่าเมื่อมันข้ามน้ำคิๆ ไม่ได้ มันก็ต้องมีวิธีอื่น

นางซาเดินสำรวจเสาทั้งหมด 12 ต้นอยู่สักพัก เขาพบว่าบนเสา
แต่ละต้นมีรูปภาพที่แกะสลักเป็นรูปสัตว์ไม่ซ้ำกันอยู่ด้วย

"มันเป็นเสา 12 นักษัตริย์หว่า"

นางซารำพึง

"แล้วมันเกี่ยวอะไรกับการข้ามไปวะ"

นางซากล่าวกับตัวเอง เมื่อนึกไปถึงข้อความบนแผนที่สีอาตุ นางซา
ก็รีบหยิบออกมาดูอีกครั้ง

"จงข้ามไปด้วยสิ่งที่คุณมี"

นางซาอ่านทวนสองรอบ ก่อนหน้านี้จากข้อความ นางซาเข้าใจว่า
แผนที่สีอาตุบอกให้เขาวายน้ำข้ามไป แต่เมื่อเขาได้กระโดดลงน้ำไปแล้ว
และได้พบเจอสัตว์อสูรปลาชีวิตา นางซาก็มั่นใจได้ว่าถ้าข้ามด้วยการว่ายน้ำ
น้ำไป เขาคงไปได้ไม่ถึงสิบเมตรก็ถูกฝูงสัตว์อสูรปลาชีวิตาฆ่าตายแล้ว

นางซานิ่งคิดเล็กน้อยแล้วหยิบหอกระดับต่ำออกมาจากกระเป๋ามิติ

"ลองใช้แผนเดิมดูดีกว่า ถ้าใช้ได้ เราจะใช้ท่อนไม้ข้ามไป"

นางซากล่าวจบ ก็ขว้างหอกลงไปในน้ำ ชั่วครูเดียว นางซาก็ต้องอ้า
ปากค้าง เมื่อเห็นสัตว์อสูรปลาชีวิตาพากันเฝ้าบนบกจนหมด แม้แต่
เหล็กปลายหอกมันก็ยังกิน

"ฟันมันไม่หักหรือไงวะ"

นางซาบ่นอุบ เขาเดินไปเดินมาอยู่พักใหญ่ ก็หยุดยืนมองเสาทั้ง

สิบสองคัน

"หรือว่า เสาพวกนี้นั้นเกี่ยวกับนักซ์ครปีเกิของผู้เล่นแต่ละคนที่สมัครเล่นเกมวะ"

นางซาเดินไปหยุดยืนอยู่หน้าเสานักซ์ครปีมะโรง

"ฉันเกิดปีมะโรง"

นางซาตะโกนออกไป แต่ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น นางซาสังเกตบนปลายเสา เขาเห็นมันคล้ายกับที่นั่ง นางซาจึงพอจะเริ่มปะติดปะต่อข้อมูลได้

"เสาพวกนี้น่าจะเป็นอุปกรณ์ใช้พาข้ามไปอีกฝั่งสินะ"

นางซากล่าวจบ เขาก็เรียกใช้คัมภีร์ยันต์สร้างร่างแยก และเมื่อให้สัญญาณมือ ร่างแยกของนางซาก็รีบเหินร่างขึ้นไปบนเสานักซ์ครปีมะโรง

เสานักซ์ครปีมะโรงเรืองแสงเล็กน้อย สักพักมันก็พุ่งแหวกแม่น้ำออกไปด้านหน้าด้วยความเร็วสูง ร่างแยกของนางซาต้องยึดเกาะที่นั่นจนแน่น ไม่นานร่างคงถูกสลักหลุดออกจากเสาได้ง่ายๆ

"ฮ่าๆ ในที่สุดก็ข้ามไปได้เสียที ส่วนเราก็รอรับหน้าคนอื่นที่เหลือ"

นางซากล่าวจบ เขาก็เดินไปหาที่นั่งพักใกล้ๆ และใช้ดวงคาอีกข้างติดตามร่างแยกของเขาค้ามแม่น้ำไป

การข้ามแม่น้ำใช้เวลาไม่ถึงสองนาที นางซาก็กระโดดลงจากเสานักซ์คร ชั่วครู่เดียวนางซาก็พบเสานักซ์ครเคลื่อนที่ย้อนกลับมายังตำแหน่งเดิมของมัน

นางซาร่างแยกยังไม่ได้สนใจว่าตัวเองจะข้ามกลับมาอย่างไร แต่เขาเลือกวิ่งไปที่ถ้ำก่อน เมื่อเขาได้ย่างเท้าเข้ามาในถ้ำแล้ว นางซาก็จัดการจุกคอปไฟ เพราะในถ้ำมีคนมองไม่เห็นอะไรเลย

ปากถ้ำมีขนาดไม่ใหญ่นัก แต่พอเดินลึกเข้าไปกลับพบถ้ำค่อยๆ ขยายขนาดขึ้น นางซาเดินประมาณ 100 เมตร เขาก็ทะลุมายังห้องโถงขนาดใหญ่

"ฮ่าๆ เจอแล้ว ฮ่าๆ"

นางซาหัวเราะเสียงดัง เมื่อพบเห็นกล่องคัมภีร์ยันต์ 4 กล่องวางบนแท่น และมีอาวุธพิเศษอีก 4 เล่มที่ลอยอยู่ในอากาศ

นางซาค่อนข้างผิควงอยู่บ้าง เพราะอาวุธพิเศษทั้ง 4 เล่ม มีกระบี่ 2 เล่ม และดาบอีก 2 เล่ม มันไม่ได้มีหอกอย่างที่เขาคิดหวังไว้

นางซาเดินเข้าไปใกล้ๆ อารูธทั้ง 4 เล่ม

นางซาทำตามข้อตกลงที่ให้ไว้กับเผ่าฮีสาน เขาหยิบถุงมือพิเศษขึ้นมาใส่ เมื่อเวลาหยิบอารูธพิเศษ คอมพิวเตอร์จะได้ไม่ต้องบันทึกการเป็นเจ้าของอารูธในขณะนี้ นางซาหยิบกระบี่ 1 เล่ม เพื่อมอบให้เพื่อนเลิฟเทพอ้วน และหยิบดาบออกมาอีก 1 เล่มเพื่อมอบให้เผ่าฮีสาน

นางซาไม่ต้องการขโมยทั้งหมด เพราะเคียวจะทำให้เทพยันต์ไร้พ่ายไหวตัว แม้นางซาจะเข้ามาถึงอารูธก่อน แต่เขามีเงื่อนไขตกลงกับเทพยันต์ไร้พ่ายว่า เขาจะได้เลือกคัมภีร์ก่อน ดังนั้นเป้าหมายของนางซาก็คือต้องการเข้ามาดูคัมภีร์ยันต์ในกล่องเท่านั้น

คัมภีร์ยันต์ที่นางซาต้องการคือ คัมภีร์ยันต์ธาตุลม ส่วนเผ่าฮีสานอยากได้คัมภีร์ยันต์ธาตุไฟ นางซาทำการสำรวจทั้งสี่กล่อง เมื่อรู้ตำแหน่งของคัมภีร์ยันต์แต่ละธาตุแล้ว นางซาก็ก็นั่งลงไขว่คว้าเช่นเดิม หลังจากนั้นเขาก็เลือกที่จะเดินสำรวจภายในถ้ำ เมื่อจะมีสมบัติอื่นหลงเหลืออีก

นางซาว่างจริงเวลานี้กำลังนั่งยิ้มอยู่ได้คันไม้

ตอนนี้เขามีความสุขมากที่ทำตามแผนได้สำเร็จ นางซาเอียงหูฟังสักพัก เขาก็พบว่า มีคนกำลังต่อสู้กัน และกำลังมุ่งหน้ามาที่นี่

คนแรกที่โผล่มาให้นางซาเห็นก็คือ เผ่าฮีสาน และหมาบ้าเพลิง ทั้งสองกำลังปะทะกันด้วยพลังหมัด หลังจากนั้นเหยี่ยวแดงกับเทพยันต์ไร้พ่ายก็โผล่ตามมา ทั้งหมดปะทะกันอย่างดุเดือด

เผ่าฮีสานเห็นนางซานั่งเล่นอยู่ได้คันไม้ก็กล่าวขึ้นว่า

"เอ็งทำไมไม่ข้ามน้ำไปวะ"

"ฉันยังหาวิธีข้ามไปไม่ได้" นางซาตอบยิ้มๆ

"เอ็งยังไม่ข้ามไปก็ดี ตอนนี้เอ็งช่วยพวกข้าจัดการกับกิลด์มังกรเพลิงและกิลด์ลายพยัคฆ์ก่อน พวกมันร่วมมือกันจะฆ่าพวกเราแล้วโว้ย!" เผ่าฮีสานกล่าวเสียงดังลั่น

"หา!? จะให้ฉันไปสู้กับไอ้หมาน้อยเนี่ยนะ ฉันไม่เอาหรอก" นางซากล่าวขึ้น

"นายอยากตายหรือ กล้าเรียกฉัน 'หมาน้อย'" หมาบ้าเพลิงแหกปากพูด นางซากำลังจะตอบ แต่เมื่อเห็นลิโป้โผล่เข้ามา นางซาก็ก็นั่งยิ้มในทันที

"ลู่เล่นกับหมาน้อยไปก่อน ฉันพบคู่ต่อสู้ของฉันละ"

นางซากล่าวจบ เขาก็หยิบหอกเหล็กคำออกมา และเห็นร่างพุ่งเข้าหา
ลิโป้อย่างปัจจุบันทันด่วน

"ฮ่าๆ ลิโป้ ตายยย"

"แก!"

ลิโป้รำคาญ เมื่อเห็นนางซาเห็นร่างเข้ามาพร้อมกับหอกในมือ

ตูม! หอกเหล็กคำฟาดลงกลางศีรษะลิโป้เต็มแรง คาบในมือของ
ลิโป้ไม่อาจทนกำลังโจมตีได้ มันจึงปลิวกระเด็นไปพร้อมกับร่างของเขา

โครม! ร่างของลิโป้ฟาดกระแทกเข้าไปที่ก้อนหินด้านหลังอย่าง
รุนแรง เขากะอักเลือดออกมาสองครั้ง ตอนนี้ลิโป้มีระดับพื้นฐานเหลือ
เพียง 40 เท่านั้น การจะรับมือกับนางซา จึงไม่มีโอกาสชนะแม้แต่คนเดียว

"ฮ่าๆ ลิโป้ วันนี้ตายแน่ๆ"

นางซาหัวเราะคังลั่น เขาตีคร่าร่างพุ่งเข้าหาลิโป้อีกครั้ง หอกในมือ
ฟาดใส่ร่างลิโป้อย่างบ้าคลั่ง ลิโป้พยายามใช้แขนป้องกันไว้ แต่ก็ไม่ได้ผล
แขนทั้งสองข้างถูกนางซากะหนัฟาดจนหัก ร่างของลิโป้ทรุดลงจนเข้า
กระแทกพื้น นางซาแทงหอกเข้าไปที่หน้าอกศัตรูอย่างต่อเนื่อง

ฉิก! คมหอกแทงทะลุเสื้อเกราะและจมลึกลงไปในร่างของลิโป้ เขา
กะอักเลือดออกมา แว่วกาลิโป้จ้องมองนางซาอย่างอาฆาตแค้น

"ฮ่าๆ จงอาฆาตแค้นฉันให้มาก ฉันชอบ ฮ่าๆ" นางซาหัวเราะ
ชอบใจ

นางซายังไม่ได้ดึงหอกออกจากร่างลิโป้ เขาก็พบว่ามีลูกธนูพุ่งเฉียด
ผ่านร่างของเขาไปเพียงไม่กี่เซนส์ นางซาริบทันทีไปมองตามทิศทางที่ลูกธนู
พุ่งเข้ามา เขาเห็นสิ่งเทียบกำลังปะทะกับเหนือขุนเขา และในมือของสิ่งเทียบ
ถือนั่นธนูไว้

"บัคซบ...ไ้อ์หนู นายกล้าโจมตีมหาเทพนุอย่างฉันรี นายคงไม่ยอม
มีชีวิตอยู่แล้วใช่ไหม"

นางซากล่าวจบ ก็ยกเท้าขึ้นถีบใส่ร่างลิโป้ หอกเหล็กคำหลุดออกมา
ส่วนร่างลิโป้ก็ล้มฟาดลงบนพื้นคังโครม เลือดทะลักออกมาจากบาดแผล
ราวกับก๊อกประปาแตก ไม่นานลิโป้ก็กลายเป็นแสงหายไป

นางซาเก็บหอกเหล็กคำแล้วเปลี่ยนเป็นธนูเหล็กคำแทน นางซาหยิบ

ของอนุมาพาคลี่ด้านหลัง พร้อมกับเดินเข้าไปยังตำแหน่งที่เหนือขุนเขา กำลังปะทะกับสิงเทียณ

บริเวณที่ต่อสู้ของเหนือขุนเขาและสิงเทียณคือป่าห่างจากทางเข้า 40 เมตร เมื่อครูลิงเทียณได้พยายามยิงฆ่าฉางซา แต่เพราะเขาต้องรับมือกับเหนือขุนเขาไปด้วย สิงเทียณจึงยังไม่ถนัด สุดท้ายจึงไม่สามารถเล่นงานฉางซาได้

"เหนือขุนเขา ไปช่วยคนอื่น ฉันจัดการมันเอง"

ฉางซาที่เดินใกล้เข้ามาใกล้เสียงดัง เหนือขุนเขาจึงหยุดการไล่ล่า และปล่อยให้สิงเทียณหายเข้าไปในป่า

"หัวหน้าบ่อน สู้มันไม่ได้หรอก"

เหนือขุนเขากล่าวขึ้น

"ไม่ต้องกังวล ถ้ามันเป็นเทพธนู ฉันก็องค์มหาเทพธนูแล้ว" ฉางซา กล่าวขึ้นยิ้มๆ เหนือขุนเขามองดูธนูในมือของฉางซา เขาพบว่า มันไม่ใช่ธนูธรรมดาอย่างแน่นอน เหนือขุนเขาถอนใจ ก่อนจะกล่าวขึ้นว่า

"หัวหน้าบ่อน ระวังตัวด้วย"

"อืม" ฉางซาตอบรับเสร็จ เหนือขุนเขาก็รีบเคลื่อนร่างผ่านฉางซา ไปสมทบกับลูกสมุนที่กำลังปะทะกับผู้เล่นกิลด์ลายพยัคฆ์และกิลด์มังกรเพลิงซึ่งอยู่ไม่ไกลนัก

ฉางซาเคลื่อนร่างเข้าไปหลบหลังคันไม้ ฉางซาใช้สเกลปล่อยให้ธนูเหล็กคำรับ 'พลังชีวิต' เพื่อเพิ่มกำลังในการโจมตีของตัวเอง ชดเชยค่าระดับพื้นฐานที่ต่ำกว่าฝ่ายตรงข้าม

เพื่อหาตำแหน่งของศัตรู ฉางซาจึงเคลื่อนร่างออกจากที่ซ่อนก่อน

ฟ้าวว...ธนูดอกแรกพุ่งเข้ามาหาฉางซาอย่างรวดเร็ว ฉางซาที่เคลื่อนร่างรุกไปด้านหน้าได้ 6 เมตร ก็ต้องพลิกตัวหลบลูกธนูเป็นพัลวัน แก๊กกก...ลูกธนูฉีกเสื้อผ้าโครงกระดูกแต่เขาไม่ได้รับบาดเจ็บอะไร

ฉางซา รู้ตำแหน่งฝ่ายตรงข้ามแล้ว พริบตาเขาก็จางสาธนู ยิงสวนกลับไป คูม! เสียงระเบิดของหัวธนูดังสนั่น ฉางซาพบว่าสิงเทียณสามารถหลบลูกธนูของเขาได้เช่นกัน

ฉางซาไม่ได้สนใจลูกธนูที่ยิงออกไป เขาบุกเข้าไปหาตำแหน่งที่ถูกโจมตีด้วยลูกธนูทันที การเคลื่อนที่ของฉางซาไม่ได้เคลื่อนที่ตรงๆ เฉยๆ

แต่เราต้องวิ่งซิกแซ็ก บางครั้งก็ตีลังกาเพื่อให้ฝ่ายตรงข้ามไม่สามารถล็อกเป้าได้ ซึ่งมันก็เป็นอย่างที่นางซาได้คำนวณ สิ่งที่ยืนยันของโจมคืออีกสองคอก แต่ก็ไม่มีลูกไหนถูกนางซา

พลังการโจมตีของสิ่งที่ยืนยันไม่ได้ค่อยไปกว่าอนุเหล็กคำของนางซา ลูกธนูที่เขายิงทุกคอกล้วนระเบิดเมื่อกระทบเป้าหมาย นางซาจึงไม่แปลกใจที่เหนือขุนเขาไม่ยอมให้สิ่งที่ยืนยันมีโอกาสใช้ธนูกับเขา

"ตาย!"

สิ่งที่ยืนยันร่างออกมาจากที่ซ่อนบนต้นไม้สูง พร้อมกับง้างสายธนูจนสุด นางซาที่กำลังตีลังกาหลบก็ใช้สติงง้างสายธนูเช่นกัน ฟ้าวว ฟ้าวว คุม! เสียงระเบิดของลูกธนูดังสนั่นหวั่นไหว ลูกธนูทั้งสองคอกระเบิดเป็นจุน เมื่อปลายลูกธนูปะทะกันกลางอากาศ

"แกลเป็นขอดีมีธนูหรือเนี่ย"

สิ่งที่ยืนยันกล่าวจบ เขาก็ใช้เท้าเตะต้นไม้ คีคร่างลอยไปในอากาศอีกครั้ง พร้อมกับง้างสายธนู นางซาเองพอยิงลูกธนูเสร็จ เขาก็หยิบลูกธนูอีกคอกขึ้นมาพาดสายอย่างรวดเร็ว

ฟ้าวว...รอบนี้นางซาเป็นฝ่ายยิงก่อน สิ่งที่ยืนยันจึงปล่อยลูกธนูตาม คุม! ลูกธนูทั้งสองคอกยังคงพุ่งชนกันแล้วระเบิดกลางอากาศ

สิ่งที่ยืนยันหยิบลูกธนูออกมาอีกครั้ง พอเท้าเขาสัมผัสพื้น เขาก็ปล่อยลูกธนูทันที คุม! ลูกธนูทั้งสองคอกพุ่งชนกันอีกครั้ง นางซาเคลื่อนไหววูบวบ อ้อมผ่านไปหลังต้นไม้แล้วง้างสายธนูหวังโจมตีฉับไว แต่สิ่งที่ยืนยันอ่านออก เขาเคลื่อนไหวหลบอ้อมไปหลังต้นไม้อีกครั้ง

นางซาคเลื้อยที่มุมปาก เขาปล่อยลูกธนูโจมตีไปยังตำแหน่งที่สิ่งที่ยืนยันเคยอยู่ แล้วใช้เท้าเตะพื้นเหินร่างขึ้นไปบนต้นไม้ ลูกธนูพุ่งผ่านตำแหน่งที่สิ่งที่ยืนยันเคยอยู่แล้วผ่านต้นไม้ที่เขาเคลื่อนไหวร่างไปหลบ

"ฮ่าๆ เสร็จฉนั้นละ"

สิ่งที่ยืนยันหัวเราะแล้วปรากฏตัวออกมา เขาปล่อยลูกธนูสวนไปตามทิศทางที่นางซายิงมา

"เอ๊ะ!"

สิ่งที่ยืนยันร้องอุทาน เมื่อพบว่าตำแหน่งที่ลูกธนูพุ่งไปหาไม่มีคน ลูกธนูของเขาพุ่งผ่านอากาศไประเบิดกับต้นไม้แทน สัญชาตญาณของ

สิงเทีย่นเร็วมาก เขาเงยหน้ามองด้านบนก็พบว่าดวงชาได้เล็งธนูมาที่เขา
"บัดซบ!"

สิงเทีย่นร้องอุทาน พร้อมๆ กับลูกธนูของดวงชาที่พุ่งออกมา
สิงเทีย่นเอียงตัวหลบ แต่ก็ไม่ทันเสียแล้ว

ตูม! ลูกธนูพุ่งเข้ากระแทกบริเวณหน้าอกเต็มแรง ร่างสิงเทีย่น
กระเด็นย้อนกลับ แต่พริบตาเขาก็ใช้เท้าค้ำกับพื้นและส่งร่างของเขาเข้าไป
หลบซ่อนที่หลังต้นไม้ใหญ่ ดวงชาไม่ปล่อยให้เหยื่อหนีไปง่ายๆ เขาเห็นร่าง
ไปในอากาศพร้อมกับจางสายธนู ส่วนสายศรก็จับจ้องคู่มือที่ต้นไม้ ขอเพียง
เขาเห็นร่างสิงเทีย่น เขาจะปล่อยลูกธนูในทันที

แต่แล้วความรู้สึกรู้สึกของดวงชาก็บอกเขาว่า เขาคำนวณพลาด! ดวงชา
รีบเงยหน้ามองขึ้นสูง เขาก็พบร่างของสิงเทีย่นกำลังลอยขึ้นเหนือช่องว่าง
ระหว่างกิ่งไม้พอดี

"เวรแล้ว"

ดวงชาสบดคำบ้าง แล้วรีบเคลื่อนไหวเปลี่ยนเป้าหมาย

ฟ้าวว...สิงเทีย่นเป็นฝ่ายยิงก่อน ฟ้าวว...ดวงชายิงตามในจังหวะ
ห่างกันเพียงเสี้ยววินาที ตูม! ลูกธนูชนกันกลางอากาศเช่นเดิม อ้ากกก...
ดวงชาและสิงเทีย่นร้องลั่นพร้อมกัน ร่างดวงชาลอยละลือล้มฟาดลงพื้น
คังโครม ไม่แตกต่างจากสิงเทีย่น ทั้งสองกลิ้งกลืนอาการบาดเจ็บแล้วพุ่ง
เข้าหาที่หลบภัยอย่างเร่งด่วน

การโจมตีเมื่อครู่ ลูกธนูชนกันกลางอากาศก็จริง แต่ไม่ได้ชนกัน
เต็มแรง มันแค่เฉียดกันเท่านั้น ลูกธนูของสิงเทีย่นพุ่งเข้าโจมตีใส่หัวไหล่
ขวาของดวงชาจนเลือดพุ่งกระฉูด ส่วนสิงเทีย่นก็ถูกธนูของดวงชาโจมตีใส่
หัวไหล่ซ้ายจนเป็นแผลฉกรรจ์เช่นกัน

"ฮ่าๆ นายไอ้ธนูไม่ได้แล้ว"

สิงเทีย่นหัวเราะเสียงดัง

"ฮ่าๆ นายเองก็ไม่ได้ดีไปกว่าฉันนักหรอก"

ดวงชาตอบกลับมา

"ฉันระดับสูงกว่านาย ฮ่าๆ ถ้าไอ้ธนูอู ฉันท่านายได้สบายๆ เกรียม
ตัวตายได้เลย" สิงเทีย่นกล่าวจบ เขาก็พุ่งออกมาจากที่ซ่อน ดวงชาใช้เท้า
เกี่ยวคันธนูแล้วพลิกตัวออกไปเผชิญหน้ากับสิงเทีย่น

"เอ๊ะ!!!"

สิ่งเทียบที่ถือคาบูกเข้ามาร้องลั่น ใครจะคิดว่านางชาจะใช้เท้าเหยียบคันธนูแทนการใช้มือ เขาใจหายวาบ รีบเคลื่อนร่างหนีออกไปด้านข้าง แต่ก็สายไปเสียแล้ว

ฟ้าวว... ลูกธนูของนางชาพุ่งไปกระแทกเข้าที่หน้าอกของสิ่งเทียบอีกครั้ง คูม! แรงปะทะทำให้เกราะที่สิ่งเทียบใส่ระเบิดเป็นชิ้นๆ ร่างเขากระเด็นไปกระแทกกับต้นไม้ดงโครม และทรุดลงกองบนพื้น ส่วนธนูของนางชาก็พุ่งทะลุหน้าอกของเขาไปติดกับต้นไม้

"มัน...เป็นไปได้อย่างไร"

สิ่งเทียบคราง

เมื่อครู่ นางชาไม่สามารถใช้มือได้ เขาจึงลบสกลที่คันธนู แล้วเลือกใช้ลูกธนูเหล็กคำมารับพลังชีวิตแทน มันจึงมีพลังในการทำลายล้างอย่างมหาศาล

ขณะเดียวกัน นางชาก็ได้เล็งยิงตำแหน่งที่เกราะของสิ่งเทียบชำรุดเสียหายเดิม เกราะที่สวมใส่จึงแทบไม่ได้ช่วยอะไรสิ่งเทียบแม้แต่น้อย

สิ่งเทียบค่อยๆ ลุกขึ้น เลือkfพุ่งออกมาจากรูของธนูที่หน้าอกเป็นก๊อปประปาแตก นางชาไม่ปล่อยให้อัศรผู้มีโอกาสรักษาตัวเอง เขาคิดร่างลุกขึ้นยืน และหยิบหอกเหล็กคำออกมาควงในอากาศ เมื่อสิ่งเทียบเงยหน้าและลุกขึ้นวิ่งเข้าหา นางชาก็ซัดขว้างหอกพุ่งเข้าใส่ร่างสิ่งเทียบเต็มแรง

คูม!!! อ้ากกก สิ่งเทียบร้องลั่น ร่างของเขากระเด็นลอยไปในอากาศโครม!!! หอกที่ปักจมหน้าอกเสียบทะลุออกไปปักติดกับต้นไม้ด้านหลัง ทำให้ร่างของเขาลอยเหนืออากาศ 2 เมตร

สิ่งเทียบกระอักเลือดออกมาทันที

"นาย...ร้ายกาจมาก" สิ่งเทียบพูดได้แค่นั้น ร่างของเขาก็กลายเป็นแสงหายไป

"คิดไม่ถึง ฉันต้องใช้อาวุธคลาสถึงสามชนิดถึงเอาชนะนายได้ สิ่งเทียบ นายยอดเยี่ยมเช่นกัน" นางชาเอ่ยปากชมก่อนรีบเก็บหอกเหล็กคำ ธนูเหล็กคำ และลูกธนูเหล็กคำ

นางชาฆ่าสิ่งเทียบได้แล้ว เขาจึงรีบคิมน้ำยาเพิ่มพลัง การถูกโจมตีด้วยผู้เล่ในระดับ 60 ขึ้น มันรุนแรงกว่าที่นางชาคิดไว้มาก การต่อสู้ที่ผ่านมา

นางซาได้รับความคุ้มครองจากคัมภีร์ร่างอมตะ เขาจึงรู้สึกว่าการโค่นผู้เล่นระดับสูงนั้นไม่ยากเท่าไร แต่เมื่อต้องปะทะโดยไม่มีความช่วยเหลือ เขาจึงได้รู้ว่าถ้าเขาพลาดนิดเดียว เขาอาจจะตายได้ง่ายๆ โดยเฉพาะกับผู้เล่นที่ถือธนูปะ

เวลานี้นางซาไม่ผลิผลามออกจากป่า เพราะร่างกายของเขายังไม่หายดี นางซาไม่ได้กังวลว่าพันธมิตรของเขาจะรับมือฝ่ายตรงข้ามไม่ได้ เพราะเท่าที่มองออกไปจากป่า ดูเหมือนกิลด์สามราชนัสนวรรค์และกิลด์เซียนเหยียบฟ้าจะเป็นต่อ อีกไม่นานกิลด์มังกรเพลิงและกิลด์ลายพยัคฆ์จะต้องตายทั้งหมดแน่

ตูม!!! ตูม!!! หมาบ้าเพลิงกับหมาอีสานปะทะกันกลางอากาศ พวกเขาดูเหมือนร่างออกมาปะทะกันในที่ว่าง นางซาจึงถือโอกาสนั่งดูอย่างเพลิดเพลิน

หมาอีสานฝีมือสู้ไม่ธรรมดาจริงๆ แต่ลุงกงบ้ามวยไทยจัด มีเตะเจาะยางหมาบ้าเพลิงด้วย ทั้งสองปะทะกันอยู่ไม่ถึงสองนาที นางซาก็เห็นเงาหมาคำยักซ์โผล่ออกมาพร้อมกับเทพสามดา

นิ้วเดียวสังหารในร่างหมาคำยักซ์ ใช้ความแข็งแกร่งของร่างกายไล่ตะปบอย่างเดียว นางซาค่อนข้างที่นั่งอยู่ข้าง เพราะด้วยระดับของเทพสามดาโจมตีเท่าไรหมาคำยักซ์ก็วิ่งเข้าใส่ นางซาอดหัวเราะขำนิ้วเดียวสังหารไม่ได้ เพราะเขาอุตสาหักคัมภีร์ร่างอสูรทั้งที่ เวลาต่อสู้คนไม่มีกลยุทธ์อะไรเลย เล่นใช้กำลังกันอย่างเดียว

"จะหนีไปไหน เหยี่ยวแดง"

เทพยันต์ไร้พ่ายร้องตะโกน ทำให้นางซาต้องหันไปมองคู่นี้บ้าง

"ฮ่าๆ ไปหาที่ว่างสู้กัน ฉันอยากรู้เหมือนกันว่าเทพยันต์ไร้พ่ายพัฒนาไปถึงไหนแล้ว" เหยี่ยวแดงกล่าวพร้อมกับเคลื่อนร่างออกห่างจากคนอื่นๆ

"ได้ ฉันจะทำให้นายศิโรราบทั้งกายและใจ"

เทพยันต์ไร้พ่ายร้องตะโกนบอก ทั้งสองคนเลือกสถานที่สู้ห่างจากคนอื่นๆ นักร้อยเมตร เหยี่ยวแดงเรียกแผ่นยันต์ออกมา เขาวัดนิ้วเขียนอักษรยันต์แล้วปล่อยลงสู่พื้น

"คลื่นพสุธา"

เหยี่ยวแดงร้องตะโกน ครืนๆ ครืนๆ ปรึบตาพื้นดินด้านหน้าเหยี่ยว

แดงก็ยกตัวสูงขึ้น ก่อนจะวิ่งพุ่งเข้าหาเทพยงค์ไร้พ่ายที่เป็นคู่ต่อสู้

"คัมภีร์ยันต์กระจอก"

เทพยงค์ไร้พ่ายกล่าวเสียงดังพร้อมกับควัดนิ้วชี้เขียนอักษรยันต์

"กำแพงลม"

เทพยงค์ไร้พ่ายเรียกใช้คัมภีร์ยันต์กำแพงลมที่ง่ายต่อการเขียน
พริบตาที่ควัดนิ้วออกไป แผ่นยันต์ก็กลายเป็นกำแพงลมขนาดใหญ่ขวางกั้น
คลื่นดินที่ยกตัวทะยานเข้ามาหาราวกับคลื่นน้ำขนาดใหญ่นั่น

บึ้ม!!! เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว เทพยงค์ไร้พ่ายเขียนอักษรยันต์
ต่อเนื่อง

"กระสุนดิน"

เทพยงค์ไร้พ่ายเรียกใช้คัมภีร์ยันต์สายรุ้งโจมตีสถาปัตยกรรมที่เรียกใช้
พื้นดินรอบตัวเขาก็มีการจับตัวของดินแล้วกลอยสูงขึ้น ก่อนจะพุ่งเข้าโจมตี
เหยี่ยวแดงเป็นระลอก

"เกราะลม"

เหยี่ยวแดงเรียกใช้คัมภีร์ป้องกันเช่นกัน กระสุนดินเมื่อพุ่งเข้าหา
เหยี่ยวแดงจึงปะทะกับเกราะลมเสียงดังสนั่นหวั่นไหว คุม!!! คุม!!! คุม!!!
เทพยงค์ไร้พ่ายรุกต่อเนื่อง เขาปล่อยอักษรยันต์พิเศษของเขาออกมา

"งูเห่าสายฟ้าโจมตี"

เทพยงค์ไร้พ่ายร้องตะโกน แผ่นยันต์ที่ลอยในอากาศก็กลายเป็น
งูเห่ายักษ์ทะยานเข้าหาเหยี่ยวแดง

"อ่าๆๆ ฉันศึกษานายมาหมดแล้ว เจอทีเด็ดของฉันหน่อย"

เหยี่ยวแดงหัวเราะชอบใจก่อนจะปล่อยแผ่นยันต์พิเศษของตัวเอง
ออกมาเช่นกัน

"พังพอนหงอนแดงลุย"

เหยี่ยวแดงร้องตะโกน ชั่วครู่เดียวฉางซาก็เห็นพังพอนกับงูเห่า
สายฟ้าปะทะกันอย่างดุเดือดที่กึ่งกลางสนามอย่างไม่มีการยอมใคร

เทพยงค์ไร้พ่ายไม่รอผลการต่อสู้ของยันต์สัตว์อสูร เขาเคลื่อน
ร่างห่างช่องว่าง เมื่อพบเห็นร่างของเหยี่ยวแดง เขาก็ใช้คัมภีร์ยันต์โจมตีต่อ

"เสือทะยานสายฟ้า"

เทพยงค์ไร้พ่ายเรียกใช้คัมภีร์ยันต์ทีเด็ด พริบตายันต์ก็กลายร่าง

เป็นเสื้อสีทองโปร่งใส ร่างของมັນมีสายฟ้าล้อมรอบพุ่งเข้าหาเหยี่ยวแดง
ด้วยความเร็วสูง

"อย่าคิดว่านายจะมีคัมภีร์ยันต์ระดับสูงคนเดียว..."

"เกราะเต่าพันปี"

เหยี่ยวแดงเรียกใช้คัมภีร์ยันต์ตั้งรับอีกครั้ง ดังนั้นเนื้อร่างของ
เหยี่ยวแดงจึงเกิดพลังงานสีเขียวยูปรักครองเผาขึ้นมา

บึ้ม!!! เสียงระเบิดดังกึกก้อง เสื้อหะยานฟ้าและเกราะเต่าพันปี
ล้วนสลายหายไปหมด การปะทะครั้งนี้บ่งบอกได้ว่าระดับพลังของทั้งสอง
คนสูสีกัน

นางชานั่งดูแต่ละคู่ปะทะกันอยู่หลายนาที่จนเกิดความเบื่อหน่าย
เวลานี้เขาอยากจะกลับเมืองยันต์แล้ว นางซาจึงคิดจะก่อกวนการต่อสู้ เขา
จึงหยิบธนูเหล็กคำออกมาถือไว้แล้วกระโดดขึ้นไปพุ่มอยู่บนต้นไม้

"ไฉ่หมาน้อย จะกลับเมืองดีๆ หรือจะให้บังคับกลับ"

นางซาร้องตะโกนเสียงดังออกมาจากในป่า

"ไอ้เทพหนุ่ม นายบังอาจมาก เคียวฆ่าไอ้แก่เสร็จ ฉันจะไปฆ่านาย
ทีหลัง" หมาบ้าเพลิงข่มขู่ นางซาหัวเราะพร้อมกับยิงธนูออกมา ฟ้าวว...
ฉีก "อ้ากกกกกก"

หมาบ้าเพลิงร้องลั่น เมื่อเจอลูกธนูพุ่งปักใส่ข้อเท้า การเคลื่อนไหว
ของเขาดูจะไม่สะดวก เมา้อีสานเลยถือโอกาสพุ่งร่างเข้าประชิดแล้วยิงหมัด
ซ้ายอัดเข้าไปที่หน้าอกหมาบ้าเพลิงเต็มแรง

ผัวะ! "อ้ากกก"

หมาบ้าเพลิงร้องสุดเสียง ร่างของเขาลอยละลือล้มลงฟาดพื้นคัง
โครม หมาบ้าเพลิงกระอักเลือดออกมา เขารีบดึงลูกธนูที่ขาออก

"แน่จริงอย่าลอบโจมตีสิวะ"

หมาบ้าเพลิงระบิเคอารมณ์อย่างหงุดหงิด

"ฉันจะลอบโจมตี มีปัญหาปะ"

นางซาตอบกลับมา หมาบ้าเพลิงกัดฟันกรอดๆ เขาคิดตัวลุกขึ้นยืน
ก่อนจะปรายตาไปมองดูเหล่าสมุน ที่ถูกฆ่าใกล้จะหมดแล้ว

"บัดซบ ฝากไว้ก่อนเถอะ ทุกคน ถอนกำลัง"

หมาบ้าเพลิงตัดสินใจ เพราะเขินอยู่ต่อไปคงตายไม่เหลือสักคน เมา

อีสานชี้เกี้ยวจิ้งโล่ตามหมาบ้าเพลิง จึงยืนดูฝ่ายตรงข้ามหนีไปต่อหน้า
ต่อตา ฉางซาเมื่อเล่นงานหมาบ้าเพลิงเสร็จแล้ว เขาก็หันไปเล่นงานนิ้ว
เดียวสังหารบ้าง

นิ้วเดียวสังหารเจอดางซาอิงลูกธนูก่อวณ ในที่สุดก็ตัดสินใจแผ่นหนี
ไปอีกคน เหลียวแดงเห็นสมุนตัวเองเหลือเพียง 3 คนเท่านั้น เขาก็เลิกต่อสู้
กับเทพยงค์ไร้พ่ายแล้ววิ่งไล่ตามหลังลูกสมุนไป

หลังสงครามย่อยๆ สงบลง ฉางซาก็เดินออกมาจากป่า เหนือขุนเขา
เดินอ้อมเข้าไปหาแล้วกล่าวขึ้นว่า

"หัวหน้าบ่อนร้ายกาจมาก เล่นงานสิ่งเทียบจนตายได้"

"หา!? นายฆ่าสิ่งเทียบ!" เทพสามคาร้องอุทาน

"เอ็งฆ่ามันจริงๆ หรือวะ" เฒ่าอีสานระเบิดคำถามอีกคน ฉางซา
โบกมือกล่าวขึ้นว่า

"ฝีมือกาๆ อย่างสิ่งเทียบ เป็นได้แค่เห็บหมา เมื่อเผชิญหน้ากับ
มหาเทพหนุ่มสุดหล่ออย่างฉัน"

ฉางซาคุยเฟื่อง พวกที่ยืนฟังก็พากันอึ้งแห้งๆ

"แล้วลิไปล่ะ" เฒ่าอีสานถามต่อ เพราะเห็นฉางซาขอจองกฐินลิไป
เป็นคนแรก หลังจากนั้นเฒ่าอีสานก็ไมรู้ฉางซากับลิไปหายไปไหน

"ลิไป!! หึๆ ถามหาไปทำไมกัน ลิไปก็แค่ขี้เล็บของฉัน"

ฉางซาตอบหน้าตาย เล่นเอาเฒ่าอีสานต้องกุมขมับ เมื่อเจอความ
เกรียนของฉางซา

"เหอะๆ โอเค ท่านมหาเทพหนุ่ม คิดได้หรือยังจะผ่านแม่น้ำไปได้
ยังงัย" เฒ่าอีสานเปลี่ยนเรื่องถาม ฉางซาพยักหน้าหงิกๆ เขาหลับตา ก่อน
ทำเป็นนับนิ้วเหมือนในหนังจีน

"เอ็งทำอะไรวะ"

เฒ่าอีสานถาม

"เงียบๆ นับนิ้วท่านายอยู่ การจะข้ามแม่น้ำไปได้ เราต้องใช้
ศาสตร์ขั้นสูงสุด" ฉางซาตอบ เฒ่าอีสาน เทพยงค์ไร้พ่าย เทพสามคา และ
เหนือขุนเขาเจอความเพี้ยนของฉางซาเข้าไป ถึงกับทำหน้าเซ็ง

"ท่านายออกแล้ว!!!"

ฉางซากล่าวเสียงดัง เฒ่าอีสานมองฉางซาสีหน้าไม่ค่อยจะเชื่อสัก

เท่าไร' เพราะมันหาคำตอบได้เร็วเกินไป

"เอ็งไม่ได้ล้อเล่นใช่ไหม"

"ไม่ได้ล้อเล่น ตามฉันมา เคี้ยวทุกคนจะได้รู้ ฉันมันโคตรเทพ"

ฉางซาตอบจบ เขาก็เดินนำทุกคนกลับไปแม่น้ำ